

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Doyle, Arthur Conan.; Conan Doyle ; Omslagstegning af Arvid Aae.
Titel Title:	<u>Sølvøksen</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : E. Jespersen, [1904]
Fysiske størrelse Physical extent:	181 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

— **CONAN DOYLE'S UDVALGTE FORTÆLLINGER** —

SØLVØSER

AF
CONAN DOYLE



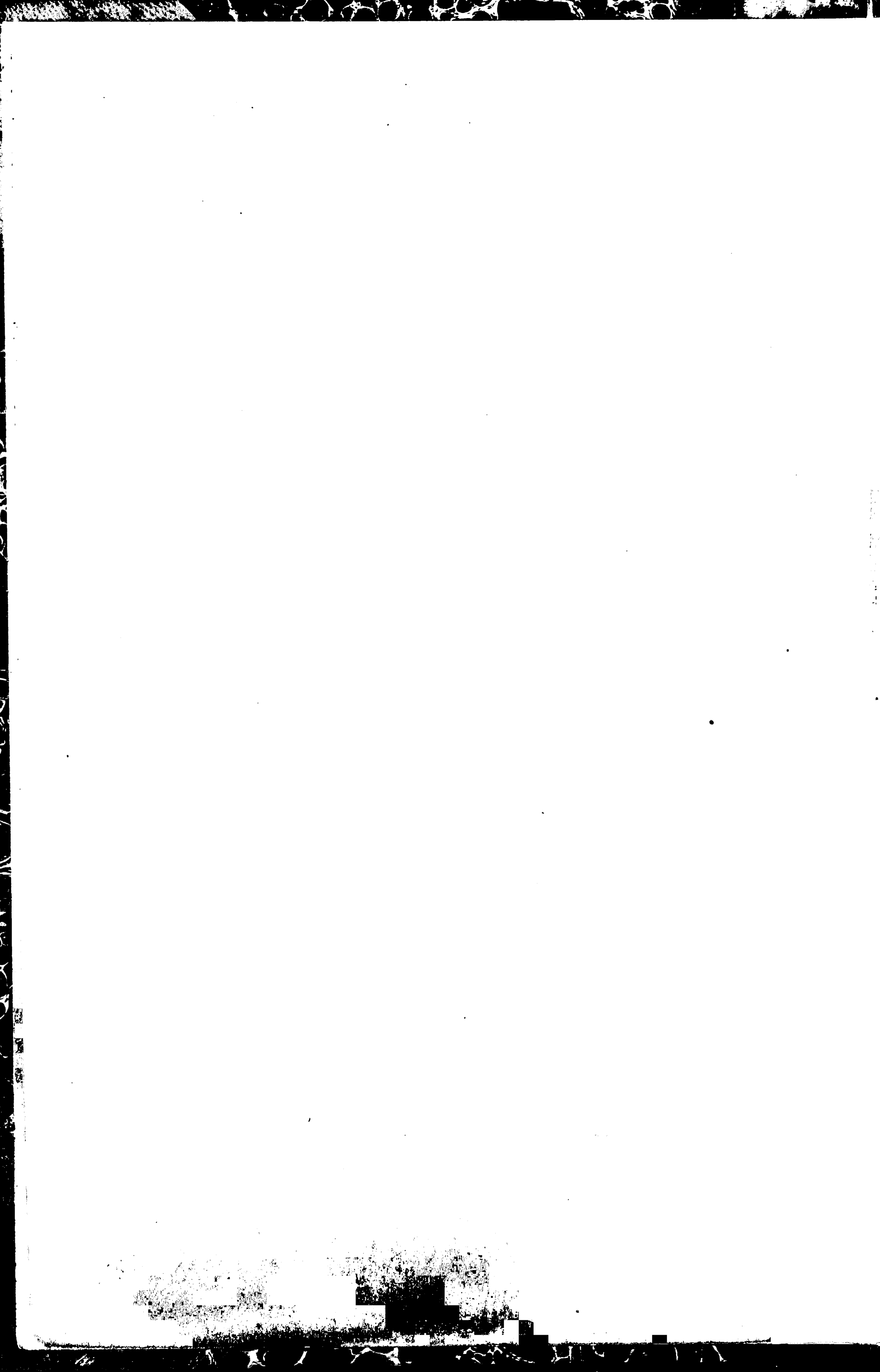
E. JESPERSENS FORLAG - KØBENHAVN
CAMMERMEYERS BOGH., KRISTIANIA, MOVEDK. FOR NORGE

SØLVØKSEN

AF

CONAN DOYLE
„SHERLOCK HOLMES“ FORF.

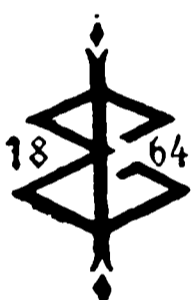
E. JESPERSENS FORLAG • KJØBENHAVN



CONAN DOYLE

SØLVØKSEN

OMSLAGSTEGNING
AF ARVID AAE



1904. No. 2767

KJØBENHAVN
E. JESPERSENS FORLAG

Af CONAN DOYLE udkom i 1903:
ETIENNE GERARDS EVENTYR
MØRKETS SLOT ○ ○ ○ ○ ○
FRISTET AF DJÆVELEN ○ ○
à 2 Kr. 25 Øre



DET HOFFENBERGSKE ETABL KØBENHAVN.

Sølvøksen.

Den 3die December 1861 blev Dr. Otto von Hopstein, Professor i sammenlignende Anatomie ved Universitetet i Buda-Pest og Curator for det akademiske Museum, snigmyrdet paa den lumskeste og brutaleste Maade i faa Skridts Afstand fra Indgangen til Universitetsgaarden.

Foruden den myrdedes fremragende Stilling og hans store Yndest saavel blandt Studenterne som blandt Folk i Byen var der andre Omstændigheder, som lagde stærk Beslag paa Offentlighedens Opmærksomhed og gjorde Mordet til almindeligt Samtaleemne i hele Østerrig-Ungarn. *Pesther Abendblatt* for den følgende Dag havde en Artikkel om det, som man endnu kan faa at læse og af hvilken vi hidsætte et Uddrag, der giver en kortfattet Fremstilling af de Omstændigheder, under hvilke Forbrydelsen

blev begaaet og de Ejendommeligheder ved Sagen, som gjorde den saa indviklet for det ungarske Politi.

»Det lader til,« sagde det omtalte fortræffelige Organ, »at Professor von Hopstein forlod Universitetet omtrent Klokken halv fire om Eftermiddagen for at kunne møde paa Banegaarden ved Wienertogets Ankomst nogle Minutter over fem. Han ledsagedes af sin gamle, fortrolige Ven, Hr. Wilhelm Schlessinger, Under-Curator for Museet og Privatdocent i Kemi. De to Herrer skulde møde ved Togets Ankomst for at modtage den Gave, som Grev von Schulling ved Testamente havde tilstillet Universitetet i Buda-Pesth. Det er en bekendt Sag, at denne ulykkelige Adelsmand, hvis tragiske Skæbne endnu er i frisk Minde hos Publikum, efterlod sin enestaaende Samling af middelalderlige Vaaben tilige med nogle uvurderlige gamle Bøger til sit Universitets allerede i Forvejen berømte Museum. Den gode Professor var altfor stærkt interesseret i saadanne Ting til at overdrage Modtagelsen af og Omsorgen for en saadan Gave til en underordnet, og med Hr. Schlessingers Hjælp lykkedes det ham at bringe hele Samlingen ud af Toget og faa den pakket paa en let Arbejdsvogn, som var sendt fra Universitetet. De fleste

af Bøgerne og andre mere skrøbelige Sager var pakkede i Fyrretræs Kasser; men mange af Vaabnene var kun omviklede med Straa, saa der var et ikke ringe Arbejde forbundet med deres Overflytning. Professoren var imidlertid saa ængstelig for, at nogen af Genstandene skulde lide Overlast, at han afslog at modtage nogen Hjælp fra Banefunktionærene. Enhver af Genstandene blev baaren over Perronen af Hr. Schlessinger og rakt til Professor von Hopstein, der stod paa Vognen og pakkede ned. Da alt var kommen med, kørte de to Herrer, stadig lige omhyggelige for den betroede Skat, tilbage til Universitetet; Professoren var i ypperligt Humør og ikke lidet stolt af det legemlige Arbejde, han havde været i Stand til at udrette. Han gjorde i den Anledning en spøgende Bemærkning til Reinmauf, Portneren, som sammen med sin Ven Schiffer, en bøhmisk Jøde, tog imod Vognen, da den kom tilbage, og læssede Indholdet af. Da Professoren havde faaet sine Mærkværdigheder vel anbragte paa et midlertidigt Opbevaringssted, tog han Nøglen af til Værelset, gav den til sin Under-Curator, sagde Godnat til dem alle og gik hjem til sin Bolig. Schlessinger gik endnu en Gang omkring og saa efter, om alting var i Orden, og gik saa

ogsaa sin Vej, medens Reinmaul og hans Ven Schiffer blev siddende i Portnerboligen og røg.

»Klokken elleve, omtrent halvanden Time efter, at von Hopstein var gaaet, kom en Soldat af det fjortende Jægerregiment gaaende forbi Universitetet paa sin Vej til Kassernen og fandt da Professorens livløse Legeme liggende lidt udenfor Fortovet. Han var falden forover med begge Hænder strakt frem for sig. Hovedet var bogstavelig talt kløvet midt igennem af et vældigt Hug, som antagelig maa være ført bagfra, da der laa et fredeligt Smil om den gamle Mands Læber, som om hans Tanker endnu havde dvælet ved hans nye arkæologiske Erhvervelse, den Gang Døden overraskede ham. Der er ikke andre Spor af Vold paa Liget, naar undtages en Læsion af venstre Knæskal, formodentlig forårsaget ved Faldet. Det mest ubegribelige ved Sagen er, at Professorens Pung, som indeholder tre og fyrretyve Gylden, og hans værdifulde Ur er urørte. Udaaden kan altsaa ikke være et Rovmord, med mindre Morderne er blevet forstyrret, før de har kunnet fuldføre deres Værk.

Denne Formodning svækkes dog af den Kendsgærning, at Liget maa have ligget mindst en Time, før nogen opdagede det. Den ansete Retslæge, Dr. Langemann har erklæret, at Saa-

ret skyldes et tungt sværdlignende Vaaben, ført af en kraftig Arm. Politiet er meget forbeholdent, og det antages almindeligt at være i Besiddelse af et Spor, som muligt vil lede til vigtige Opdagelser.«

Saa vidt *Pesther Abendblatt*. Politiets Efterforskninger var imidlertid ikke i Stand til at kaste nogetsomhelst Lys over Sagen. Der var ikke fjærneste Spor af Morderen at finde; heller ikke var det muligt at tænke sig, hvad der vel kunde have tilskyndet nogen til at begaa den skrækkelige Daad. Den afdøde Professor var saa fuldstændig optagen af sit Arbejde og sine Forskninger, at han holdt sig fjærnt fra Verden og sikkert aldrig havde vakt ringeste Uvilje hos noget andet menneskelig Væsen. Det maatte altsaa være et eller andet Umenneske, en Vild, der elskede at se Blod, som havde ført det dræbende Slag.

Var Øvrigheden ude af Stand til at danne sig noget Skøn om Sagen, saa var den offentlige Mening til Gengæld ikke længe om at finde en Syndebuk for sin Mistanke. I den første Beretning, der blev offentliggjort om Mordet, omtales en Mand ved Navn Schiffer, som var bleven siddende sammen med Portneren, efter at Professoren var gaaet. Denne Mand var Jøde,

og Jøderne har aldrig været synderiig vel sete i Ungarn. Man raabte nu enstemmigt paa, at Schiffer burde sættes fast; men da der ikke var mindste Gran af Vidnesbyrd imod ham, afslog Øvrigheden med Rette at foretage et saa vilkaarligt Skridt. Reinmaul, som var en gammel og almindelig agtet Borger, erklærede højtideligt, at Schiffer var hos ham indtil Soldatens Rædselskrig havde kaldt dem til Ulykkestedet. Ingen drømte om at blande Reinmaul ind i en saadan Sag; men alligevel mente man, at hans gamle og velkendte Venskab for Schiffer nok kunde have bevæget ham til at sige en Usandhed for at dække Vennen. Publikum var stærkt ophidset i den Anledning, og der var nogen Fare for, at Schiffer skulde blive mishandlet paa Gaden af Hoben, da en Begivenhed indtraf, som kastede et ganske nyt Lys over Sagen.

Den 12te December om Morgen, lige ni Dage efter det hemmelighedsfulde Mord paa Professoren, blev den bøhmiske Jøde Schiffer funden død i det nordvestlige Hjørne af Grosse Platz, i en saa lemlæstet Tilstand at Liget næppe var til at genkende. Hans Hoved var kløvet omtrent paa samme Maade som von Hopsteins, og paa Legemet saas talrige dybe Hug, som om Morderen havde ladet sig saaledes henrive

af Raseri, at han var bleven ved med at hugge løs paa det livløse Legeme. Der var falden megen Sne Dagen i Forvejen og over hele Pladsen laa den mindst en Fod høj; nogen Sne var ogsaa falden i Løbet af Natten, det saa man af det tynde Dække, der laa som et Liglagen over den myrdede Mand. Man haabede først, at denne Omstændighed skulde lede til Opdagelse af Morderen, idet man skulde kunne forfølge hans Fodspor under Sneen; men uheldigvis var Forbrydelsen bleven begaaet paa et Sted, der om Dagen var saa stærkt besøgt, at der var utallige Aftryk af Fødder i alle Retninger. Desuden havde den nyfaldne Sne saaledes udvisket Sporene, at det vilde have været umulig at drage nogen paalidelig Slutning af disses Stilling.

Dette Mord udmærkede sig ved samme uigen- nemtrængelige Hemmelighedsfuldhed og samme Mangel paa Bevæggrund, som Mordet paa Professor von Hopstein. I den døde Mands Lomme fandtes en Tegnebog, der indeholdt en anseelig Sum i Guld og Sedler, men der var intet Forsøg gjort paa at plyndre ham. Dersom man antog, at en eller anden, til hvem han havde laant Penge ud, (og dette var Politiets første Tanke) havde grebet til dette Middel for at slippe for sin Gæld, var det næppe troligt, at han skulde

have ladet et saa værdifuldt Bytte urørt. Schiffer boede til Leje hos en Enke ved Navn Gruza, Marie Theresia Strasse 49, og Værtinden og hendes Børn bevidnede, at han havde holdt sig indelukket paa sit Værelse hele den foregaaende Dag, i en meget nedslaaet Sindsstemning paa Grund af den Mistanke, Befolkningen havde fattet til ham. Hun havde hørt ham gaa ud omtrent Kl. 11 om Aftenen paa sin sidste, skæbnesvangre Tur; men da han havde en Smæklaasnøgle, var hun gaaet i Seng uden at vente paa ham. Grunden til, at han gik ud saa sent, var aabenbart den, at han ikke ansaa sig for sikker, dersom han blev genkendt i Gaderne.

Dette andet Mord saa kort efter det første bragte ikke alene Byen Buda-Pesth, men hele Ungarn, i en Tilstand af den frygteligste Ophidselse, ja ligesvem Rædsel. Den hemmelighedsfulde Fare syntes at lure paa hver Mands Vej. Denne Uhyggefølelse kan kun sammenlignes med den, der efter Dr. Quincey's Beskrivelse greb hele England paa den Tid da Williams-Mordene blev begaaede. Der var saa mange Lighedspunkter mellem von Hopsteins og Schiffers Mord at ingen kunde betvivle den Forbindelse der maatte være mellem dem. Den Omstændighed, at ingen Plyndring havde fundet

Sted, den tilsyneladende fuldstændige Hensigtsløshed, Umuligheden af at komme Morderen paa Spor og endelig de frygtelige Saar, som øjensynlig var frembragt med samme eller et lignende Vaaben — alt dette pegede i een bestemt Retning. Saaledes stod altsaa Sagerne, da de Begivenheder hændte, hvorom jeg nu vil berette, og for at gøre dem fuldt forstaaelige vil jeg begynde min Fortælling fra et nyt Udgangspunkt.

Otto von Schlegel var yngre Søn af en gammel, schlesisk Familie af samme Navn. Hans Fader havde oprindelig bestemt ham til at blive Officer; men den unge Mands Lærere, som havde bemærket hans ualmindelige Evner, havde raadet til at sende ham til Universitetet i Buda-Pesth, for at han kunde studere Medicin. Her gjorde den unge Schlegel sig straks bemærket, og det tegnede til, at hans Løbebane som Videnskabsmand skulde blive ualmindelig glimrende. Skønt han arbejdede med Jernflid, var han dog ingen Bogorm, men en kraftig, handledygtig ung Mand, fuld af Livslyst og godt Humør, og nød stor Yndest mellem sine Studiekammerater.

Nytaarseksaminerne stod for Døren og Schlegel arbejdede med fuld Kraft — i den Grad endog, at de mærkelige Mord i Byen og den alminde-

lige Ophidselse blandt Folk næsten undgik hans Opmærksomhed. Juleaften, da ethvert Hus var festligt oplyst og Raab og Drikkeviser lød ud fra Ølstuen i Studenterkvarteret, afslog han alle de Indbydelser til Sold, der regnede ned over ham, og gik med sine Bøger under Armen til Leopold Strauss' Bolig for sammen med ham at arbejde til langt ud paa Natten.

Strauss og Schlegel var fortrolige Venner. De var begge fra Schlesien og havde kendt hinanden fra Barndommen. Ved Universitetet betragtedes de næsten som uadskillelige. Som Studerende var Strauss næsten lige saa fremragende som Schlegel, og mangen en haardnakket Kamp om akademiske Præmier havde staaet mellem de to unge Landsmænd; men dette havde kun bidraget til at forøge det Venskab og den gensidige Agtelse, de nærrede for hinanden. Schlegel beundrede sin gamle Legekammerats støtte Ihærdighed og urokkelige Sindslikevægt, medens denne til Gengæld saa op til Schlegel, med hans mange Talenter og glimrende Alsidighed, som til et Slags højere Væsen.

De to Venner sad endnu og arbejdede sammen, — den ene læste højt af et anatomisk Værk og den anden holdt et Kranium, paa hvilket han viste de forskellige Dele, der omtaltes i Bogen

— da de dybe Klokketoner fra St. Gregorins Kirken forkyndte Midnatstimen.

»Hør efter den,« sagde Schlegel, smækkede Bogen i og strakte sine lange Ben hen imod den muntert knitrende Ild. »Det er jo Julemorgen, gamle Ven! Gid det ikke maa blive den sidste, vi tilbringer sammen.«

»Og gid vi maa være over alle disse forbandede Eksaminer inden næste Jul,« svarede Strauss. »Men hør engang, Otto, en lille Flaske Vin vilde ikke være af Vejen, hvad? Jeg har gemt een til det samme;« og med et Smil paa sit ærlige Ansigt halede den gode Sydtysker en langhalset Rhinskvinsflaske frem fra en Bunke Bøger og Ben i en Krog.

»Det er rigtig en Nat, hvor man føler sig vel tilpas inden Døre,« sagde Otto von Schlegel og saa ud paa den snedækte Gade. »Det er bitterlig koldt udenfor. Skaal, Leopold!«

»Lebe hoch!« svarede Vennen. Det er en sand Fryd at glemme Kileben og Siben, om det saa kun er for et Øjeblik. Men hvad nyt fra Korpset, Otto? Har Graube saa kæmpet med Schwaberen?«

»De skal kæmpe i Morgen,« sagde von Schlegel. »Jeg er bange for, at vor Mand vil sætte sin Skønhed til denne Gang, det kniber lidt med

Armene, men Hurtighed og Behændighed erstatter meget. De siger, at nogle af hans Stillinger ligefrem er fuldkomne.«

»Og hvad nyt ellers mellem Studenterne?« spurgte Strauss.

»Jeg tror ikke, de taler om andet end Mordene. Men som du ved, har jeg slidt i det i den sidste Tid og kun hørt lidt af hvad der snakkes om.«

»Har du haft Tid,« spurgte Strauss, »til at se paa de Bøger og Vaaben, som vor kære gamle Professor var saa optaget af den selv samme Dag, da han fandt Døden? De skal være værd at se, siges der.«

»Jeg saa dem i Dag,« sagde Schlegel og tændte sin Pibe. »Reinmaul, Portneren, lukkede mig ind i Opbevaringsrummet, og jeg hjalp ham at nummerere en Del af dem ved Hjælp af den oprindelige Katalog fra Grev Schultings Museum. Saa vidt vi kan se, mangler der kun een Genstand i Samlingen.«

»Mangler der een?« udbrød Strauss. »Det vil faa gamle von Hopstein til at vende sig i sin Grav. Er det noget værdifuldt?«

»Den beskrives som en antik Økse med et Blad af Staal og et Skaft af ciceleret Sølv. Der

er sket Henvendelse til Jernbanevæsnet, og den vil uden Tvivl blive funden.«

»Det haaber jeg,« svarede Strauss, hvorefter Samtalen drejede sig om andre Emner. Ilden var brændt langt ned og Rhinskvinsflasken var tømt, før de to Venner rejste sig og von Schlegel lavede sig til at gaa.

»Uha! det er bitterlig koldt i Nat,« sagde han, da han stod i Døren og hyllede sig ind i sin Kappe. »Naa, Leopold, saa du har din Hue paa. Du gaar da vel ikke med?«

»Jo, jeg gør,« sagde Strauss og lukkede Døren efter sig. »Jeg føler mig stiv i Kroppen,« vedblev han, saa tog han Vennens Arm og gik ned ad Gaden med ham. »Jeg tror jeg gaar med til din Bolig, den skarpe Frostluft og den hurtige Gang vil gøre mig godt.«

De to Studenter gik ned ad Stephen Strasse og tværs over Julien Platz, mens de talte sammen om forskellige Ting. Da de drejede om Hjørnet af Grosse Platz, kom de som naturligt var, til at tale om Mordet.

»Det var her de fandt ham,« bemærkede von Schlegel og pegede paa det uhyggelige Sted.

»Maaske Morderen er os nær nu,« sagde Strauss. »Lad os komme videre.«

De vendte sig begge om for at gaa, da von Schlegel pludselig udstødte et lille Smærteskrig og bukkede sig ned.

»Der er noget, som har skaaret mig igennem Støvlen,« udbrød han; og da han havde føit lidt efter i Sneen, trak han en skinnende Stridsøkse frem, øjensynligt helt lavet af Metal. Den havde ligget med Bladet vendt lidt opad, saa at den havde skaaret Studenten i Foden, da han traadte paa den.

»Mordvaabnet!« udbrød han.

»Sølvøksen fra Museet!« raabte Strauss næsten i Munden paa ham.

Der kunde ingen Tvivl være om, at den baade var det ene og det andet. Der kunde ikke godt være to saa ejendommelige Vaaben og de to Myrdedes Saar havde netop været af den Natur, at de maatte være bibragt med et saadant Instrument. Morderen havde øjensynligt kastet den til Side efter at have forøvet den skrækelige Gærning, og den havde siden den Tid ligget skjult i Sneen omtrent tredive Alen fra Stedet. Det var mærkværdigt, at ingen af alle de Mennesker, der var gaaet frem og tilbage forbi Stedet, havde opdaget den.

»Hvad skal vi gøre med den?« sagde von Schlegel, som holdt Øksen i Haanden. Han gøs,

da han ved Maanelyset saa, at Bladet var overstænket med mørkebrune Pletter.

»Bringe den til Politikommissæren,« foreslog Strauss.

»Han maa være i Seng nu. Men forresten har du Ret. Klokken er næsten fire, saa jeg maa vente til i Morgen og bringe den til ham før Frokost. Foreløbig maa jeg tage den med mig hjem.«

»Ja det er vel det bedste,« sagde Vennen; og de gik nu videre sammen, mens de talte om det mærkelige Fund, de havde gjort. Da de kom til Schlegels Dør, sagde Strauss Godnat, afslog at gaa med ind og gik rask hen ad Gaden i Retning af sin Bolig.

Schlegel bukkede sig og stak Nøglen i Laasen, men i samme Øjeblik kom der en besynderlig Forandring over ham. Han skælvede voldsomt, og Nøglen faldt ud af hans rystende Fingre. Hans højre Haand klemte krampagtig fast om Sølvøksens Skaft og med et ondt Blik saa han efter sin Vens Skikkelse, der fjærnede sig mere og mere. Trods Nattekulden strømmede Sveden ham ned ad Ansigtet. Et Øjeblik syntes han at kæmpe med sig selv og tog sig med Haanden til Struben, som om han var ved at kvæles. Saa sneg han sig med krum Ryg og hurtige, lydløse Skridt efter sin Kammerat.

Strauss travede trøstigt afsted i Sneen, nynnede paa Stumper af en Studentervise og drømte mindst af alt om, at en mørk Skikkelse forfulgte ham. Paa Grosse Platz var den et halvt Hundrede Alen bagved ham; paa Julien Platz kun tyve; i Stephen Strasse kun ti, og nu vandt den ind paa ham saa hurtigt og let som en Panther. Nu var den næsten kun en Arms Længde fra den intetanende Mand og Øksen blinkede i det kolde Maanelys; men en let Støj maatte have naaet Strauss Øre, for pludselig vendte han sig om og stod nu Ansigt til Ansigt med sin Forfølger. Han for sammen og udstødte et Raab, da han saa det haarde, kridhvide Ansigt med de lynende Øjne og sammenbidte Tænder, der syntes at være kommen svævende bagefter ham gennem Luften.

»Men Otto dog!« udbrød han, da han havde genkendt sin Ven. »Er du syg? Du er saa bleg. Kom med hjem til min — — Aa! holdt! Dit gale Menneske, holdt! Kast den Økse! Kast den, siger jeg, eller jeg kvæler dig saa sandt jeg lever!«

Von Schlegel havde kastet sig over ham med et vildt Skrig og svang Vaabnet over sit Hoved; men den anden Student havde baade Mod og Aandsnærværelse. Han kom hurtigt indenfor

den Kreds, som Øksen beskrev, fik sin Angriber fat om Livet og undgik saaledes med Nød og næppe et Hug, der vilde have kløvet hans Hoved. Et Øjeblik tumlede de to Studenter frem og tilbage i en frygtelig Tvekamp, mens Schlegel prøvede paa at faa fat længere nede om Økseskaftet; men med en sidste voldsom Kraftanstængelse fik Strauss ham kastet til Jorden og de rullede omkring i Sneen sammen; Strauss klyngede sig til den andens højre Arm og skreg om Hjælp som en vanvittig. Og godt var det, at han gjorde det, for det vilde utvivlsomt være lykkedes Schlegel at faa Armen fri, om ikke to kraftige Gendarmer var kommen til Stede, hidkaldte af Støjen. Selv da havde de tre Mænd i Forening Møje nok med at faa Bugt med Schlegels næsten overmenneskelige Kræfter, og det var dem ganske umuligt at vriste ham Sølvøksen ud af Haanden. En af Gendarmerne havde imidlertid en Tovende om Livet, og med den surrede han hurtigt Studentens Arm fast til Kroppen. Paa denne Maade blev han under rasende Skrig og fortvivlet Modstand halvt puffet, halvt slæbt til Politistationen.

Strauss hjalp til at overmande sin Ven og fulgte saa med Politiet til Stationen; men samtidig protesterede han lydelig imod enhver unød-

vendig Vold mod Fangen og hævdede hele Tiden, at en Sindssygeanstalt vilde være et langt mere passende Opholdssted for denne. Den sidste halve Times Begivenheder havde været saa uventede og uforklarlige, at han selv følte sig forturnet i Hovedet. Hvad betød alt dette? Vist var det, at hans gamle Ven fra Barndomstiden havde gjort Forsøg paa at myrde ham og nu havde udført sin Hensigt. Var von Schlegel da Professor von Hopsteins og den bøhmiske Jødes Morder? Strauss følte sig overtydet om, at dette var umuligt, for Jøden havde han aldeles ikke kendt, og Professoren havde han sat særlig Pris paa. Halv ubevidst fulgte han med til Stationen, ganske fordybet i sin Sorg og Undren.

Politiinspektør Baumgarten, en af Politiets mest energiske og bedst kendte Embedsmænd, havde Vagt i Commisærens Fraværelse. Han var en ihærdig og handlekraftig lille Mand, som levede stilfærdigt og tilbagetrukkent, men var i Besiddelse af stor Skarpsindighed og en utrættelig Aarvaagenhed. Skønt han havde vaaget i seks Timer, sad han ligesaa rank som altid ved sin Pult med Pennen bag Øret, medens hans Ven, Underinspektør Winkel, snorkede i en Stol ved Siden af Ovn. Selv Inspektørens ellers saa ubevægelige Træk forraadte en vis Over-

raskelse, da Døren blev revet op og von Schlegel blev slæbt ind med ligblegt Ansigt, Klæderne i Uorden og den ene Haand klemt fast om Sølvøksen. Han blev end mere forbavset, da Strauss og Gendarmene afgav deres Forklaring, som straks blev ført til Protokols.

»Unge Mand, unge Mand,« sagde Inspektør Baumgarten, lagde Pennen fra sig og saa skarpt paa Fangen, »det var et net Stykke Arbejde paa en Julemorgen; hvorfor har De dog gjort dette?«

»Gud maa vide det!« udbrød von Schlegel, kastede Øksen og skjulte Ansigtet i sine Hænder. En Forandring var pludselig indtraadt, Raseriet og Ophidselsen var forsvunden, og han syntes ganske nedbøjet af Sorg.

»De har paadraget Dem en stærk Mistanke for at have begaaet de andre Mord, der er en Vanære for vor By.«

»Nej, nej, sig ikke det!« sagde von Schlegel indtrængende. »Gud forbyde, at nogen skulde tro det.«

»I hvert Fald har De da gjort Dem skyldig i et Mordforsøg paa Hr. Leopold Strauss.«

»Den bedste Ven, jeg har i Verden,« stønnede Studenten. Aa, hvor kunde jeg dog gøre det! Hvor kunde jeg dog gøre det!«

»Den Omstændighed, at han er Deres Ven

gør Deres Forbrydelse ti Gange saa afskyelig,« sagde Inspektøren strengt. »Før ham indtil videre til — men vent lidt! Hvem kommer der?«

Døren blev aabnet og ind traadte en Mand saa nedbøjet og udtæret, at han mere lignede en Aand end et Menneske. Hans Gang var saa vaklende, at han maatte gribe fat om Stoleryggene for ikke at falde, da han gik henimod Inspektørens Pult. Det var vanskeligt i denne elendige Skikkelse at genkende den en Gang saa muntre og rødmussede Under-Curator for Museet og Privatdocent i Kemi, Hr. Wilhelm Schlessinger. Baumgartens øvede Øje knnde imidlertid ikke skuffes af nogen Forandring.

»Mod Morgen, min Herre,« sagde han; »De er tidlig oppe. Grunden er formodentlig den, at De har hørt, at en af Deres Studenter, von Schlegel, er anholdt for Mordforsøg paa Hr. Leopold Strauss?«

»Nej, jeg kommer for min egen Skyld,« sagde Schlessinger og tog sig med Haanden op til Struben. »Jeg er kommen for at lette min Sjæl for Byrden af en svær Synd, skønt Gud er mit Vidne, at den var uoverlagt. Det er mig, som — Retfærdige Himmel! der er den, den skrækkelige Økse! Aa! gid jeg dog aldrig havde set den!«

Han for tilbage som slagen af Rædsel, stirrede stift paa Sølvøksen, der laa paa Gulvet, og pegede paa den med sin skeletagtige Haand.

»Der ligger den,« skreg han. »Se paa den! Den er kommen for at dømme mig. Se de brune Rustpletter paa den! Ved De, hvad det er? Det er min kæreste, bedste Vens, Professor von Hopsteins Blod. Jeg saa det vælde frem helt ud over Skaftet, da jeg med Bladet kløvede hans Hjerne. Min Gud, jeg ser det endnu!«

»Underinspektør Winkel,« sagde Baumgarten med et forgæves Forsøg paa at bevare den urokkelige Fatning, der sømmer sig for en Øvrigheds-person; »vil De arrestere denne Mand, der i Følge sin egen Tilstaaelse er anklaget for Mordet paa den afdøde Professor. Jeg overgiver ogsaa til Dem von Schlegel, som staar her, anklaget for et morderisk Overfald paa Hr. Strauss. Vil De tillige gemme denne Økse« — han tog den i det samme op fra Gulvet — »som øjensynlig er bleven brugt ved begge Forbrydelser.«

Wilhelm Schlessinger havde staaet lænet mod Bordet, askegraa i Ansigtet. Da Inspektøren tav, saa han op og udbrød i stor Sindsbevægelse —

»Hvad var det De sagde? von Schlegel har overfaldet Strauss! De to bedste Venner ved

Universitetet! Jeg har dræbt min gamle Lærer! Det er jo Trolddom; det er ikke gaaet naturligt til, siger jeg Dem. Vi er begge under en Fortryllelse! Det er — ja, nu ved jeg det! Det er den Økse — den tre Gange forbandede Økse!« og han pegede med en krampagtig Bevægelse paa Vaabnet, som Inspektør Baumgarten stadig holdt i Haanden.

Inspektøren smilede foragteligt.

»Behersk Dem, min Herre,« sagde han. »De skader kun Deres Sag ved at fremkomme med saa sindssvage Undskyldninger for den onde Gærning, som De har tilstaaet Dem skyldig i. Trolddom og den Slags Ting er ukendte Ord i Retssproget, det vil min Ven, Hr. Winkel forsikre Dem om.«

»Ja, jeg ved dog ikke,« bemærkede Underinspektøren og trak paa sine brede Skuldre. »Der er mange underlige Ting i denne Verden. Hvem kan vide om —«

»Hvad for noget,« brølede Inspektør Baumgarten rasende. »Du tillader dig at sige mig imod! Du vil have din egen Mening! Du vil forsvare disse forbandede Mordere! Din Taabe, din elendige Taabe, nu er din Time kommen!« Og idet han for løs paa den forbavsede Winkel, førte han et saadant Hug imod denne med Sølv-

øksen, at de sidste Ord, han havde udtalt, sikkert vilde være gaaet i Opfyldelse, om han ikke i sit Raseri havde overset de lave Loftsbjælker over sit Hoved. Øksebladet ramte en af disse og blev siddende fast, medens Skaftet splintredes i tusinde Stykker.

»Hvad har jeg gjort?« stønnede Baumgarten og sank tilbage i sin Stol. »Hvad har jeg dog gjort!«

»De har bevist, at Hr. Schlessingers Ord var sande,« sagde von Schlegel og traadte frem. De forfærdede Politifolk havde nemlig sluppet ham. »Det er det, De har gjort. Om end det strider imod Fornuften, Videnskaben og alt muligt andet, saa er der dog Trolddom paa Spil. Det maa der være! Strauss, min gamle Ven, du ved, at jeg, naar jeg havde min Forstands fulde Brug, ikke vilde krumme et Haar paa dit Hoved. Og De, Hr. Schlessinger, vi ved begge, hvor kær De havde den gamle Mand, som nu er død. Og De, Inspektør Baumgarten, De vilde jo ikke mod Deres gode Vilje saare Deres Ven, Underinspektøren?«

»Ikke for alt i Verden,« stønnede Inspektøren og holdt Hænderne for Øjnene.

»Er det da ikke soleklart? Men Gud ske Lov, nu er den forbandede Økse ødelagt og kan

aldrig mere gøre nogen Fortræd. Men se dog, hvad er det?»

Midt i Værelset laa en tynd brun Pergament-rulle. Et Blik paa Stumperne af Vaabnets Haandtag viste straks, at dette havde været hult. Papiersrullen havde øjensynlig været skjult i Skaftet, der altsaa dannede et Metalrør. Den maatte være bleven stukken derind gennem et Hul, som derefter var bleven loddet til. Von Schlegel foldede Dokumentet ud. Skriften var næsten ulæselig af Ælde; men saa vidt man kunde se, stod der paa middelalderligt Tysk følgende:

Diese Waffe benutzte Mac von Erlichingen um Zoanna Bodeck zu ermorden, deshalb beschuldige Ich, Johann Bodeck mittelst der macht, welche mir als mitglied des Concils des rothen Kreuzes verliehan wurde, diesselbe mit dieser unthat. Mag sie anderen denselben schmerz verursachen, den sie mir verursacht hat. Mag jede Hand, die sie ergreift, mit dem blut eines freundes geröthet sein.

Immer übel — niemals gut.

Geröthet mit des freundes blut!«

Dette kan oversættes omtrent saaledes: —

»Dette Vaaben brugte Mac von Erlichingen, da han myrdede Joanna Bodeck, hvorfor jeg, Johann Bodeck, forbander det i Kraft af den

Magt, der er mig givet som Ridder af det røde Korsens Orden. Maatte det bringe, andre samme Kvide, som det har bragt mig! Maatte enhver Haand, der griber det, farves rød af en Vens Blod.

Evig ond og aldrig god.

Farvet rød i Vennens Blod!«

Der herskede dyb Tavshed i Værelset, da von Schlegel var færdig med at stave sig igennem dette mærkelige Dokument. Da han havde lagt det fra sig, lagde Strauss kærligt sin Haand paa hans Arm.

»Jeg behøver intet saadant Bevis, gamle Ven,« sagde han. »I samme Øjeblik, som du førte Hugget imod mig, tilgav jeg dig i mit Hjærte. Jeg ved sikkert, at hvis den stakkels Professor var her til Stede, vilde han sige det samme til Hr. Wilhelm Schlessinger.«

»Mine Herrer,« indskød Hr. Inspektøren, som nu stod op og havde genvundet sin embedsmæssige Ro,« denne Sag maa, hvor mærkelig den end synes os, behandles efter Loven paa sædvanlig Maade. Underinspektør Winkel, som Deres Overordnede befaler jeg Dem at anholde mig for morderisk Overfald paa Dem. De skal holde mig i Varetægtsfængsel i Nat sammen med Hr. von Schlegel og Hr. Wilhelm Schlessinger.

Naar Retten atter træder sammen, vil vor Sag komme for. Imidlertid maa De forvare dette Stykke Bevismateriale« — hermed pegede han paa Pergamentet — og, medens jeg er borte, hellige Deres Tid og Deres Kræfter til ved Hjælp af det Spor, De nu har fundet, at opdage, hvem der dræbte den bøhmiske Jøde, Hr. Schiffer.«

Det eneste Led, der manglede i denne Kæde af Beviser, blev snart tilvejebragt. Den 28nde December, da Portneren Reinmauts Kone efter en kort Fraværelse kom ind i sit Sovekammer, fandt hun sin Mand hængende livløs paa en Krog i Muren. Han havde bundet et langt Dynevaar om Halsen og var staaet op paa en Stol for at kunne udføre sin sørgelige Hensigt. Paa Bordet laa et Brev, i hvilket han tilstod at være Jøden Schiffers Morder; han tilføjede, at den afdøde havde været hans ældste Ven, og at han havde dræbt ham uden Overlæg, ligesom drevet dertil af en uimodstaaelig Magt. Anger og Sorg havde nu bragt ham til at søge Døden. Han endte denne Bekendelse med at anraabe Himlen om Naade for sin Sjæl.

Den Sag, der fulgte paa, var en af de mærkeligste i Kriminalrettens Historie. Forgæves hævdede Aktorerne det fuldstændig usandsynlige i de anklagedes Forklaring og afviste den blotte

Mulighed af, at et saadant Element som Trolddom kunde spille en Rolle i en Kriminal-sag i det nittende Aarhundrede. Beviserne var for stærke og Fangerne blev enstemmig frikendte. »Denne Sølvøkse,« sagde Dommeren til Slutning, »har hængt urørt paa Væggen i Grev von Schullings Slot i næsten to hundrede Aar. Den voldsomme Død, han fandt for sin Yndling, den gamle Hushovmesters Haand er endnu i frisk Minde. I Forhørene er det kommen frem, at Hushovmesteren, faa Dage før Mordet blev begaaet, havde set alle de gamle Vaaben efter og rensset dem. Ved dette Arbejde maa han have berørt Øksens Skaft. Kort efter dræbte han sin Herre, som han havde tjent trofast i tyve Aar. I Følge Grevens Testamente kom Vaabnet nu til Buda-Pesth, hvor Hr. Wilhelm Schlessinger paa Banegaarden kom til at røre ved det. To Timer efter brugte han det imod den afdøde Professor. Som den næste, der faar det i Hænde, finder vi Portneren Reinmaul, der hjalp med at bære Vaabnene fra Vognen ind i Museet. Ved den første den bedste Lejlighed kløvede han sin Ven Schiffers Hoved med det. Saa har vi Schlegels Mordforsøg imod Strauss og Inspektør Baumgartens mod Winkel, alle følgende umiddelbart efter Berøringen af Vaabnet. Endelig kommer

den vidunderlige Opdagelse af det mærkelige Dokument, som er bleven oplæst her i Retten. Jeg beder de Herrer af Nævningeretten nøje overtænke denne Række Kendsgærninger, jeg ved, De vil dømme i Overensstemmelse med Deres Samvittighed, uden Frygt og uden Personsanseelse.«

Det Indlæg i Sagen som, om det end fandt lidet Medhold hos det ungarske Publikum, dog sikkert vil interessere Læseren mest, skyldes Doktor Langemann, den bekendte Retslæge som har skrevet Haandbøger i Metallurgi og Toxikologi. Han sagde —

»Jeg er ikke saa vis paa, mine Herrer, at man behøver at tage sin Tilflugt til Necromanien eller den sorte Kunst for at forklare, hvad der er hændt. Hvad jeg her fremsætter, er kun en Formodning uden nogetsomhelst Bevis, men i en saa ejendommelig Sag kan enhver Formodning være af Betydning. Det røde Korsens Ridere, som der hentydes til i Dokumentet, var den tidligere Middelalders lærdeste Kemikere, og blandt dem fandtes de bekendteste af de Alkynister, hvis Navne er bleven bevaret for Efterverdenen. Hvor meget end Kemien er gaaet frem, saa er der dog nogle Punkter, paa hvilke de gamle har været os overlegne, mest af alt i den

Kunst at tilberede Giftblandinger af en hemmelighedsfuld og dræbende Virkning. Denne Bodeck, som var en af de ældste blandt det røde Korsens Riddere, har uden Tvivl været i Besiddelse af Opskrifter til mange saadanne Giftblandinger, af hvilke nogle ligesom Medicæernes *aqua tofana* kunde trænge ind i Legemet gennem Hudens Porer. Det kunde nu tænkes, at denne Sølvøkses Skaft har været indsmurt med en saadan Giftblanding, der kan trænge ind i det menneskelige Legeme og der fremkalde pludselige og voldsomme Udbrud af vanvittig Mordlyst. Det er en bekendt Sag, at den Sindsyges Raseri under saadanne Anfald vender sig mod dem, som var ham kærest, da han var rask. Jeg har, som jeg før bemærkede, intet Bevis til Støtte for min Teori, men fremsætter den blot til de Herrens Overvejelse.«

Med dette Uddrag af den lærde og skarpsindige Professors Tale kunde vi passende slutte Beretningen om denne berømte Retssag.

De sønderbrudte Rester af Sølvøksen blev kastede i en dyb Dam, og en veldresseret Puddel blev benyttet til at bære dem derhen i Munden, da ingen vilde røre dem af Skræk for, at noget af Smitten endnu skulde hænge ved dem. Pergamentet opbevaredes i Universitetets Museum.

Hvad Strauss, Schlegel, Winkel og Baumgarten angaar, da vedblev de at være de bedste Venner af Verden og er det endnu, saa vidt jeg ved. Schlessinger blev Læge i et Kavalleriregiment og blev skudt i Slaget ved Sadowa fem Aar senere, medens han bar de saarede ud af en hæftig Ild. I Følge hans sidste Vilje skulde der for hans Midler rejses en Marmorobelisk paa Professor von Hopsteins Grav.

Morderens Oplevelser.

» **D**et er ikke bedre med Nr. 43, Doktor,«
sagde Overopsynsmanden i en lidt be-
brejdende Tone og stak Hovedet ind ad min Dør.

»Jeg vil se 43 hængt,« svarede jeg bag min
australske Avis.

»Og 61 siger, at han har Smærter i Halsen.
Kunde De ikke gøre noget ved ham?«

»Han er jo et vandrende Apothek. Han
har hele den Britiske Farmakopé i Livet. Hans
Hals er saamænd ligesaa rask som Deres.«

»Saa er der 7 og 108, de er nu kroniske,«
vedblev Opsynsmanden og saa ned ad sin blaa
Liste. »Og 28, han meldte sig fra Arbejde i
Gaar — han siger, at han faar Sting i Siden,
naar han løfter noget. De er nok saa venlig
at se lidt til ham, hvad Doktor? Saa er der
ogsaa 31, ham som dræbte John Adamson i

Briggen »Corinth« — han har taget gruelig paa Veje hele Natten, har skreget og hylet, som han havde en Kniv i Halsen, og ikke været til at stoppe Munden paa.«

»Godt, jeg skal se til ham om lidt,« sagde jeg, kastede Avisen fra mig og skænkede mig en Kop Kaffe. »De har vel ikke mere at melde, Opsynsmand?«

Manden stak Hovedet lidt længere ind i Stuen. »Undskyld Doktor,« sagde han i en mere fortrolig Tone, »men jeg har mærket, at 82 er lidt forkølet. Det vilde være et godt Paaskud for Dem til at besøge ham og slaa en lille Sludder af, hvad?«

»Et Paaskud?« sagde jeg. »Et Paaskud?« Hvad Pokker mener De med det, Mc. Pherson? De ser mig piske omkring paa Sygebesøg fra Morgen til Aften, naar jeg ikke er hos Fangerne, og komme hjem hver Aften saa træt, at jeg knap kan hænge sammen, og saa snakker De om Paaskud til at faa mere at bestille.«

»Det vilde nu alligevel mere Dem, Doktor,« sagde Opsynsmand Mc. Pherson. »Den Mands Historie er nok værd at høre, hvis De bare kunde faa ham til at fortælle den. Men han er just ikke saa let at faa paa Gled. De ved kanske ikke hvem 82 er?«

»Nej, og jeg er sgu ogsaa ligeglad,« svarede jeg i den Tanke, at det var en eller anden Bandit der fra Egnen, der nu skulde prakkes mig paa som en Berømthed.

»Det er jo Maloney,« sagde Opsynsmændene, »ham der optraadte som Vidne mod *Bluemansdyke-Morderne*.«

»Er det muligt?« udbrød jeg og satte i min Overraskelse Koppen fra mig. Jeg havde hørt om denne Række gruopvækkende Mord og læst Beretningen om dem i et Londonerblad, længe før jeg satte mine Ben i Australien. Jeg huskede, at de Gyseligheder der var begaaede, ganske havde stillet Burkes og Hares Forbrydelser i Skygge og at en af de værste af Banden havde hyttet sit Skind ved at forraade sine Fæller.

»Ja, vel er det ham. Træk ham bare lidt op, saa skal De faa noget at høre. Han er nok værd at kende, den Maloney — det vil da sige, lidt paa Afstand.« Med et Grin og et lille Nik forsvandt Hovedet, og jeg blev siddende ved min Morgenkaffe og tyggede paa, hvad jeg havde hørt.

En australsk Fængselslæges Stilling hører just ikke til de mest misundelsesværdige. Det kan gaa an i Melbourne eller Sidney; men i den lille By Perth er der ikke meget at se, og

det der er, var jeg forlængst færdig med. Klimaet var afskyeligt og Selskabet langt fra tiltalende. Faar og Hornkvæg var de vigtigste Næringskilder; og Kvægpriser, Kvægopdrætningsmetoder og Kvægsygdomme derfor de vigtigste Samtaleemner. Da nu jeg som fremmed hverken havde Faar eller Køer og var ganske uinteresseret i det nye Prisfald eller Faaresygen, eller lignende Emner, følte jeg mig temmelig ene og hilste med Glæde enhver Afbrydelse i mit daglige Livs Ensformighed. Morderen Maloney var da i det mindste en Personlighed med et vist Særpræg og kunde maaske virke lidt opstrammende paa et Sind, der var slappet af Hjerdegslivets Kedsommeligheder. Jeg bestemte at følge Opsynsmandens Raad og benytte mig af Paaskuddet til at gøre hans Bekendtskab. Da jeg altsaa gjorde min sædvanlige Morgenrunde, aabnede jeg den Dør, hvorpaa Fangens Nummer stod og traadte ind i Cellen.

Fyren laa sammenkrøben paa sin simple Seng; men da jeg kom ind, rettede han sine lange Ben, rejste sig over Ende og stirrede paa mig med et uforskammet og trodsigt Udtryk, som ikke lovede godt for mit Forehavende. Hans Ansigt var blegt og bestemt, hans Haar rødgult og hans Øje — thi han havde kun eet — var

staalblaat med noget vist katteagtigt i Blikket. Han var høj og stærktbygget, men saa duknakket, at det grænsede til Vanskabthed. Havde man mødt ham paa Gaden, vilde man have anset ham for en kraftig, ret køn Mand, sandsynligvis optagen af boglige Sysler — selv i den hæslige Fangedragt førte han sig med en vis Anstand, der stak af imellem det Udskud af Forbrydere, der omgav ham.

»Jeg er ikke paa Sygelisten,« sagde han brysk. Den haarde, skærende Klang i Stemmen jog enhver Forestilling om blidere Følelser paa Flugt og mindede mig om, at jeg stod Ansigt til Ansigt med Manden fra Lena Dal og Blue-mansdyke, den blodigste Stimand der nogensinde plyndrede en »Farm« eller skar Halsen over paa dens Beboere.

»Det ved jeg nok,« svarede jeg; »men Opsynsmand Mc. Pherson sagde til mig, at De var forkølet, saa jeg tænkte, at jeg vilde kigge ind og se til Dem.«

»Jeg giver Opsynsmand Mc. Pherson Døden og Djævelen og Dem med,« brølede Fangen, ude af sig selv af Raseri. »Ja, værsaagod,« tilføjede han, noget roligere; »skynd Dem bare og meld mig til Guvernøren. Skaf mig kun seks Maaneder til eller mere — det er noget for Dem.«

«Jeg har ikke i Sinde at melde Dem,» svarede jeg.

»Fire Kvadratalen Gulv,« vedblev han uden at tage Hensyn til mit Svar; han arbejdede sig øjensynlig ind i et nyt Anfald af Raseri. »Fire Kvadratalen Gulv har jeg kun — og det kan jeg ikke en Gang have i Fred men skal tales til og stirres paa og — aa, jeg giver jer Døden og Djævelen med hele jeres Slæng!« og han løftede sine knyttede Næver over Hovedet og rystede dem i vild Hævntørst.

»Det er nogle mærkelige Begreber, De har om Gæstfrihed,« bemærkede jeg, fast bestemt paa ikke at tabe Fatningen. Jeg havde sagt det første det bedste, der faldt mig ind.

Til min Forundring havde mine Ord den mærkeligste Virkning paa ham. Han syntes ganske maalløs af Forbavselse over at jeg saaledes gik ind paa den Ide, som han med saa megen Voldsomhed havde forfægtet — nemlig at det Værelse, vi stod i, var hans eget.

»Om Forladelse,« sagde han; »det var ikke min Mening at være uhøflig. Vil De ikke sidde ned?« Og han pegede paa den raat sammen-tømrede Træbuk som dannede Hovedenden af hans Seng.

Jeg satte mig ned, temmelig forbavset over

dette pludselige Omslag. Jeg kan ikke sige, at Maloney tiltalte mig mere i sin blidere Stemning. Morderen var ganske vist foreløbig forsvunden, men der var noget i hans forekommende Tone og underdanige Væsen, som ledte Tanken hen paa Vidnet, der i Retssalen var optraadt som sine Medskyldiges Angiver og hvis Udsagn havde sendt dem i Døden.

»Hvordan er det med Brystet?« spurgte jeg og tog min rigtige Doktormine paa.

»Saa Doktor, lad det nu være godt nok med det!« svarede han og viste en Række hvide Tænder; saa satte han sig igen paa Randen af Sengen. »Det var vist ikke af Omsorg for mit dyrebare Helbred, at De kom herind; den maa De løbe længere ud i Landet med. De kom nok for at se lidt paa Wolf Tom Maloney, Falskneren, Morderen, Røveren og Angiveren. Det er saa omtrent, hvad jeg er, ikke sandt? Der har De det hele med rene Ord; der er ikke noget Lumskeri ved mig.«

Han holdt inde, som om han ventede, at jeg skulde sige noget; men jeg forblev tavs, og han gentog endnu et Par Gange, »Der er ikke noget Lumskeri ved mig.«

»Og hvorfor skulde jeg ikke gøre det?« skreg han pludselig; hans Øjne skød Lyn og alt det

djævelske i hans Natur kom paa een Gang frem. »Dingle *skulde* vi jo, hver og Een, og det kunde jo ikke skade dem, at jeg reddede mig selv ved at udlevere dem. Enhver maa bjærge sig, som han kan, siger jeg altid, lad saa Fanden om Resten. De skulde da vel aldrig have en Stump Skraatotak, hvad Doktor?»

Med rovdyragtig Graadighed kastede han sig over den Smule »Barret« som jeg rakte ham. Den lod til at virke beroligende paa hans Nerver, for han satte sig igen til Rette paa Sengen og begyndte i samme Tone som før:

»De vilde saamænd ikke selv synes om det Doktor, og det kan nok gøre en anden een lidt kort for Hovedet. Jeg har faaet seks Maaneder denne Gang for Overfald, og jeg skal saamænd være alt andet end glad, naar jeg slipper ud, kan jeg fortælle Dem. Her inde har jeg da Fred; men er jeg først ude, saa skal Regeringen og tatoverede Tom fra Hawesbury nok sørge for, at jeg ikke kommer til at føre noget roligt Liv.«

»Hvad er det for een?» spurgte jeg.

»Han er Broder til John Grimthorpe, han som blev dømt paa mit Vidnesbyrd; en fordømt Slyngel var han, det er vist! og en Djævelslyngel har de været alle Dage, begge to. Den

tatoverede er en blodtørstig Skurk, og da Dømmen var falden, bandte han paa, at det skulde koste mig mit Liv. Det er syv Aar siden; men han følger mig endnu; jeg ved, han gør det, skønt han gemmer sig og lurder paa mig i Stillehed. Han var efter mig i 75 i Ballarad; De kan se paa Bagen af min Haand, hvor Kuglen strejfedede mig. Han prøvede igen i 76 i Port Philip, men der fik jeg Ram paa ham og saarede ham haardt. Saa stak han sin Kniv i mig i 79, det var paa en Kro i Adelaide, og efter det var vi jo omtrent kvit. Nu er han igen ude efter mig, og han faar mig nok snart ekspederet, — med mindre — med mindre det skulde træffe sig saa heldigt, at der var andre, der sendte ham den Vej først.« Maloneys Læber fortrak sig til et ondt Smil.

»Det er nu ikke ham, jeg beklager mig saa meget over,« vedblev han. »Naar man sætter sig i hans Sted, maa man indrømme, at han som Broder har en Forpligtelse, han vel ikke godt kan unddrage sig. Men Regeringen, dens Opførsel kan jeg ikke komme over. Naar jeg tænker paa, hvad jeg har gjort for dette Land, og hvad dette Land saa til Gengæld har gjort for mig, bliver jeg ganske desperat — ja, jeg kunde gerne miste Forstanden over det. Der

er da hverken Taknemmelighed eller simpel Retfærdighed til mere, Doktor!«

Han rugede over sine Forurettelser i nogle Minutter, saa begyndte han paa en udførlig Beretning om dem.

»Tænk Dem nu ni Mænd,« sagde han, »som har røvet og plyndret i omtrent tre Aar, og i Gennemsnit har de maaske allermindst eet Liv om Ugen paa Samvittigheden. Regeringen hugger dem og Regeringen anklager dem, men dømme dem kan den ikke; og hvorfor? — jo, fordi Vidnerne alle er bleven sendt over i Evigheden, og det hele Stykke Arbejde er Fandens fikst gjort. Hvad sker saa? Frem træder en Borger ved Navn Wolf, Tom Maloney; og han siger: »mit Land trænger til mig, her er jeg!« Saa afgiver han sit Vidnesbyrd, Slynglerne bliver dømt, og Øvrigheden kan hænge dem. Se, det var det jeg gjorde. Der er ikke noget Lumskeri ved mig. Men hvad tror De nu, Landet gør til Gengæld? Den forbandede Regering følger mig i Hælene, udspionerer mig, og passer paa mig Dag og Nat — og alt det byder de en Mand, der har slidt saadan i det for deres Skyld. Se, det kalder jeg nu Lumskeri. Jeg havde just ikke ventet, at de skulde adle mig eller gøre mig til Medlem af Koloni-Regeringen; men jeg

ventede, Fanden tage mig, at de skulde lade mig være i Fred.«

»Ja, men,« indvendte jeg, »naar De finder for godt at bryde Lovene og overfalde Folk, kan De da ikke forlange, at Øvrigheden skal se igennem Fingre med det paa Grund af de Tjenester, De tidligere har gjort den.«

»Jeg taler ikke om den Fængselsstraf, jeg nu udstaar,« sagde Maloney med Værdighed. »Det er det Liv, jeg har ført siden den fordømte Domfældelse, der rent har taget Pippet fra mig. Hvis De bare vil blive siddende lidt paa den Træbuk, Hr. Doktor, saa skal De faa det hele at høre; og sig mig saa op i mine aabne Øjne, at jeg har faaet en reel Behandling af Politiet.«

Jeg skal forsøge at gengive Fangens Oplevelser med hans egne Ord, saa vidt jeg husker dem, og bibeholde hans mærkelige Venden op og ned paa Ret og Uret. For Rigtigheden af Kendsgærningerne kan jeg svare, hvad man end maatte mene om hans Syn paa dem. Fem Maaneder efter, da Direktør H. W. Hann, som tidligere var Inspektør ved Fængslet i Dunedin, viste mig sine Protokoller, fik jeg Bekræftelse paa alt. Maloney lirede sin Historie af i en dump, ensformig Tone, med Hovedet ludende forover og Hænderne mellem Knæene. Kun naar

hans Slangeøjne skød Lyn, kunde man se, at Mindet om de Begivenheder, han skildrede, vakte nogen Bevægelse i hans Sind.

»De kan jo læse om Bluemansdyke (begyndte han, ikke uden en vis Selvfølelse). Vi gjorde dem Helvede hedt, mens det stod paa, men tilsidst fik de da Krammet paa os, og en Politimand, som hed Braeton, og saa en forbandet Amerikaner huggede os alle sammen. Det var jo i Ny Zeland, og saa førte de os ned til Dunedin, og der blev de andre dømt og hængte. Da de stod for Skranken, løftede de alle som een deres Hænder i Vejret og forbandede mig, saa det vilde have løbet Dem koldt nedad Ryggen, om De havde hørt det; og det kalder jeg nu lumpent gjort, da vi jo dog havde været Kammerater; men det var en Bande Slyngler, som kun tænkte paa sig selv. Det var saamænd godt, at de blev hængte.

Saa blev jeg ført tilbage til Fængslet i Dunedin og sat ind i min gamle Celle. Den eneste Forandring for mig var, at jeg intet Arbejde havde og fik god Mad. Jeg holdt den ud i et Par Uger; men saa en Dag, da Inspektøren gjorde sin Runde, klagede jeg til ham.

»Hvad er dette her for noget?« sagde jeg.

»Var Betingelserne ikke fuld Frihed for mig, og nu holder De mig tilbage her imod Loven.«

Han smilte lidt løjerligt. »Vilde De meget gerne ud?« spurgte han.

»Ja, vel vil jeg ud,« sagde jeg, »og hvis De ikke straks lukker op for mig, vil jeg sagsøge Dem for ulovlig Varetægtsarrest.«

Han lod lidt forbavset over min Bestemt-
hed. Saa sagde han: »De er meget forhippet paa at gaa Deres Død i Møde.«

»Hvad mener De?« spurgte jeg.

»Kom med, saa skal jeg vise Dem, hvad jeg mener,« svarede han. Saa førte han mig hen ad Korridoreu til et Vindue, hvorfra man kunde se Fængselsporten. »Se der!« sagde han

Jeg saa ud og opdagede en halv Snes vilde Karle, som stod udenfor paa Gaden; nogle røg og andre spillede Kort paa Fortovet. Da de saa mig, satte de i et Hyl, stimlede sammen ved Porten, truede ad mig med knyttede Næver og hujede.

»De venter paa Dem og de passer godt paa,« sagde Inspektøren. »Det er Hævner-Komitéens aktive Medlemmer. Men naar De endelig vil ud, kan jeg ikke holde paa Dem.«

»Kalder De dette her et civiliseret Land,« raabte jeg, »og saa tillader De, at en Mand bliver myrdet med koldt Blod ved højllys Dag?«

Da jeg sagde det, stak Inspektøren og alle de andre Idioter i et Grin, som om et Menneskes Død var en herlig Spas.

»De har Loven paa Deres Side,« siger Inspektøren, »saa vi vil ikke holde paa Dem længere. Vis ham ud, Opsynsmand.«

Og han havde sgu ogsaa gjort det, den samvittighedsløse Skurk, om jeg ikke havde bedt og tryglet og tilbudt at betale for Kost og Logi, og det har sgu aldrig nogen Fange gjort før min Tid. Paa den Betingelse lod de mig da blive, og i tre Maaneder sad jeg saa der og kukkelurede, mens alle Byens Slubberter holdt Mudder udenfor. Det var en nydelig Behandling for en Mand, som havde tjent sit Land!

Saa endelig en Morgen kom Inspektøren igen ned til mig.

»Naa, Maloney,« sagde han, »hvor længe har De i Sinde at bæere os med Deres Nærværelse.«

Jeg kunde haft Lyst til at støde min Kniv i hans fordømte Krop, og jeg skulde ogsaa nok have gjort det, havde vi været alene i Skoven; men nu maatte jeg jo smile og sleske og tale sødt til ham, for jeg var bange, at han skulde sende mig bort.

»De er en nederdrægtig Slyngel,« sagde han; ja, tænk! de Ord brugte han om en Mand, der

havde hjulpet ham af bedste Evne. »Men jeg vil nu alligevel ikke have, at nogen skal tage sig selv til Rette her, og jeg tror nok, jeg ved, hvordæn jeg skal faa Dem ud af Dunedin.«

»Jeg skal aldrig glemme Dem det, Hr. Inspektør,« sagde jeg; og det skal jeg ved Gud heller ikke. »Jeg bryder mig hverken om Deres Tak eller Deres Erkendtlighed,« svarede han; »det er ikke for Deres Skyld, at jeg gør det, men simpelthen for at holde Orden i Byen. I Morgen gaar der en Damper fra den vestlige Kaj, og vi skal nok se at faa Dem om Bord. Den afgaer Kl. 5 i Morgen tidlig, saa maa De være parat.«

Jeg pakkede mine faa Ejendele sammen og blev smuglet ud gennem en Bagdør lige før Daggry. Jeg skyndte mig afsted, fik min Billet under Navnet Isak Smith og kom velbeholden om Bord i Melbourne-Damperen. Jeg husker, at jeg hørte Skruen knage i Vandet, da Trosserne blev halet ind, og at jeg lænede mig ud over Rælingen og saa tilbage paa Lysene i Dunedin med en behagelig Følelse af at have forladt dem for stedse. Det var, som om jeg drog til en ny Verden og var bleven alle mine Vanskeligheder kvit. Jeg gik nedenunder og fik lidt Kaffe og kom saa ovenpaa igen saa veltilpas som den Morgen, da jeg vaagnede op og saa

den forbandede Irlænder, der nappede mig, staa over mig med en seksløbet Revolver.

Det var imidlertid bleven Dag; vi dampede afsted langs Kysten og havde tabt Dunedin af Sigte. Jeg slentrede omkring i et Par Timers Tid, og da Solen var kommen lidt højere op, begyndte nogle af de andre Passagerer at vise sig paa Dækket. En af dem, en sikker lille Fyr, tog i nogen Tid Maal af mig og kom saa hen og gav sig i Snak med mig.

»De er vel Guldgraver,« siger han.

»Ja,« siger jeg.

»Har De faaet noget ordenligt?« spørger han.

»Aa jo,« siger jeg.

»Jeg har selv været ved det,« siger han; »jeg har arbejdet tre Maaneder i Guldmarkerne ved Nelson, men satte saa alle mine Penge i et Stykke guldfattigt Jord, som en Bedrager narrede mig paa. Det var jeg snart færdig med, saa tog jeg fat igen og var heldig; men da saa Guld-vognen skulde gaa ned til Nybygderne, blev den plyndret af de forbandede Skovrøvere, og der blev ikke en rød Øre tilbage.«

»Ja, det var sgu en daarlig Forretning,« siger jeg.

»Det var min Ruin — ødelagde mig i Bund og Grund. Naa, det kan være det samme, jeg

har set dem alle blive hængt for det; det har gjort det lettere for mig at bære det. Der er kun een tilbage, det er den Slyngel, der optraadte som Vidne. Jeg vilde dø tilfreds, hvis jeg kunde træffe paa ham. Der er to Ting for mig at gøre, naar jeg møder ham.«

»Hvad er det?« spurgte jeg ligegyldigt.

»Jeg maa først spørge ham, hvor Pengene ligger — de fik ikke Tid til at bruge dem, men de er skjult et eller andet Sted i Bjærgene — og saa skal jeg faa ham til at række Hals og sende hans Sjæl bagefter de Mænd, som han forraadte.«

Det kom mig for, at jeg vidste lidt om de skjulte Penge, og jeg havde Lyst til at le, men han saa paa mig, og saa slog det mig, hvad han havde for et stygt, hævnerrigt Sind.

»Jeg gaar op paa Kommandobroen,« sagde jeg, for jeg følte ikke Lyst til at gøre Mandens nærmere Bekendtskab.

Men han vilde ikke høre Tale om at lade mig gaa. »Vi ere begge Guldgravere,« siger han, »vi skal være Rejsekammerater. Kom med ind til Buffeten. Jeg er dog ikke for fattig til at give en Genstand.«

Jeg kunde ikke godt sige nej, og saa gik vi ned sammen; men saa blev den jo gruelig gal.

Generede jeg maaske nogen der paa Skibet? Alt, hvad jeg forlangte, var et roligt Liv, jeg vilde gærne lade de andre være, naar de bare vilde lade mig være. Det var da et rimeligt Forlangende. Men nu skal De bare høre, hvad det blev til.

Paa Vejen til Salonen kom vi forbi Damekahytterne, da i det samme en Tjenestepige — en fregnet Satan af en Rendetøs — kom ud med et Barn paa Armen. Vi strøg tæt forbi hende, da hun med eet satte i et Hvin saa skarpt som en Jernbanefløjte og nær havde tabt Ungen. Der gik et Ryk igennem alle mine Nerver, da jeg hørte det Hvin; men jeg vendte mig om og bad om Undskyldning, som om jeg troede, at jeg havde traadt hende paa Foden. Jeg vidste alligevel nok, at vi nu havde Spillet gaaende, da jeg saa hende læne sig op imod Døren og pege paa mig, kridhvid i Ansigtet:

»Det er ham, det er ham!« skreg hun. »Jeg saa ham i Retssalen. Aa, lad ham dog ikke gøre Barnet Fortræd!«

»Hvem er det?« spurgte Hovmesteren og en halv Snes andre i Munden paa hinanden.

»Det er ham — Maloney — Maloney, Morderen — aa, før ham bort — før ham bort!«

Jeg kan ikke rigtig huske, hvad der skete

i det Øjeblik. Jeg ved ikke, hvordan jeg kom ind imellem Møblerne, men de andre bandede og slog i Smadder, og en raabte paa sit Guld, og et farligt Spektakkel var der. Da jeg havde faaet samlet mig lidt, mærkede jeg, at en Mand havde Haanden i Munden paa mig. Efter hvad jeg forstod senere hen, slutter jeg, at Haanden tilhørte den samme lille Mand, som havde saadan en ondskabsfuld Mund. Han fik lidt af Haanden ud igen, men det var kun, fordi de andre prøvede paa at kvæle mig. Der er ingen Retfærdighed til i denne Verden for en stakkels Fyr, som det engang er gaaet tilbage for — men jeg tror nu alligevel nok, han skal huske mig til sin Dødsdag — jeg haaber længere.

De trak mig helt ud i Agterenden og stillede mig for en Slags Krigsret — tænk Dem bare! Mig! mig, som havde ladet mine Kammerater i Stikken bare for at tjene dem. Hvad skulde de gøre med mig? Nogle foreslog et, andre et andet; men til sidst bestemte Kaptajnen, at jeg skulde sættes i Land. Skibet standsede, en Baad blev firet ned, og jeg hejset ned i den, mens hele Banden hujede ad mig fra Rælingen. Jeg saa dog, at den Mand, jeg talte om, forbandt sin Haand, saa jeg syntes ikke, mine Sager stod saa helt slet endda.

Men jeg kom imidlertid paa andre Tanker, før vi naaede Land. Jeg havde gjort Regning paa at Kysten skulde være øde, saa jeg kunde slippe ind i Landet. Men Skibet var standset altfor nær ved »Odden«, og en halv Snes Dagdrivere var kommen ned i Strandkanten og stirrede paa os; de kunde jo ikke begribe, hvad Baaden skulde der. Da vi kom til Randen af Brændingen, raabte Baadsmanden dem an, og efter at have skreget ind til dem, hvem jeg var, kastede han og hans Mænd mig i Vandet. Ja, De maa nok se forbavset ud — de kastede mig paa Hovedet i Vandet, hvor der var ligesaa tykt med Hajer, som der er med grønne Papegøjer i Skoven, og jeg hørte dem le, mens jeg plaskede i Land.

Jeg mærkede snart, at det var værre fat end nogensinde. Da jeg kravlede op imellem Tangen, blev jeg taget i Kraven af en stor Karl i en Fløjels Jakke, og en fem, seks andre stillede sammen om mig og holdt paa mig. De fleste af dem saa ganske skikkelige ud, saa dem var jeg ikke bange for; men der var en med en Palmehat, som havde et væmmeligt Udtryk i sit Ansigt, og det lod til, at han og den lange var gode Venner.

De slæbte mig op paa Strandbredden, saa slap de mig og stillede sig i Kreds om mig.

»Naa, Kammerat,« sagde han med Hatten, »vi har ventet længe paa dig her.«

»Nej, se, det var jo pænt af jer,« siger jeg.

»Hold Kæft,« siger han. »Hør Kammerater, hvad skal det nu være — Hængning, Drukning eller Skydning? Hvad mener I?«

Det var jo en temmelig rask Forretningsgang. »I lader nok være med det,« sagde jeg. »Jeg staar under Regeringens Beskyttelse, saa det bliver Mord.«

»Ja, det er nok saadan, de kalder det,« svarede han med Fløjelsfrakken og saa saa fornøjet ud som en nyslaet Toskilling.

»Og I vil myrde mig, fordi jeg har været Røver?«

»Fanden i Vold med Røver eller ikke Røver,« sagde Fyren. »Vi vil hænge dig, fordi du har vidnet imod dine Kammerater. Og nu skal vi have en Ende paa denne her Sludder.«

De slog et Reb om Halsen paa mig og slæbte mig op i Skovbrynet. Der stod nogle store Ege og Gummitræer, og et af dem udvalgte de for at udføre deres onde Gærning. De kastede Rebet over et Træ, bandt mine Hænder og sagde til mig, at jeg skulde bede mine Bønner. Nu saa det jo ud til, at det var forbi med mig; men Forsynet reddede mig. Det kan jo være

rart nok at sidde her og fortælle det, Herre; men den var ikke hyggelig, kan De tro, da jeg stod der med intet andet for Øjet end Strandbredden, den lange hvide Stribe Brænding og Damperen i det fjærne og med en Morderbande omkring mig, der tørstede efter min Død.

Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde blive Politiet Tak skyldig; men den Gang frelste de mig. Der kom en Afdeling ridende fra Hawkes Point Station til Dunedin, og da de hørte, der var noget paa Færde, red de gennem Skoven ud til Stranden og afbrød Forestillingen, Jeg har hørt mange Musikkorps i min Tid, Doktor, men aldrig har jeg hørt saa sød Musik som den Ringlen af Seletøj og Sporer, der lød, da Snus-hanerne red ud af Skoven. Selv da prøvede de paa at hænge mig, men Politiet var dem for hurtigt i Vendingen, og Manden med Hatten fik en over Nakken med den flade Klinge. Jeg blev trukken op paa en Hest, og før Aften var jeg atter indlogeret i Byens Fængsel.

Men Inspektøren lod sig ikke gaa paa. Han var fast bestemt paa at skafie sig af med mig, og jeg længtes ligesaa meget efter at blive færdig med ham. Han ventede en Ugestid, til Op-hidselsen havde begyndt at lægge sig lidt, saa smuglede han mig om Bord i en tremastet

Skonnert, der skulde til Sidney med Talg og Huder. Vi kom ud i rum Sø uden noget Kludder, og Fremtiden begyndte at se lidt mere rosenrød ud. Jeg var i det mindste vis paa, at jeg havde set mit Fængsel for sidste Gang. Mandskabet havde nok en lille Anelse om, hvem jeg var, og havde vi faaet haardt Vejr, havde de sandsynligvis hevet mig over Bord, for det var raa, uvidende Folk, og de havde en Slags Forestilling om, at jeg bragte Skibet Uheld. Vi havde imidlertid en god Overfart, og jeg kom velbeholden i Land i Sidneys Havn.

Men nu skal De bare høre, hvad der saa skete. Man skulde jo have troet, at de nu var kede af at mishandle og forfølge mig — ikke sandt? Men hør nu bare! Samme Dag, vi sejlede, afgik en fordømt Damper fra Dunedin til Sidney, den kom i Havn før vi og bragte Efterretning om min Ankomst. Jeg vil være evigt forbandet, om de ikke havde kaldt sammen til Møde — et ligefremt Massemøde — i Dokkerne for at forhandle om det, og jeg løb lige i Armene paa dem, da jeg landede. De var ikke længe om at sikre sig min Person, og jeg hørte paa alle deres Taler og Beslutninger. Om jeg havde været Prins, kunde de ikke have gjort mere Staahej for min Skyld. Enden paa det

blev, at de vedtog, at det var en Skam, at Ny Zeland skulde have Lov til at prakke sine Forbrydere paa Nabolandene, og at jeg skulde sendes tilbage med næste Skib. Saa sendte de Asener mig hjem igen som en anden Postpakke, og efter endnu en Rejse paa en otte hundrede Mil befandt jeg mig atter i mit gamle Udgangspunkt.

Jeg begyndte nu at tro, at jeg skulde tilbringe Resten af mit Liv med at rejse fra den ene Havn til den anden. Hver Mands Haand syntes at være vendt imod mig, og der var hverken Fred eller Hvile noget Sted; dersom jeg kunde have søgt til Skovs igen, vilde jeg have gjort det og staaet Last og Brast med mine gamle Kammerater; men Politiet var mig for hurtigt i Vendingen og holdt mig under Laas og Lukke; alligevel saa jeg mit Snit til at omsætte den skjulte Skat, jeg fortalte Dem om, og syede Guldpengene ind i mit Bælte. Jeg tilbragte endnu en Måaned i Fængsel, og saa fik de mig om Bord i en Bark, der fo'r paa England.

Denne Gang havde Mandskabet ingen Anelse om, hvem jeg var; men Kaptajnen var nok »med«, skønt han ikke overfor mig lod sig mærke med, at han havde nogen Mistanke. Jeg

gættede straks, at den Mand var en Slyngel. Overfarten var ret god, naar jeg undtager et Par Storme paa Højden af Kapstaden, og jeg begyndte at føle mig som en fri Mand, da jeg saa gamle England dukke op som en blaalig Taage og da den raske lille Lodsbaad fra Talmouth kom dansende hen imod os over Bølgerne. Vi gik ned igennem Kanalen, og før vi naaede Gravesend, havde jeg aftalt med Lodsens, at han skulde tage mig med i Land, naar han gik ind. Saa var det, Kaptajnen bekræftede, at jeg med Rette ansaa ham for en ubehagelig Person, der blandede sig i andre Folks Sager. Jeg fik mit Kram pakket sammen og gik hen for at faa noget Frokost, mens Kaptajnen stod og talte ivrigt med Lodsens. Da jeg kom op igen, var vi et godt Stykke indenfor Flodmundingen, og den Baad, der skulde have taget mig i Land, var gæet. Skipperen sagde, at Lodsens havde glemt mig, den var jo til at tage og føle paa, og jeg begyndte at frygte for, at alle mine gamle Kvaler skulde begynde forfra.

Det varede ikke længe, før min Mistanke blev bekræftet. En Baad skød ud fra Flodbredden og en lang Djævel med et stort, sort Skæg kom om Bord. Jeg hørte ham spørge Styrmanden, om de ikke trængte til en Flod-

Lods til at føre dem op igennem det dyndede Løb, men jeg tænkte, at han saa mere ud til at forstaa sig paa Haandjærn end paa Navigation, saa jeg holdt mig paa Afstand. Han kom imidlertid over paa den anden Side af Dækket, henvendte en Bemærkning til mig og tog mig dygtig i Øjesyn med det samme. Jeg har aldrig sværmet videre for nysgerrige Folk; men en nysgerrig fremmed med Gummi ved Skæggerødderne, det er noget, jeg endnu mindre kan finde mig i, især under saadanne Forhold. Jeg begyndte at forstaa, at det var paa Tide for mig at fortrække.

Lejligheden bød sig snart til, og jeg benyttede den godt. En stor Kuldampner passerede Boven af vor Damper, og vi maatte gaa langsomt. Der var en Pram agter, og jeg smuttede saa ned ad et Reb og var i Prammen, før nogen kunde savne mig. Mit Rejsegods maatte jeg naturligvis efterlade; men jeg havde Bæltet med Guldet i om Livet, og Udsigten til at bringe Politiet paa Vildspor var mere værd end et Par Kufferter. Det var mig nu klart, at Lodsens havde været en Bedrager og Kaptajnen med, og at de havde sluppet Opdagerne løs paa mig. Jeg ønsker tidt, at jeg kunde støde paa de Mænd igen.

Jeg laa og drev paa Prammen hele Dagen, mens den gled nedad Strømmen. Der var kun een Mand i den, og en hæsleg gammel Kasse var det, saa han havde for meget at gøre til at se saa nøje efter. Henimod Aften, da det skumrede lidt, svømmede jeg i Land og befandt mig i en moset Egn et Par Mil øst for London. Jeg var dyngvaad og halvdød af Sult, men jeg travede ind i Byen og fik mig et Sæt Tøj hos en Kræmmer, og da jeg havde spist mig lidt Aftensmad, bestilte jeg Logi i det roligste Værts-hus, jeg kunde finde.

Jeg vaagnede temmelig tidligt — den Vane faar man i Skoven — og en god Ting var det, at jeg gjorde det. Det første, jeg saa, da jeg kiggede ud gennem en Sprække i Skodden, var en af disse forbandede Politibetjente, som stod overfor og gloede op ad Huset. Han havde hverken Epauletter eller Sværd som vore egne Snushaner, men en Slags Familielighed var der nu alligevel og det samme næsvise Udtryk. Om de havde fulgt mig hele Tiden eller om den Kone, der lejede mig Værelset, ikke havde syntes rigtigt om mit Udseende, det er mere end jeg nogensinde har kunnet begribe. Han skraaede over Gaden, mens jeg saa paa ham, og noterede Husnummeret i en Bog. Jeg blev bange for, at

han skulde give sig til at ringe paa, men formentlig gik hans Ordre kun ud paa at holde Øje med mig, og efter at han endnu en Gang havde betragtet Vinduerne, gik han ned ad Gaden.

Jeg saa, at der maatte handles øjeblikkeligt. Jeg kastede Klæderne paa mig, aabnede ganske sagte Vinduet, og efter at have overbevist mig om, at der ingen var i Nærheden, sprang jeg ned paa Jorden og smurte Haser, det bedste, jeg havde lært. Jeg vandrede en halv Mils Vej, saa kunde jeg ikke mere; og da jeg saa en stor Bygning, hvor Folk løb ud og ind, saa gik jeg ogsaa ind og opdagede, at det var en Jernbanestation. Der skulde netop gaa et Tog til den franske Damper i Dover; jeg tog da en Billet og sprang op i en tredie Klasses Kupé.

Der sad et Par Fyre i Kupéen, to ganske harmløse unge Mennesker. De begyndte at tale om et og andet, mens jeg sad i en Krog og hørte efter. Saa tog de fat paa England og fremmede Lande og den Slags. Ja, nu skal De bare høre, Doktor, for det er den rene skære Sandhed. En af dem begynder at skvadre op om de engelske Loves Retfærdighed. »Det gaar altsammen aabent og ærligt til,« siger han; »der er hverken hemmeligt Politi eller Spionering,

som de har i Udlandet,« og en hel Del mere af samme Tønde. Det var lige drøjt nok for mig, ikke sandt, at høre paa den forbandede Hvalp, mens Politiet fulgte mig som en Skygge?

Jeg kom da godt til Paris, der byttede jeg noget af mit Guld, og i et Par Dage bildte jeg mig ind, at jeg havde ledt dem paa Vildspor og begyndte at tænke paa at slaa mig lidt til Ro for at hvile mig. Jeg trængte sandelig til det, for jeg lignede mere et Spøgelse end et Menneske. De har vel sagtens aldrig haft Politiet efter Dem. Ja, De behøver ikke at se saa fornærmet ud, for jeg mente ikke noget ondt med det. Men dersom De nogensinde havde haft det, saa vilde De vide, at det tærer paa et Menneske som Faaresygen paa et Faar.

En Aften gik jeg i Operaen og tog en Loge, for jeg var jo ved Muffen. Jeg kom ud i en af Mellemakterne, og der mødte jeg en Karl, som gik og slentrede frem og tilbage i Gangen. Lyset faldt paa hans Ansigt, og jeg saa da, at det var den Flodlods, vi havde faaet om Bord paa Themsen. Skægget var borte, men jeg genkendte Manden ved første Øjekast, for jeg har let ved at huske Ansigter.

Jeg vil sige Dem, Doktor, at jeg følte mig drevet til det yderste. Jeg kunde have stukket

min Kniv i ham, hvis vi havde været alene; men han kendte mig godt nok til ikke at ud-sætte sig for det. Dette var mere end jeg kunde udholde, saa gik jeg lige hen til ham og trak ham lidt til Side, at vi kunde være uforstyrrede af de andre Teatergæster.

»Hvor længe har De i Sinde at holde den gaaende?« spurgte jeg ham.

Han lod lidt forbløffet straks, men da han saa, at Udflugter ingenting hjalp, svarede han rent ud:

»Indtil De tager tilbage til Australien.«

»Ved De da ikke,« spurgte jeg, »at jeg har gjort Regeringen en Tjeneste og er bleven be-naadet?«

Hans grimme Fjæs fortrak sig til et Grin, da jeg sagde det.

»Vi ved alt om Dem, Maloney,« svarede han. »Dersom De ønsker at føre et roligt Liv, saa rejs bare tilbage til det Sted, De kom fra. Bliver De her, saa er De en mærket Mand, og hvis De skulde blive greben i at gøre en lille Afstikker, saa gælder det Livet. Fri Næring er en herlig Ting, men Markedet her er altfor overfyldt med Mænd af Deres Sort, til at vi skulde behøve at indføre flere.«

Jeg fandt jo nok, at der var noget i, hvad

han sagde, skønt han havde en væmmelig Maade at udtrykke sig paa. Jeg havde i flere Dage følt en Slags Hjemve. De Folks Skik var ikke min Skik. De gloede paa mig paa Gaden, og naar jeg faldt ind paa en Knejpe, holdt de gærne op med at tale og rykkede lidt væk, som om jeg var et vildt Dyr. Jeg havde ogsaa hellere drukket et Krus af vores eget gamle Øl end en hel Spand af deres sure Stads. Og saa al den Fandens Pænhed. Hvad kunde det nytte at have Penge, naar man ikke kunde gaa klædt, som man havde Lyst til eller i det hele slaa lidt til Skaglerne. Der var ingen, der havde noget tilovers for een, naar man havde en lille en paa og plaffede en Smule løs. Jeg har mangen Gang i Nelson set en Mand faa sin Bekomst uden halv saa mange Ophævelser, som de gjorde derovre for en smadret Rudes Skyld. Der er ingen Fut i dem, og jeg var led og ked af det hele.

»De vil have mig til at rejse hjem?« sagde jeg.

»Jeg har Ordre til ikke at rejse fra Dem, før De gør det,« svarede han.

»Ja, ja,« sagde jeg, »det kan jeg saamænd ogsaa ligesaa gærne. Kun betinger jeg mig, at De holder Deres Mund og ikke lader gaa videre, hvem jeg er, saa jeg kan klare mig, naar jeg kommer hjem.«

Han gik ind paa det, og allerede næste Dag tog vi over til Southampton, hvor han overværede min Afrejse. Jeg tog Billet til Adelaide, hvor rimeligvis ingen kendte mig, og der slog jeg mig ned lige for Næsen af Politiet. Der har jeg været lige siden og ført en rolig Tilværelse, fraset smaa Forlegenheder, som den, jeg nu er i, og saa den Djævel, tatoverede Tom fra Hawkesburg. Jeg ved ikke, hvorfor jeg har fortalt Dem alt det, Doktor, med mindre det skulde være Ensomheden som saadan faar een til at lade Munden løbe. Men lad Dem nu advare af mit Eksempel. Gør Dem aldrig nogen Ulejlighed med at tjene Deres Land; for Deres Land tager sig sgu nok i Agt for at gøre noget for Dem igen. Lad De bare dem klare Ærterne selv, og dersom det skulde falde Dem lidt svært at faa hængt en Bande Slyngler, saa tag Dem bare ikke af den Sag, men lad dem sidde og fedte med det, som de bedst kan. Maaske de vil huske, hvordan de har behandlet mig, naar jeg en Gang er død og borte, og være kede af, at de forsømte mig. Jeg var nok uartig mod Dem, da De kom ind, og bandte lidt lovlig meget; men det skal De ikke tage Dem nær, det er nu saadan min Maner. De maa dog indrømme, at jeg nok kan have Grund til at være

lidt kort for Hovedet af og til, naar jeg tænker paa, hvad der er gaaet for sig. De gaar vel ikke? Naa, ja, ja, naar De *maa* gaa, saa maa De gaa; men jeg haaber, De vil se ind til mig i Ny og Næ, naar De gør Deres Runde. Halløj, Doktor, De glemte nok det meste af Deres Tobak? Ikke det. Naa, saa De har det i Lommen — det er en anden Sag. Tak, Doktor, De er en flink Fyr, og De forstaar sgu halvkvæden Vise, saa godt som nogen, jeg har truffet paa.«

Et Par Maaneder efter, at Wolf Tom Maloney havde fortalt sine Oplevelser, var hans Straffetid udløben og han blev løsladt. I lang Tid saa og hørte jeg intet til ham, og jeg havde næsten helt glemt ham, indtil jeg igen blev mindet om hans Tilværelse, og det paa en noget tragisk Maade. Jeg havde set til en Patient et godt Stykke ude i Landet og red nu hjem ad en Bjærgsti, hvor min trætte Hest gik forsigtigt mellem de spredte Klippeblokke, mens jeg søgte at gennemtrænge det tiltagende Mørke med mine Øjne, da jeg pludselig stødte paa et lille Værts-hus, der laa ved Vejkanten. Da jeg red op for Døren i den Hensigt at forhøre mig om Vejen, før jeg red videre, hørte jeg vrede Stemmer lyde

ud fra den lille Krostue. Der hørtes et Kor af ivrige og højtalende Røster, men igennem det skar to, der var højere og hidsigere end de andre. Mens jeg lyttede, blev der et Øjeblik Stilhed. Saa kom der to Pistolskud næsten samtidigt, med et Brag fløj Døren op og to mørke Skikkelser tumlede ud i Maaneskinnet. Et Øjeblik rasede Kampen paa Liv og Død, saa segnede de begge om mellem de løse Sten. Jeg var sprungen af min Hest, og sammen med en halv Snes vilde Karle fra Kroen skilte jeg dem ad.

Et Blik paa den ene af dem overbeviste mig om, at han var Døden nær. Manden var tæt bygget og svær med et viljefast Udtryk i sit Ansigt. Blodet vældede frem fra et dybt Knivstik i Struben, saa det var tydeligt, at en stor Blod-aare var ovenskaaren. Jeg vendte mig haabløs fra ham og gik hen til hans Modstander. Han var skudt gennem Lungerne, men kunde dog rejse sig lidt, støttet paa Haanden, da jeg nærmede mig ham. Han stirrede mig ivrigt ind i Ansigtet, og til min Forbavselse saa jeg for mig Maloney, min gamle Bekendt fra Fængslet med sine udtærede Træk og sit hørgule Haar.

«Aa, Doktoren!» sagde han. Han havde straks genkendt mig. »Hvordan har han det? Dør han?«

Spørgsmaalet lød saa indtrængende, at jeg troede, hans Sind var bleven blødgjort i sidste Øjeblik, og at han frygtede at gaa ud af Verden med endnu et Mord paa Samvittigheden. I Overensstemmelse med Sandheden maatte jeg imidlertid ryste bedrøvet paa Hovedet og lade ham vide, at Saaret var dødeligt.

Maloney udstødte et vildt, triumferende Skrig, som bragte en Blodstrøm til at vælde frem over hans Læber. »Hej, Kammerater!« stønnede han, henvendt til den lille Gruppe, der omgav ham. »Jeg har Penge i Inderlommen. Fanden i Vold med Bekostningen. Jeg giver en Omgang. Der er ikke noget Lumskeri ved mig. Jeg vilde gerne drikke med, men jeg maa bort. Lad Doktoren faa min Part, for han er saa god som — —« Hans Hoved faldt tungt tilbage, Øjnene blev stive, og Wolf Tom Maloney, Falskneren, Røveren, Morderen og Angiveren var ikke mere. Hans Sjæl var gaaet ind til det store ubekendte.

Jeg vil ikke slutte uden at hidsætte en Beretning om den skæbnesvangre Strid, som stod at læse i et vestaustralsk Blad. De, som ønsker at gøre sig personlig bekendt med Artiklen, vil finde den i »Skildvagten« for den 4de Oktober 1881:

»En skæbnesvanger Strid. — W. T. Maloney, en velkendt Borger i Ny Montrose og Ejer af Spillebullen »Den gule Dreng« er kommen af Dage under temmelig sørgelige Omstændigheder. Maloney var en Mand, der havde ført en særdeles broget Tilværelse og hvis Fortid var højst interessant. Mange af vore Læsere vil huske Mordene i Lena Dalen, for hvilke han var Hovedmanden. Man regnede, at i Løbet af de syv Maaneder, i hvilke han ejede en Kro der paa Egnen, er mellem tyve og tredive Rejsende blevne ombragte efter først at have faaet en Sovedrik. Det lykkedes ham imidlertid at undgaa Lovens aarvaagne Haandhævere og at slutte sig til Bluemansdyke-Røverne, hvis med saa meget Heltemod udførte Paagribelse og derpaa følgende Henrettelse er velkendt.

Maloney undgik den Skæbne, der ventede ham, ved at optræde som Vidne i Sagen. Senere hen besøgte han Europa, men vendte tilbage til Vestaustralien, hvor hans Navn siden har figureret i talrige Kriminal­sager. I Fredags Aftes traf han en gammel Uven, Thomas Grimthorpe, almindeligt kendt under Navnet Tom fra Hawkesbury. Skud udveksledes, begge blev dødeligt saarede og levede kun faa Minutter. Maloney havde ikke alene Ord for at være den største

Massemorder, der nogensinde har levet, men ogsaa for at aflægge sit Vidnesbyrd med en raffineret Omstændighed, som ingen europæisk Forbryder nogensinde har gjort ham efter. *Sic transit gloria mundi.*«

Den lille firkantede Kasse.

»Er alle om Bord?« sagde Kaptajnen.
»Ja vel, Hr. Kaptajn!« sagde Styrmanden.
»Saa gaar vi.«

Det var en Onsdag Morgen Kl. 9. Det gode Skib, *Spartaneren*, laa udfor Bostons Kaj med sin Last inde, og sine Passagerer om Bord og var rede til Afgang. Den advarende Fløjten havde lydt to Gange og Klokken havde ringet. Bugspydet var vendt imod England og den hvæsende Lyd af den udstrømmende Damp viste, at Skibet var rede til at tilbagelægge sine tre tusinde Mil. Det trak i Trosserne, der holdt det, som en Mynde slider i sit Baand.

Uheldigvis er jeg meget nervøs. Et stille-siddende Liv mellem Bøger har bidraget til at forøge den sygelige Hang til Ensomhed, som allerede i min Barndom var et fremtrædende

Træk hos mig. Mens jeg stod paa Atlanterhavsdamperens Kvardæk, forbandede jeg bittert den Skæbne, der førte mig tilbage til mine Fædres Land Matrosernes Raab, Kædernes Raslen, Afskeds-scenerne mellem mine Medrejsende og deres Slægtninge og Mængdens Hurraraab, alt dette berørte mine ømtaalige Nerver ubehageligt. Jeg var ogsaa bedrøvet til Mode. Jeg pintes af en ubeskrivelig Følelse af, at en Ulykke hang over mit Hoved. Søen var rolig og det luftede ganske svagt. Der var intet, der kunde forstyrre selv den mest uforbederlige Landkrabbes Ligevægt; og dog følte jeg mig, som stod jeg foran en stor, om end ganske ubestemmelig Fare. Jeg har lagt Mærke til, at saadanne Forudannelser ofte indfinder sig hos Personer af min Sindsbeskaffenhed og at de ikke sjældent gaar i Opfyldelse. Man har den Teori, at saadant skyldes en Art Fremsynethed — en Sjælens hemmelighedsfulde Forbindelse med det fremtidige. Jeg husker godt, at den berømte Spiritist Hr. Raumer, en Gang bemærkede, at jeg var det for overnaturlige Fænomener mest modtagelige Individ, han nogensinde havde truffet paa. Hvordan det nu end hang sammen, vist er det, at jeg følte mig alt andet end vel til Mode, medens jeg banede mig Vej mellem de grædende

eller hurraraabende Grupper, der var spredt over *Spartanerens* hvide Dæk. Havde jeg vidst, hvilken Oplevelse der ventede mig i Løbet af de næste tolv Timer, vilde jeg selv da i det sidste Øjeblik være sprungen i Land og have undflyet fra det forbandede Skib.

»Tiden er udløben!« sagde Kaptajnen, lukkede sit Kronometer med et Smæld og stak det i Lommen. »Tiden er udløben,« sagde Styrmanden. Der lød en sidste Fløjten, og Venner og Slægtninge skyndte sig i Land. Den ene Trosse blev gjort los og Landgangen blev trukken væk, da der paa en Gang lød et Raab fra Kommandobroen og man saa to Mænd komme løbende ilsomt henad Kajen. De vinkede med Haanden og gebærdede sig som rasende, øjensynlig i den Hensigt at standse Skibet. »Hal-løj!« raabte Mængden. »Holdt!« brølede Kaptajnen. »Stop! Op med Landgangen!« De to Mænd sprang om Bord, netop som den anden Trosse blev kastet los og Maskinens hæsblæsende Stempelslag gjorde os klar af Kysten. Der lød et Hurra fra Dækket og derpaa et fra Kajen, saa viftedes der med Lommetørklæder, det store Skib skød sig ud gennem Havnen og dampede gravitetisk henover den rolige Bugt.

Vor fjorten Dages Rejse var nu godt be-

gyndt. Passagererne forsvandt efterhaanden fra Dækket for at se efter Køjer og Rejsegods, og fra Salonen hørtes en Knalden af Propper, som tydede paa, at mere end een ensom Rejsende tog sin Tilflugt til kunstige Midler for at døve Adskillelsens Smærte. Jeg saa mig om paa Dækket for at faa et Overblik over mine Rejseledsagere. Det var de sædvanlige Typer, som ses ved den Slags Lejligheder. Der var ingen mærkelige Ansigter imellem dem. Jeg taler som Kender, for Ansigter er mit særlige Felt. Jeg slaar ned paa et ejendommeligt Ansigt som en Botaniker paa en Blomst og fører det med mig for at analysere det i Ro og Mag, samt klassifisere og nummerere det til mit lille anthrologiske Museum. Der var intet her, der var mig værdigt. En Snes forskellige Typer af det unge Amerika, der skulde til Europa, nogle respektable, midaldrende Par som Modvægt, en svag Iblanding af Gejstligheden og nogle andre Professioner, unge Damer, Handelsrejsende, engelske Stivstikkere og hele det øvrige brogede Selskab, som en Oceandamper har at opvise. Jeg vendte mig fra dem og saa tilbage mod Amerikas svindende Kyster, og idet en Skare Erintringer stormede ind paa mig, følte jeg mit Hjærte banke varmt for mit Adoptivfædreland.

En Bunke Vadsække og andet Rejsegods laa tilfældigvis paa den ene Side af Dækket og ventede paa at blive bragt nedenunder. Da jeg som sædvanlig længtes efter Ensomhed, gik jeg om bag denne Stabel, og siddende paa en Toverulle mellem den og Skibets Side hengav jeg mig til vemodige Drømme.

Af disse vækkedes jeg op ved at høre en Hvisken bag mig. »Her er en rolig Plet,« sagde Stemmen. »Sæt Dem ned, saa kan vi uforstyrret tale om det.«

Jeg kiggede gennem en Sprække mellem to vældige Rister og saa da, at de to Passagerer, som var kommen med i sidste Øjeblik, stod paa den anden Side af Stabelen. De havde aabenbart ikke bemærket, at jeg sad der og krøb sammen i Skyggen af Kufferterne. Den Mand, der havde talt, var høj og meget mager, havde blaasort Skæg og et ganske farveløst Ansigt. Hans Væsen var nervøst og uroligt. Hans Ledsager var en undersætsig, blodrig lille Person med et rask og bestemt Ansigtsudtryk. Han havde en Cigar i Munden og en stor Ulster kastet over venstre Arm. De saa sig begge uroligt om, som om de vilde overtyde sig om, at de var alene. »Dette her er just Stedet,« hørte jeg den anden sige. De satte sig paa en Vare-

balle med Ryggen til mig, og meget imod mit Ønske kom jeg saaledes til at spille den ubehagelige Rolle at være Lurer under deres Samtale.

»Naa Müller,« sagde den højeste af Mændene, »nu har vi da faaet den godt og vel om Bord.«

»Ja,« svarede den Mand, han havde tiltalt med Navnet Müller; »nu er den da vel om Bord.«

»Det var lige til Øllet.«

»Ja, det var det, Flannigan.«

»Det var en gal Historie, hvis vi ikke var kommen med.«

»Ja, det vilde have været en Streg i Regningen.«

»Det vilde have ødelagt det hele,« sagde den lille Mand og dæmpede voldsomt paa Cigaretten i nogle Minutter.

»Jeg har den her,« sagde han tilsidst.

»Lad mig se den.«

»Der er vel ingen, der ser noget?«

»Nej, de er alle nedenunder.«

»Man kan ikke være forsigtig nok, naar saa meget staar paa Spil,« sagde Müller, bredte Ulsteren ud, som hang over hans Arm, og fremdrog en mørk Genstand, som han lagde paa Dækket. Et Blik paa den var nok for mig

jeg sprang op med et undertrykt Rædselskrig. Heldigvis var de saa optagne, at ingen af dem bemærkede mig. Havde de drejet Hovedet, vilde de ufejlbarligt have set mit blege Ansigt kigge paa dem over Kuffertstabelen.

Fra det Øjeblik, jeg hørte de første Ord af deres Samtale, havde jeg fattet en frygtelig Mistanke. Den syntes fuldt ud bekræftet nu, da jeg saa, hvad der laa for mig. Det var en lille firkantet Kasse, lavet af mørkt Træ og beslaaet med Messingbaand. Størrelsen var vel omtrent en Kubikfod. Den mindede om en Pistolkasse, men var afgjort højere. Den havde imidlertid et Tilbehør, til hvilket mine Øjne var som fastnaglede, et Tilbehør, der nok saa meget mindede om selve Pistolen som om dens Hylster. Det lignede nærmest en Hane og sad paa Laaget; en Stump Sejlgarn hang ved det. Foruden Hanen var der i Træet en lille firkantet Aabning. Den høje, Flannigan, som hans Ledsager kaldte ham, kiggede ned igennem den flere Minutter i Træk med en temmelig ængstelig Mine.

»Der er ikke noget i Vejen,« sagde han endelig. »Jeg prøvede paa at lade være med at ryste den,« sagde hans Ledsager.

»Den Slags maa behandles med Forsigtig-

hed. Put saa meget ned, som der behøves, Müller.«

Den lille famlede i sin Lomme og trak saa en lille Papirspakke frem. Denne aabnede han og udtog en lille Haandfuld hvidlige Korn, som han lod forsvinde gennem Hullet. Der lød en ejendommelig smældende Lyd fra Kassen og begge Mændene smilede veltilfreds.

»Der er ingenting i Vejen der,« sagde Flannigan.

»Nej, alting er i den skønneste Orden,« svarede hans Ledsager.

»Pas paa, der kommer nogen. Tag den med ned i Køjen. Lad bare ingen mærke, hvad vi har for eller, hvad der var endnu værre, fingerere ved denne her og lade den gaa af af en Fejltagelse.«

»Ja, Resultatet vilde jo blive det samme, hvem der saa lod den gaa af,« sagde Müller.

»De vilde ikke blive lidt forbavsede, dersom de lod Hanen gaa af,« sagde den høje med en skummel Latter. »Ha, ha! tænk Dem bare deres Ansigter! Det er ikke noget daarligt Stykke Arbejde, dette her, det smigrer jeg mig med.«

»Nej,« sagde Müller. »Jeg hører, det er Deres egen Idé altsammen, ikke sandt?«

»Jo, Fjeren og den bevægelige Klap er af mig.«

»Vi burde tage Patent paa den.«

Og de to Mænd lo igen; en kold, haard Latter var det; saa tog de den lille messingbeslaaede Kasse og gemte den i Müllers folderige Kavaj.

»Kom med ned og lad os gemme den af Vejen i vor Kahyt,« sagde Flannigan. »Vi faar ikke Brug for Køjerne før i Aften, og der er den sikker.«

Hans Ledsager samtykkede og de to Mænd gik Arm i Arm henad Dækket og forsvandt ned i Kahytten med den hemmelighedsfulde lille Kasse. De sidste Ord jeg hørte fra Flannigan var en halvhøj Paamindelse til den anden om at bære Kassen forsigtigt og undgaa at støde den imod Rælingen.

Hvor længe jeg blev siddende paa den Tovrulle, ved jeg ikke. Til den Rædsel Samtalen havde indgydt mig, kom nu en begyndende Søsyges Kvaler. Atlanterhavets langtrukne Dønninger var begyndt at paavirke baade Skib og Passagerer. Jeg følte mig nedbrudt paa Sjæl og Legeme og faldt hen i en Slags Sløvhedstilstand, af hvilken jeg tilsidst reves ud ved Lyden af vor gode Kvartermesters muntre Stemme.

»Tør jeg bede Dem flytte Dem lidt, min Herre?« sagde han. »Vi vilde gerne have Dækket ryddet for alt dette Kram her.»

I den Stemning jeg var virkede hans ligefremme Væsen og rødmussede, sunde Ansigt næsten som en Fornærmelse. Havde jeg været en modig eller kraftig Mand, kunde jeg gerne have slaaet ham. Da jeg nu er, hvad jeg er, nøjedes jeg med en melodramatisk Skulden, der forbavsede den gode Sømand ikke lidt, og skred over til den anden Side af Dækket. Det var Ensomhed, jeg trængte til for at kunne ruge over den frygtelige Forbrydelse der blev udklækket her lige for Øjnene af mig. En af Baadene hang temmelig langt nede ved Dækket. Jeg fik da det Indfald at klatre op paa Rælingen, gaa ind i den tomme Baad og lægge mig ned paa Bunden. Jeg laa nu paa Ryggen og saa intet andet over mig end den blaa Himmel, samt af og til, naar Skibet rullede, et Glimt af Mesanmasten; og jeg var saaledes alene med min Søsyge og mine Tanker.

Jeg søgte at genkalde mig Ordlyden af den frygtelige Samtale, jeg havde beluret. Kunde den udtydes paa nogen anden end den ene Maade, der nu stod mig fuldstændig klar? Min Forstand nødte mig til at tilstaa, at dette var umu-

ligt. Jeg forsøgte at ordne de forskellige Kendsgærninger til en Kæde af Beviser og saa opdage det manglende Led. Men nej, intet manglede. Der var nu først den mærkelige Maade, paa hvilken Passagererne var kommen om Bord, en Maade, der satte dem i Stand til at undgaa enhver Undersøgelse af deres Rejsegods. Selve Navnet »Flannigan« smagte af irsk Dynamit-sammensværgelse, medens »Müller« øjeblikkelig bragte Tanken hen paa Socialisme og Mord. Saa var der deres hemmelighedsfulde Opførsel; deres Bemærkning om, at deres Planer vilde være bleven tilintetgjort, hvis de var kommen for sent til Skibet; deres Frygt for at blive iagttagne og endelig det mest uimodsigelige af alle Vidnesbyrd, den lille firkantede Kasse med Hånen, og deres uhyggelige Spøg om det Ansigt, den Mand vilde sætte op, der af en Fejltagelse lod den gaa af — kunde alle disse Kendsgærninger pege hen imod nogen anden Slutning end denne ene, at de var Udsendinge fra et eller andet hemmeligt Selskab med politiske eller andre Formaal, og havde til Hensigt at ofre sig selv, deres medrejsende og Skibet paa en eller anden vanvittig Sags Alter. De hvidlige Traade, som jeg havde set den ene af dem putte ned i Kassen, dannede utvivlsomt en Slags Ledning eller Tænder, som

skulde iværksætte Eksplosionen. Jeg havde selv fra Kassen hørt en Lyd, som kunde tyde paa, at den indeholdt et eller andet fint Maskineri. Men hvad kunde de mene med deres Hentydning til i Aften? Var det muligt, at de tænkte paa at udføre deres frygtelige Forsæt paa Rejsens allerførste Aften? Den blotte Tanke bragte en kold Gysen til at fare igennem mig og gjorde mig endog for et Øjeblik ufølsom for Søsygens Kvaler.

Jeg har sagt, at jeg mangler fysisk Mod. Moralsk Mod har jeg heller ikke. Det er sjældent, at disse to Mangler findes i den Grad forenede i een Karakter. Jeg har kendt mange Mænd, som var i høj Grad ængstelige, naar det gjaldt legemlig Fare, og som dog udmærkede sig ved stor Selvstændighed og Sjælsstyrke. Hvad nu mig selv engaar, da gør det mig ondt at maatte sige, at mit stille og tilbagetrukne Liv har fremelsket hos mig en nervøs Skræk for at gøre nogetsomhelst iøjnefaldende eller for i det hele at gøre mig bemærket, en Skræk, der om muligt er endnu større end min Frygt for at lide legemlig Overlast. Enhver anden vilde i mit Sted straks være gaaet til Kaptajnen, have tilstaaet sin Frygt og lagt Sagen i hans Hænder. Men for mig, saadan som jeg nu engang er, var denne Tanke ligefrem afskrækkende. Det at

blive Genstand for andres Opmærksomhed, krydsforhørt af en Fremmed og som Angiver stillet Ansigt til Ansigt med de to hensynsløse Fanatikere, var mig altsammen lige modbydeligt. Var der dog ikke en svag Mulighed for, at jeg tog fejl? Hvad vilde jeg ikke føle, dersom min Anklage skulde vise sig at være grundløs? Nej, jeg vilde opsætte; jeg vilde holde Øje med de to Desperadoer og følge ethvert af deres Skridt. Alt var at foretrække for den Mulighed at have taget fejl. Saa faldt det mig ind, at i det selvsamme Øjeblik begyndte maaske næste Akt af S sammensværgelsens Sørgespil. Min nervøse Op-hidselse lod til at have fordrevet mit begyndende Anfald af Søsyge, for jeg var i Stand til at rejse mig op og komme ud af Baaden uden at føle noget Tegn til dets Tilbagevenden. Jeg vaklede henad Dækket i den Hensigt at gaa ned i Kahytten for at udfinde, hvad mine nye Bekendte tog sig for; men netop, som jeg lagde Haanden paa Gelænderet, overraskedes jeg ved at faa et venskabeligt Dask paa Ryggen, som nær havde faaet mig til at ryge nedad Trappen med en Hastighed, der var alt andet end stemmende med min Værdighed.

»Er det Dig, Hammond?« spurgte en Stemme, som jeg syntes, jeg skulde kende.

»Du gode Gud!« sagde jeg og vendte mig om, »det er da vel aldrig Dick Merton! Hvordan har du det, gamle Ven?«

Dette var en uventet lykkelig Tilskikkelse midt i min Forlegenhed. Dick var netop den Mand, jeg trængte til; han var godmodig og dog skarpsindig og dertil rask til Handling, saa det vilde ikke falde mig vanskeligt at fortælle ham om min Mistanke, og jeg kunde stole paa, at han med sin sunde Dømmekraft nok skulde finde paa den bedste Forholdsregel. Lige fra jeg var en lille Fyr i anden Klasse, havde Dick været min Raadgiver og Beskytter. Han saa ved første Øjekast, at der var noget i Vejen.

»Naa!« sagde han paa sin godmodige Maade, »hvad er der gaaet dig imod, Kammerat? du er jo saa hvid som et Lagen. Er det Søsnygen, hvad?«

»Nej, ikke helt,« sagde jeg. »Lad os gaa lidt frem og tilbage, Dick. Jeg vil gjerne tale lidt med dig. Giv mig din Arm.«

Jeg vaklede nu hen ad Dækket, støttet paa Dicks kraftige Arm; men det varede noget, inden jeg kunde bekvemme mig til at tale.

»Vil du ikke have en Cigar?« sagde han efter en kort Tavshed.

»Nej, Tak,« sagde jeg. »I Aften er vi alle Lig.«

»Det er jo ingen Grund til, at du ikke skulde tage dig en Cigar nu,« sagde Dick paa sin koldblodige Maade, men saa skarpt paa mig under sine buskede Øjenbryn, medens han talte. Han troede øjensynlig, at jeg var lidt forstyrret i Hovedet.

»Nej, hør nu,« vedblev jeg, »det er ikke til at le af og jeg taler i fuldt Alvor. Jeg har opdaget en skændig Sammensværgelse, Dick, som gaar ud paa at tilintetgøre dette Skib og hver eneste Sjæl om Bord,« og jeg begyndte nu i Orden og Rækkefølge at forelægge ham den Række Beviser, som jeg havde samlet. »Naa, Dick,« sagde jeg, idet jeg sluttede, »hvad synes du nu om det, og fremfor alt, hvad synes du, jeg skal gøre?«

Til min Overraskelse brast han i en hjærtelig Latter.

»Jeg vilde lade mig skræmme,« sagde han, »hvis en anden end du havde fortalt mig det samme. Men du, Hammond, har nu altid brugt at male Fanden paa Væggen. Jeg kan godt lide at se de gamle Ejendommeligheder komme frem igen. Kan du huske i Skolen, da du svor paa, at der var et Spøgelse i det lange Værelse, og at det saa viste sig at være dit eget Billede i Spejlet? Men Herregud, Menneske, hvad Grund

skulde nogen dog have til at tilintetgøre dette Skib? Vi har ingen stor politisk Personlighed her om Bord. Tværtimod, de fleste Rejsende er Amerikanere. Og desuden tror jeg nok, at selv de mest koldblodige Masse-mordere i vort nittende Aarhundrede betænker sig to Gange, før de ofrer deres eget Liv sammen med andres. Vær du ganske rolig, du har nok misforstået Dem og har taget et Fotografiapparat eller en anden uskyldig Genstand for en Helvedesmaskine.

»Aldeles ikke, min gode,« sagde jeg lidt stødt. »Jeg er bange for, at du for silde vil indse, at jeg hverken har overdrevet eller misforstået noget. Hvad nu Kassen angaar, saa har jeg virkelig aldrig nogensinde før set saadan en. Der var et fint Maskineri inden i den; det er jeg vis paa, saaledes som de tog paa den og talte om den.«

»Du kunde saamænd antage enhver nogenlunde transportabel Genstand for en Torpedo,« sagde Dick, »dersom det skal være et Bevis.«

»Mandens Navn var Flannigan,« vedblev jeg.

»Det vilde vist ikke være noget stærkt Indicium i Rettens Øjne,« svarede Dick; »men hør nu, jeg er færdig med min Cigar. Hvad om vi gik sammen ned og knækkede Halsen paa en

Flaske Rødvin. Saa kan du vise mig dine Orsini'er, dersom de endnu er dernede.«

»Lad gaa,« sagde jeg; »jeg er bestemt paa ikke at tabe dem af Syne hele Dagen. Men du maa ikke stirre paa dem; jeg vil ikke have, de skal mærke, de bliver udspejdede.«

»Vær du bare rolig for mig,« svarede Dick, »jeg skal se saa ubekymret og uskyldig ud som et Lam,« og dermed gik vi nedad Trappen og ind i Salonen.

En Del Rejsende sad spredt omkring det store Midterbord. Nogle tumlede med genstridige Vadsække og Rejseremme, andre spiste Frokost, og enkelte læste eller morede sig paa anden Maade. Men de to, vi søgte, var der ikke. Vi gik videre og saa ind i alle Sovekahytterne, men saa intet Spor af dem. »Store Himmel!« tænkte jeg, »maaske er de i dette selvsamme Øjeblik lige under os i Ruffet eller i Maskinrummet og gør deres djævelske Forberedelser.« Det var bedre at vide det værste end at gaa i denne Spænding.

»Hovmester,« sagde Dick, »er der andre Herrér her nede?«

»Ja, der er to i Rygeværelset, Herre,« svarede Hovmesteren.

Rygeværelset var en hyggelig lille Rede, som

var flot møbleret og laa ved Siden af Opvasker-rummet. Vi stødte Døren op og traadte ind. Jeg drog et Lettelsens Suk. Det første jeg saa, var Flannigans gustne Fjæs, hans haarde Mund og faste Blik. Hans Ledsager sad ligeoverfor ham. De drak begge to og paa Bordet laa en Bunke Kort. De var optaget af deres Spil, da vi kom ind. Jeg puffede Dick i Siden for at betyde ham, at vi havde fundet dem, og vi satte os ned med saa ubekymrede Miner som muligt. De to sammensvorne syntes ikke at tage Hensyn til vor Nærværelse. Jeg holdt stadig Øje med dem begge. Det Spil, de spillede, var »Napoleon«. De var begge meget dygtige og jeg kunde ikke lade være at beundre den sjældne Sjælsstyrke hos disse Mænd, som med en saadan Hemmelighed i Hjærtet saa ganske kunde gaa op i Spillet Enkeltheder. Pengene var snart paa den ene Haand, snart paa den anden. Men Heldet syntes stadig at vende sig fra den højeste af Spillerne. Tilsidst kastede han med en Ed Kortene paa Bordet og afslog at fortsætte Spillet.

»Nej, gu' om jeg gør!« sagde han; »jeg har jo ikke haft et anstændigt Kort i de sidste Om-gange.«

»Bryd Dem ikke om det,« sagde hans Kamme-rat og skrabede de vundne Penge til sig; »nogle

faa Dollars mere eller mindre vil ikke gøre megen Forskel, naar vi først har gjort vort Arbejde i Aften.«

Jeg undredes over Slyngelens Dristighed, men stirrede stadig lige aandsfraværende op i Loftet og drak min Vin med saa ubekymret en Mine som muligt. Jeg mærkede, at Flannigan saa paa mig med sit ulveagtige Blik for at se, om jeg havde opfanget Hentydningen. Han hviskede noget til sin Ledsøger, som jeg ikke forstod. Det var formodentlig en Advarsel, for den anden svarede temmelig vredt:

»Snak! Hvorfor skulde jeg ikke sige, hvad jeg har Lyst til? Altfor megen Forsigtighed vilde netop være det værste for os.«

»Jeg tror, De ønsker, at det hele ikke skal blive til noget,« sagde Flannigan.

»Naa, saa det tror De,« sagde den anden hidsigt og hævede Stemmen. De ved jo ligesaa godt som jeg, at naar jeg spiller om en Indsats, saa holder jeg af at vinde den; men jeg vil ikke afbrydes eller have mine Ord kritiserede af Dem eller nogen anden Mand; jeg har vel ligesaa megen Interesse af vort Held som De — mere haaber jeg.«

Han var ganske ophidset og dampede voldsomt løs paa sin Cigar i flere Minutter. Den

anden Skurks Øjne hvilede snart paa Dick Merton, snart paa mig. Jeg vidste, at jeg sad overfor en fortvivlet Mand, som en Skælven om mine Læber kunde faa til at støde en Dolk i mit Hjærte. Men jeg viste mere Selvbeherskelse, end jeg vilde have tiltroet mig selv under saa kritiske Omstændigheder. Hvad Dick angaar, saa var han ligesaa upaavirkelig og tilsyneladende ligesaa ubevidst som den ægyptiske Sphinks.

Der herskede en længere Tavshed i Rygeværelset. Det eneste, der afbrød den, var den knitrende Lyd af Kortene, som Müller samlede sammen og puttede i sin Lomme. Han var stadig noget rød i Hovedet og ophidset. Idet han kastede sin Cigarstump i Spyttebakken, saa han udfordrende paa sin Ledsager og vendte sig saa til mig.

»Kan De sige mig, min Herre, hvornær der kan ventes Efterretninger om dette Skib?«

De saa begge to paa mig; men skønt jeg muligvis blegnede en Smule, var min Stemme saa rolig som nogensinde, da jeg svarede:

»Jeg antager, at den første Efterretning om det kan ventes, naar det er løben ind i Queens-town Havn.«

»Ha, ha, ha!« lo den hidsige lille Mand;

»det vidste jeg, De vilde sige. Lad være med at sparke mig under Bordet, Flannigan; det vil jeg ikke flnde mig i. Jeg ved nok, hvad jeg gør. De tager fejl, min Herre, vedblev han, atter henvendt til mig, ganske fejl.«

»Vi kan maaske passere Skibe,« foreslog Dick.

»Nej, det er heller ikke det.«

»Vejret er godt,« sagde jeg; »hvorfor skulde der ikke komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted?«

»Jeg siger ikke, at der ikke kan komme Efterretninger om os fra vort Bestemmelsessted. Det vil der nok en Gang; men det bliver ikke den første Efterretning.«

»Hvor kommer den da fra?« spurgte Dick.

»Det vil De aldrig faa at vide. Nok er det, at en hurtig og hemmelighedsfuld Budbringer vil bringe Melding om os, før Dagen er til Ende. Ha, ha, ha!« Han lo igen, saa det klukkede i ham.

»Kom op paa Dækket;« brummede hans Kammerat. »De har drukket altfor meget af den forbandede Cognac. Den har løsnet Deres Tunge. Kom med!« Han tog sin Ven ved Armen og dels ledte, dels puffede ham ud af Rygeværelset; saa hørte vi dem slentre op ad Trappen sammen og ud paa Dækket.

»Naa, hvad mener du saa?« stønnede jeg henvendt til Dick. Han var ligesaa uforstyrrelig som nogensinde.

»Hvad jeg mener!« sagde han; »jo, jeg mener ligesom hans Kammerat, at vi har siddet altfor længe og hørt paa en drukken Mands Vrøvlen. Den Karl stank jo af Cognac.«

»Snak, Dick! Du saa jo, hvorledes den anden prøvede paa at stoppe Munden paa ham.«

»Ja, selvfølgelig. Han brød sig ikke om, at hans Ven skulde gøre sig til Nar i fremmedes Nærværelse. Maaske er den lille gal, og den anden skal passe paa ham. Det er højst rimeligt.«

»Aa, Dick, Dick,« udbrød jeg; »hvor kan du være saa blind? Kan du da ikke indse, at hvert Ord bekræftede vor tidligere Mistanke?«

»Snak, Menneske!« svarede Dick. »Du har arbejdet dig selv ind i en nervøs Ophidselse. Hvor Pokker kan du faa nogen Mening i det Sludder om en hemmelighedsfuld Budbringer, der skulde bringe Melding om os?«

»Jeg skal sige dig, hvad han mente Dick,« sagde jeg, bøjede mig frem og greb min Ven i Armen. »Han mente det pludselige Glimt af Ildskæret, som vil ses langt ude paa Havet af en eller anden ensom Fisker, der ligger udfor Amerikas Kyst. Det var det, han mente.«

»Jeg havde ikke troet, du kunde være saa taabelig, Hammond,« sagde Dick Merton i en pirrelig Tone. »Dersom du prøver paa at forstaa enhver drukken Mands Sludren bogstaveligt, saa vil du faa mærkelige Ting ud af det. Lad os gøre som De og gaa op paa Dækket. Jeg tror, du trænger til frisk Luft. Du kan være vis paa, at der er noget galt ved Din Lever. Sørejsen vil nok gøre dig godt.«

»Hvis jeg overlever denne Rejse,« sagde jeg stønnende, »skal det være den sidste, jeg nogensinde indlader mig paa. Men nu dækker de Bordet, saa er det næppe Umagen værd at gaa ovenpaa. Jeg bliver hernede og ryger min Cigar færdig.«

»Jeg haaber, du bliver i bedre Humør inden Middag,« svarede Dick; saa gik han og lod mig alene med mine Tanker, indtil den store Gong-Gong kaldte os til Salonen.

Jeg behøver næppe at sige, at min Madlyst ikke var bleven skærpet af Dagens Begivenheder. Halvt ubevidst satte jeg mig til Bords og hørte paa den Samtale, der førtes omkring mig. Der var omtrent hundrede første Klasses Passagerer, og efterhaanden som Vinen løsnede Tungebaandene, smeltede Stemmerne sammen med den raslende Lyd fra Serviset og det hele dan-

nede et sandt Babel. Jeg befandt mig mellem en meget svær og nervøs gammel Dame og en sirlig lille Præstemand, og da ingen af dem gjorde nogensomhelst Tilnærmelser, trak jeg mig ind i mig selv og benyttede Tiden til at iagttage mine Medrejsende. Jeg kunde i Afstand se Dick dele sin Opmærksomhed mellem en benløs Fugl og en selvbevidst ung Dame, som var hans Nabo. Kaptajn Dowic var Vært ved den Ende af Bordet, hvor jeg sad, medens Skibslægen sad ved den anden. Til min Tilfredshed saa jeg, at Flannigan sad næsten lige overfor mig. Saa længe, vi havde ham i Sigte, vidste jeg jo, at vi i det mindste foreløbig var sikre. Han sad der med et Smil paa sit skumle Ansigt, som vel skulde forestille elskværdigt. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at han tog rigeligt til sig af Vinen, saa rigeligt, at hans Stemme, inden vi naede Desserten, var ikke lidt sløret. Hans Ven Müller sad nogle faa Pladser længere nede. Han spiste kun lidt og lod til at være nervøs og urolig.

»Naa, mine Damer,« sagde vor joviale Kaptajn. »Jeg haaber, at De nu vil føle Dem ganske som hjemme om Bord paa mit Skib. Herrene er jeg ikke bange for. Lad os faa en Flaske Champagne, Hovmester. Jeg drikker paa en frisk Kuling og en hurtig Overrejse! For-

haabentlig vil vore Venner i Amerika høre om vor lykkelige Ankomst om en tolv Dage, i det højeste om fjorten.«

Jeg saa op. Hvor flygtigt end det Blik var, der udveksledes mellem Flannigan og hans Medsammensvorne, saa var jeg dog i Stand til at udtyde det. Der spillede et ondt Smil om den førstes tynde Læber.

Samtalen gik livligt. Sørejser, Politik, Forlystelser, Religion, alt muligt blev drøftet. Jeg lyttede tavs men interesseret til. Det faldt mig ind, at det ikke kunde være nogen Skade til at bringe det Emne paa Bane, der hele Tiden optog mig. Jeg kunde berøre det ganske i Forbigaaende og det vilde i alt Fald bringe Kaptajnen paa den Slags Tanker. Jeg kunde da ogsaa med det samme iagttage Virkningen af mine Ord paa de to S sammensvorne.

Der var et pludseligt Havblik i Samtalen. De fleste almindelige Emner af Interesse syntes udtømte. Lejligheden var gunstig.

»Maa jeg spørge Dem, Kaptajn,« sagde jeg højt og tydeligt, i det jeg bøjede mig frem, »hvad er Deres Mening om Feniernes Manifest?«

Kaptajnens rødmussede Ansigt formørkedes af et harmfuldt Udtryk.

»De er fejge og usle,« sagde han, »og de er ligesaa taabelige, som de er grusomme.«

»En Skare anonyme Slynglers afmægtige Trusler,« sagde en gammel Herre ved hans Side majestætisk.

»Aa, Kaptajn!« sagde den fede Dame ved min Side, »De mener da vel ikke, at de virkelig vilde sprænge et Skib i Luften?«

»Jo, det vilde De sikkert, hvis de bare kunde; men jeg er ganske sikker paa, at de ikke vil sprænge mit i Luften.«

»Tør jeg spørge, hvilke Forsigtighedsregler der er taget imod dem?« spurgte en ældre Mand fra den anden Ende af Bordet.

»Alt Gods, der sendes om Bord, bliver omhyggeligt undersøgt,« sagde Kaptajn Dowic.

»Men dersom nu nogen tog Sprængstoffer med om Bord?« sagde jeg.

»De er altfor fejge til saaledes at sætte deres eget Liv paa Spil.«

Medens denne Samtale førtes, havde Flannigan ikke forraadt den ringeste Interesse for, hvad der foregik. Nu saa han op og derpaa hen paa Kaptajnen. »Tror De dog ikke, De undervurderer dem noget?« sagde han. »Ethvert hemmeligt Selskab kan opvise fortvivlede Fanatikere — hvorfor skulde Fenierne ikke og-

saa have dem? Mange Mennesker anser det for en Lykke at dø for en Sag, der i deres Øjne er retfærdig, om end andre anser den for det modsatte.«

»Mord paa uskyldige Mennesker kan aldrig i noget Menneskes Øjne være en retfærdig Sag,« sagde den lille Præst.

»Parises Bombardement var dog ikke andet,« sagde Flannigan; »og dog var hele den civilicerede Verden enig om at se til med korslagte Arme og ombytte de grimme Ord »Mord« med det mere velklingende Ord »Krig«. I Tyskernes Øjne var det en retfærdig Sag; hvorfor skulde Fenierne ikke tænke det samme om Dynamitten?«

»I ethvert Fald har alle deres tomme Udgødelser endnu ikke ført til nogetsomhelst,« sagde Kaptajnen.

»Undskyld,« sagde Flannigan, »men er der ikke en vis Tvivl med Hensyn til Skibet »Dotterel«s Skæbne. Jeg har truffet Folk i Amerika, som af personlig Erfaring forsikrede, at der var en Kultorpedo om Bord i Skibet.«

»Saa løj de,« sagde Kaptajnen. »Det blev tilsidst bevist ved Krigsretten, at Sprængningen skyldtes Udvikling af Gas i Kullene — men skal vi ikke hellere skifte Emne, ellers kunde

Damerne gjerne faa en søvnløs Nat.« Efter denne Bemærkning ledte Kaptajnen atter Samtalen tilbage i dens oprindelige Spor.

Medens denne lille Diskussion stod paa, havde Flannigan hævdet sit Standpunkt med et Maadehold og en rolig Sikkerhed, der vidnede om virkelig Dannelse og som jeg ikke vilde have tiltroet ham. Jeg kunde ikke lade være med at beundre denne Mand, der lige før Udførelsen af en saa fortvivlet Plan, i en saa høflig Tone kunde drøfte en Sag, der jo maatte berøre ham saa nøje. Han havde, som jeg allerede har bemærket, taget dygtigt til sig af Vinen; men skønt hans ellers saa blege Kinder blussede svagt, var hans Væsen saa tilbageholdent som nogensinde. Han blandede sig ikke mere i Samtalen, men syntes fordybet i sine egne Tanker.

En Hær af modstridende Tanker kæmpede i mit Sind. Hvad skulde jeg gøre? Skulde jeg rejse mig med det samme og angive dem i Kaptajnens og Passagerernes Nærværelse? Eller skulde jeg udbede mig et Par Minutters Samtale med Kaptajnen i hans Kahyt og aabenbare det hele. Et Øjeblik var jeg halvvejs besluttet paa at gøre det, men saa vendte min gamle, medfødte Forlegenhed tilbage med forøget Styrke

Naar alt kom til alt, kunde det jo være en Fejltagelse. Dick havde hørt Beviserne, men havde afslaaet at tro paa dem. Jeg bestemte at lade Sagen gaa sin Gang. En besynderlig Ligeledhed kom over mig. Hvorfor skulde jeg hjælpe Mennesker, som var blinde overfor deres egen Fare? Det maatte jo være Skibsofficerernes Pligt at beskytte os, og ikke vor Sag at advare dem. Jeg drak et Par Glas Vin og vaklede op paa Dækket med den Beslutning at gemme Hemmeligheden i mit eget Bryst.

Det var en herlig Aften. Selv i min op-hidsede Sindstilstand kunde jeg ikke lade være at læne mig ud over Rælingen for at nyde den friske Brise. Langt ude i Vest saas et ensomt Sejl som et mørkt Punkt mod den flammende Skymur, som den synkende Sol havde efterladt paa Himlen. Jeg gøs ved Synet af den. Den lignede et Hav af Blod. En enkelt Stjerne blinkede svagt over mit Hoved, men tusinde Stjerne-glimt saas i Vandet for hvert Slag af Skruen. Det eneste, der brød denne Skønhedens Harmoni, var den tykke Røgstribe, der bredte sig bag os som en sort Stribe paa et purpurrødt Gardin. Det synes næsten ubegribeligt, at den dybe Fred, der hvilede over al Naturen, kunde forstyrres af en ussel Dødelig.

»Naar alt kommer til alt,« tænkte jeg, mens jeg stirrede ned i det blaa Dyb under mig, »selv om det værste skulde ske, saa er det dog bedre at dø her end sygne hen i en Sygeseng paa Landjorden.« Et Menneskeliv synes saa ringe omgivet af Naturens mægtige Kræfter. Men til Trods for alle mine filosofiske Betragtninger, kunde jeg dog ikke lade være at gyse, da jeg drejede Hovedet og paa anden Side af Dækket saa to mørke Skikkelser, som jeg ingen Vanskelighed havde ved at genkende. De saa ud til at være fordybede i Samtale, men jeg havde ikke Lejlighed til at høre, hvad de sagde; saa lod jeg mig nøje med at gaa frem og tilbage og vaage nøje over hver af deres Bevægelser.

Det var en Befrielse for mig, da Dick kom op paa Dækket. Selv en tvivlende fortrolig er bedre end slet ingen.

»Naa, gamle Dreng,« sagde han og gav mig et gemytligt Dunk imellem Ribbenene, »Endnu er vi da ikke røget i Luften.«

»Nej, ikke endnu,« svarede jeg; »men det er da ikke noget Bevis paa, at vi ikke kommer til det.«

»Aa Snak, dit gale Menneske!« sagde Dick. »jeg begriber ikke, hvorfra du har faaet den mærkværdige Idé. Jeg har talt med en af dine

formodede Mordere, og han lader saamænd til at være en ganske flink Fyr, en hel Sportsmand, skulde jeg tro, efter hans Tale at dømme.«

»Dick,« sagde jeg, »jeg er ligesaa sikker paa, at disse Mænd har en Helvedesmaskine, og paa at vi staar paa Evighedens Dørtærskel, som hvis jeg allerede havde set dem sætte en Tændstik til Ledningen.«

»Ja, naar du virkelig tror det,« sagde Dick, i Øjeblikket halvt forskrækket over min Alvor, »saa er det din Pligt at gøre Kaptajnen bekendt med din Mistanke.«

»Du har Ret,« sagde jeg, »og det vil jeg ogsaa gøre. Min dumme Forlegenhed har hidtil forhindret mig i at gøre det. Jeg tror, den eneste Redning for os er at forelægge ham hele Sagen.«

»Naa, saa gaa og gør det,« sagde Dick; »men bland for Himlens Skyld ikke mig ind i den Sag.«

»Jeg vil tale til ham, naar han kommer ned fra Kommandobroen,« svarede jeg; »men imidlertid har jeg i Sinde ikke at tabe dem af Syne et Øjeblik.«

»Lad mig vide, hvad det bliver til,« sagde min Ven; og med et Nik til mig slentrede han bort, saa vidt jeg ved, for at opsøge sin Naboerske fra Middagsbordet.

Da jeg var bleven alene, kom jeg i Tanker om mit Skjulested fra om Morgenens, klatrede op paa Rælingen, steg ind i Baaden og lagde mig ned. Der kunde jeg atter overtænke mit Forsæt og, naar jeg løftede Hovedet, kunde jeg, hvad Øjeblik jeg vilde, holde Øje med mine ubehagelige Naboer.

En Time forløb, men Kaptajnen var stadig paa Kommandobroen. Han talte med en af de rejsende, en forhenværende Søofficer, og de drøftede indgaaende et eller andet indviklet Spørgsmaal i Søfartskunsten. Jeg kunde se de røde Glimt af deres Cigarer fra mit Skjulested. Det var nu mørkt, saa mørkt, at jeg næppe kunde skelne Flannigans og hans medskyldiges Skikkelser. De stod endnu i samme Stilling, som de havde indtaget efter Middag. Enkelte Passagerer var spredte omkring paa Dækket, men mange var gaaet nedenunder. En besynderlig Stilhed hvilede over Hav og Luft. Stemmerne fra Vagten og den raslende Lyd fra Roret var de eneste Lyde, der brød Stilheden.

Endnu en halv Time gik. Kaptajnen var stadig paa Kommandobroen. Det lod næsten til, at han aldrig vilde komme ned igen. Mine Nerver var unaturligt ophidsede, og det i en saadan Grad, at Lyden af Skridt paa Dækket fik mig

til at fare sammen og skælve over hele Legemet. Jeg kiggede ud over Randen af Baaden og saa, at vore to mistænkelige medrejsende var gaaet over Dækket fra den anden Side og nu stod næsten lige under mig. Lyset fra en Lanterne faldt lige paa Skurken Flannigans gustne Ansigt. Selv ved dette flygtige Blik saa jeg, at Müller havde den Ulster, som jeg kendte saa godt, kastet løst over Armen. Jeg sank tilbage med en Stønnen. Min skæbnesvangre Opsættelse havde altsaa kostet to hundrede Menneskeliv.

Jeg havde læst om den djævelske Hævn, der ventede en Spion. Jeg vidste, at Mænd, hvis Liv stod paa Spil, ikke vilde gyse tilbage for nogetsomhelst. Alt, hvad jeg kunde gøre, var at krybe sammen paa Bunden af Baaden og lytte i Stilhed til de hviskende Stemmer under mig.

»Dette Sted er godt,« sagde en Stemme.

»Ja, Læsiden er bedst.«

»Jeg gad vide, om Hanen vil virke.«

»Det er jeg vis paa, den vil.«

»Vi skulde jo lade den gaa af Kl. 10, ikke sandt?«

»Ja, Kl. 10 præcis. Vi har endnu otte Minutter.«

Der var en Pause. Saa sagde Stemmen igen:

»De kan vist høre Hanen smælde, ikke sandt?«

»Det gør ingenting. Det vil være for sent til at nogen kan forhindre det.«

»Det er sandt.«

»Det vil give dem derhjemme noget at snakke om, hvad?«

»Ja, vist saa. Hvor længe regner du, det vil vare, før de hører det?«

»Den første Efterretning vil naa dem i Løbet af fire og tyve Timer.«

»Det bliver min.«

»Nej, min.«

»Ha, ha, det skal vi nok faa afgjort.«

Saa blev der igen en Pause. Nu hørte jeg Müllers Stemme hviske hæst — »Der er kun fem Minutter tilbage.«

Hvor langsomt dog Minutterne syntes at gaa? Jeg kunde tælle dem ved Lyden af mit Hjertes Banken.

»Det vil gøre ordentlig Opsigt i Land,« sagde en Stemme.

»Ja, og Bladene vil faa noget at skrive om.«

Jeg løftede Hovedet og kiggede ud over Randen af Baaden. Der syntes intet Haab, ingen Hjælp at være. Døden ventede mig, hvad enten jeg gjorde Anskrig eller ej. Kaptajnen havde nu

endelig forladt Kommandobroen. Dækket var øde, kun to mørke Skikkelser krøb sammen i Skyggen af Baaden.

Flannigan havde et Ur i Haanden.

»Tre Minutter endnu,« sagde han. »Sæt den ned paa Dækket.«

»Nej, sæt den her paa Rælingen.«

Det var den lille firkantede Kasse. Af Lyden kunde jeg høre, at de havde stillet den næsten lige under mit Hoved.

Jeg saa igen ud over Randen. Flannigan hældte noget ud i Haanden af et Papir. Det var de smaa hvide Korn — de samme, som jeg havde set ham benytte om Morgenen. Det skulde utvivlsamt bruges som Ledning, for han tømte det af i Kassen, og jeg hørte den samme besynderlige Lyd, som tidligere havde tiltrukket sig min Opmærksomhed.

»Halvandet Minut endnu,« sagde han. »Skal De eller jeg trække i Snoren?«

»Jeg vil trække i den,« sagde Müller.

Han laa paa Knæ og holdt i Enden af Snoren. Flannigan stod bagved med Armene over Kors og med et uhyggeligt bestemt Udtryk i sit Ansigt.

Jeg kunde ikke udholde det længere. Min Modstandskraft slappedes pludseligt.

»Stands!« skreg jeg, idet jeg sprang op.
 »Stands vildfarne, ryggesløse Mennesker!«

De for begge vaklende tilbage. Jeg tror næsten, de ansaa mig for en Aand, som jeg stod der i Maanelyset med mit blege Ansigt.

Nu var jeg tapper nok. Jeg var gaaet for vidt til, at jeg kunde trække mig tilbage.

»Kain blev forbandet,« raabte jeg, »og dog dræbte han kun een; vil I have to hundrede Menneskers Blod paa Eders Samvittighed?«

»Han er gal,« sagde Flannigan. »Tiden er udløben. Lad den gaa af, Müller.«

Jeg sprang ned paa Dækket.

»Det skal ikke ske!« sagde jeg.

»Med hvad Ret vil De forhindre det.«

»I alle menneskelige og guddommelige Loves Navn.«

»Det kommer ikke Dem ved. Af Vejen, siger jeg!«

»Aldrig!« svarede jeg.

»Pokker i Vold med den Karl! Der staar for meget paa Spil, til at vi kan være hensynsfulde. Jeg skal holde ham, Müller, mens De trykker af?«

I næste Øjeblik kæmpede jeg, omsluttet af Irlænderens herkuliske Arme. Modstand var unyttig. Jeg var som et Barn imellem hans

Hænder. Han satte mig op imod Rælingen og holdt mig fast der.

Jeg følte, at jeg stod paa Evighedens Tærskel. Halvkvalt imellem Hænderne paa den højeste af de to Slyngler, saa jeg den anden nærme sig den frygtelige Kasse. Han bøjede sig ned over den og tog fat i Snoren. Jeg hviskede en Bøn, da jeg saa ham stramme den. Saa kom der en skarp, smældende Lyd og saa en løjerlig Knagen. Hanen var sluppet, den ene Side af Kassen fløj frem og ud kom — *to graa Brevduer*.

Der er kun lidet tilbage at fortælle. Emnet er ikke af dem, som jeg ynder at dvæle ved. Hele Sagen er altfor latterlig og modbydelig. Jeg kan ikke gøre noget bedre end at forsvinde ud af Historien og overlade Valpladsen til *New-York Herald's* fortræffelige Sportsanmelder. Jeg hid-sætter et Uddrag af et Nummer, der udkom kort efter vor Afrejse fra Amerika.

»Mærkelig Brevdue-Matsch. — En ny Match har forrige Uge fundet Sted mellem John H. Flannigan fra Boston og Jeremias Müller, en velkendt Borger i Ashport. Begge disse Mænd har anvendt megen Tid og Omhu paa at op-

drætte en ny og forbedret Brevduerace og Væddemaaliet havde været aftalt i længere Tid. Store Summer var holdt paa Duerne og man var almindelig interesseret i Udfaldet. Starten foregik fra Dækket af den transatlantiske Damper »Spartaneren« Kl. 10 om Aftenen, da Skibet var omtrent hundrede Mile fra Land. Den Fugl, som først naaede hjem, skulde være Vinder. Det lader til, at megen Forsigtighed maatte udvises, da engelske Kaptajner har en Fordom imod at lade Sportsbegivenheder foregaa om Bord paa deres Skibe. Til Trods for en lille Forhindring i sidste Øjeblik foregik Starten næsten paa Slaget ti. Müllers Fugl ankom til Ashport om Eftermiddagen den følgende Dag i meget udmattet Tilstand, medens Flannigans endnu ikke er bleven set. For dem, der holdt paa Flannigans, maa det være en Tilfredsstillelse at vide, at Matchen er foregaaet paa fuldt ud ærlig Vis. Duerne var indelukkede i en dertil særlig opfundet Kasse, som kun lod sig aabne ved Hjælp af en Fjer. Det lod sig saaledes gøre at fodre dem gennem en Aabning foroven, medens Muligheden for at berøre deres Vinger var ganske udelukket. Nogle flere Matscher af denne Art vilde mægtigt bidrage til at vække Interesse for Brevduesagen

hos det amerikanske Publikum og vilde bringe en behagelig Afveksling i den ofte ret usmægtige Udstilling af menneskelig Udholdenhed, som har taget saa stor Overhaand i de senere Aar.«

En Nat mellem Nihilisterne.

»Robinson, Principalen vil tale med Dem!«
»Han vil Pokker, vil han!« tænkte jeg, for Dickson, Kornfirmaet Bailey & Comp's Repræsentant i Odessa, var et Stykke af en Tartar — det havde jeg maattet bekende. »Hvad er der nu løs?« spurgte jeg min Med-Kontorist; »har han faaet Nys om vor lille Udflugt til Nicolaieff, eller hvad kan det være?«

»Ikke det der ligner,« sagde Gregory, »den gamle Dreng lader til at være i rigtig god Kulør; det er formodentlig Forretninger. Men lad ham endelig ikke vente.« Jeg paatog mig da en Mine af krænket Uskyldighed for alle Eventualiteters Skyld, og skred lige ind i Løvens Hule.

Hr. Dickson stod foran Kaminen i den blandt Englands Sønner fra Fædrene nedarvede Stil-

ling og gjorde Tegn til mig, at jeg skulde sætte mig paa en Stol foran ham. »Robinson,« sagde han, »jeg har stor Tillid til Deres Diskretion og sunde Sands. Ungdommen maa jo løbe Hornene af sig, men jeg tror, at De under en letsindig Overflade skjuler solide Karakteregenskaber.«

Jeg bukkede.

»Jeg tror,« vedblev han, »at De taler Russisk temmelig flydende.«

Jeg bukkede igen.

»Jeg har da,« fortsatte han, »et Hverv at overdrage Dem, et Hverv af hvis heldige Udførelse Deres Forfremmelse muligvis vil afhænge. Jeg vilde ikke betro det til en underordnet, hvis ikke min Pligt i Øjeblikket bandt mig til min Post.«

»De kan stole paa, at jeg skal gøre mit bedste,« svarede jeg.

»Godt, meget godt! Hvad jeg ønsker, er i Korthed følgende: Der er lige bleven aabnet en Jærnbane til Solteff, nogle hundrede Mile oppe i Landet. Nu ønsker jeg at komme de andre Odessa-Firmaer i Forkøbet og sikre mig dette Distrikts Frembringelser, som jeg har Grund til at tro, kan erholdes til meget lave Priser. De tager med Toget til Solteff og taler med en Hr.

Dimidoff, som er Byens største Jordegodsejer. Med ham maa de slutte en saa fordelagtig Overenskomst som muligt. Baade Hr. Dimidoff og jeg ønsker Sagen ordnet saa hurtigt og stilfærdigt som muligt — kort sagt, vi ser helst, at ingen ved noget om det hele, før Kornet kommer til Odessa. Jeg ønsker det i Firmaets Interesse og Hr. Dimidoff ønsker det paa Grund af den Fordom, som hans Bønder nærer imod al Udførsel. Naar De ankommer til Deres Bestemmelsessted, vil De se, at De er ventet, og De maa rejse i Aften. Pengene til Deres Udgifter skal være rede. God Morgen, Robinson; jeg haaber De ikke vil gøre den gode Mening til Skamme, som jeg har om Deres Dygtighed.«

»Gregory,« sagde jeg, idet jeg stolt spankulerede ind i Kontoret igen, »jeg er en betroet Mand, min Dreng, har faaet et hemmeligt Hverv; det drejer sig om et tusind Pund. Laan mig Deres lille Vadsæk — min er altfor imponerende — og sig til Ivan, at han skal pakke den. En russisk Millionær venter mig ved Rejsens Maal. Nævn ikke et Ord om det til nogen af Simpkins's Folk, ellers er det hele ødelagt. Hold endelig tæt!«

Jeg var saa henrykt over det lille Kig, jeg paa denne Maade havde faaet bag Kulisserne,

at jeg hele Dagen listede mig omkring i Kontoret med en Følelse, som om jeg var Helten i en Kriminalroman, mens Ansaret stod tydeligt at læse paa mit grublende Ansigt; og da jeg om Aftenen forlod Huset og sneg mig ned til Stationen, kunde en tilfældig Iagttager af mit Væsen gærne have troet, at jeg før min Afrejse havde tømt Jærnpengeskabets Indhold ud i Gregorys lille Vadsæk. Det var for øvrigt uforsigtigt af ham at lade alle de engelske Jærnbanesedler blive siddende paa den. Jeg maatte nu blot haabe paa, at alle mine »London'er« og »Birmingham'er« ikke maatte tiltrække sig nogen Opmærksomhed, eller at i det mindste ingen rivaliserende Kornhandler ved Synet af dem skulde kunne gætte, hvem jeg var og hvad mit Ærinde gik ud paa.

Da jeg havde betalt de fornødne Rubler og faaet min Billet, satte jeg mig til Rette i en magelig, russisk Jærnbanevogn og tænkte over mit sjældne Held. Dickson var begyndt at blive gammel i den senere Tid, og dersom jeg kunde gøre mig fordelagtigt bemærket ved denne Forretning, kunde der ske store Ting. Jeg drømte allerede om at blive Kompagnon i Firmaet. De klaprende Hjul syntes stadig at synge »Bailey, Robinson og Co,« »Bailey, Robinson og Co,«

som et ensformigt Omkvæd, der efterhaanden blev til en Slags Nynnen og tilsidst hørte op, da jeg faldt i en dyb Søvn. Havde jeg vidst, hvilken Oplevelse der ventede mig ved Rejsens Endemaal, vilde min Søvn næppe have været saa fredelig.

Jeg vaagnede med en Følelse af Uro og med den Forestilling, at nogen stirrede paa mig; og jeg tog heller ikke fejl. En høj, mørk Mand havde sat sig paa Sædet overfor mig, og hans uhyggelige, mørke Øje syntes at se tværs igennem mig, som om han ønskede at læse mine inderste Tanker. Saa saa jeg, at han tog min lille Vadsæk i Øjesyn.

»Tak Skæbne!« tænkte jeg, »det er nok Simpkinses Agent. Det var uforsigtigt af Gregory at lade de forbistrede Plakater blive siddende paa Tasken.«

Jeg lukkede Øjnene igen, men da jeg atter aabnede dem, mødte de igen den fremmedes alvorlige Blik.

»De er fra England, ser jeg,« sagde han paa Russisk og smilede med sine hvide Tænder paa en Maade, som vist skulde være elskværdig.

»Ja,« svarede jeg med et Forsøg paa at se ligegyldig ud, men med en ubehagelig Fornemmelse af, at dette Forsøg mislykkedes.

»De rejser formodentlig for Deres Fornøjelse?« sagde han.

»Ja,« svarede jeg ivrigt. »Jeg rejser virkelig for min Fornøjelse; ikke for andet.«

»Nej, naturligvis ikke,« sagde han med en vis Ironi i Stemmen. Englænderne rejser jo altid for deres Fornøjelse, ikke sandt? Aldrig for andet, nej, aldrig.«

Hans Opførsel var højst besynderlig, mildest talt. Den kunde kun forklares paa to Maader: enten var han gal eller ogsaa var han Agent for et eller andet Firma, der var ude i samme Ærinde som jeg, og vilde nu vise mig, at han havde gennemskuet mig. Begge Muligheder var lige ubehagelige og det var i det hele en Lettelse for mig, da Toget standsede ved et forfaldent Skur, der gjorde Tjeneste som Banegaard i den opblomtrende By, Solteff, for hvilken jeg nu skulde til at aabne nye Rigdomskilder og hvis Handel jeg skulde sætte i Forbindelse med den store Verdens. Jeg ventede næsten at se en Æreport, da jeg traadte ud paa Perronen. Jeg ventedes jo i Solteff, det havde Hr. Dickson sagt. Jeg saa mig om i den brogede Mængde, men saa ingen Hr. Dimidoff. Paa en Gang bemærkede jeg en sjusket paaklædt, ubarberet Person, som gik hastigt forbi mig og først betragtede mig,

derefter min Vadsæk — den ulyksalige Vadsæk, Aarsagen til alle mine Kvaler. Han forsvandt i Mængden, men lidt efter kom han slentrende forbi mig igen, og i det samme lykkedes det ham at hviske til mig: »Følg mig, men i nogen Afstand,« hvorefter han straks gik ud af Bane-gaarden og hurtigt nedad en Gade. Dette her var jo saa hemmelighedsfuldt, at det kunde blive til noget! Jeg travede lige i hans Kølvand med min Vadsæk, og da jeg var drejet om et Hjørne, saa jeg en snavset »Droschky«, som holdt der og ventede paa mig. Min ubarberede Ven lukkede Vogndøren op og jeg steg ind.

»Er det Hr. Dim —,« begyndte jeg.

»Tys!« svarede han. »Ingen Navne, ingen Navne; selv Væggene har Øren. De vil erfare alt i Aften;« og med denne Forsikring lukkede han Døren. Saa greb han Tømmerne og vi kørte afsted i susende Fart — mens min sort-øjede Bekendt fra Jærnbanevognen blev staaende og saa forbavset efter os, til vi var ude af Syne.

Jeg tænkte over det altsammen, mens vi skumplede afsted i det gyselige, fjerløse Køretøj.

»Man siger, at de russiske Adelsmænd er Tyranner,« tænkte jeg, »men mig forekommer det, at det stikmodsatte er Tilfældet, for se nu bare denne stakkels Dimidoff, som aabenbart mener,

at hans forhenværende Livegne vil rejse sig og myrde ham, dersom han faar Distriktets Kornpriser til at gaa i Vejret ved at udføre noget af Kornet. Tænk! at han behøver at gaa saa hemmelighedsfuldt til Værks, naar han vil sælge det, der tilhører ham selv! Det er jo meget værre end hos de irske Godsejere. Det er ligefrem enestaaende. Naa, han bor da ikke i noget videre aristokratisk Kvarter,« slog det mig, da jeg saa ud paa de snævre, brogede Gader og smudsige Moskoviter, som vi kom forbi. »Jeg vilde ønske, Gregory eller en af de andre var med, for dette her ligner en rigtig Morderhule. Død og Pine, han standser jo; saa maa vi være der!«

Vi var der ogsaa, saa det ud til, for Vognen holdt, og min Kusks pjuskede Hoved viste sig i Døren.

»Her er det, højtærede Herre,« sagde han, idet han hjalp mig ud.

»Er det Hr. Dimi —,« begyndte jeg igen; men han afbrød mig paa ny.

»Kun ingen Navne,« hviskede han; »kun ikke det. De er altfor vant til et frit Land. Forsigtig, hellige Mester!« Han førte mig derpaa henad en flisebelagt Gang og op ad en Trappe for Enden af den. »Sid et Øjeblik i dette Væ-

relse,« sagde han, »imedens et Maaltid bliver tilberedt for Dem,« og med disse Ord forlod han mig og overlod mig til mine egne Tanker.

»Ja,« tænkte jeg, «hvad man end kan mene om Hr. Dimidoffs Hus, saa maa man indrømme, at hans Tjenere er vel oplærte. »Højtærede Herre«, og »hellige Mester«! Jeg gad vide, hvad de vilde kalde gamle Dickson selv, naar de er saa høflige imod hans Kontorist! Det kan vel ikke gaa an at ryge i dette lille Hummer; jeg kunde unægtelig nok lide at faa mig en Pibe. Det var for Resten Pokker til Lighed dette her har med en Celle.«

Det saa unægtelig ud som en Celle. Døren var af Jærn og meget svær; der var kun eet Vindue, og det var dækket af tætsiddende Jærnstænger. Gulvet var af Træ, men det lød underlig hult og usikkert, naar man gik hen over det. Baade Gulv og Vægge var helt overstænkede med Kaffe eller en anden mørk Vædske. Det var i det hele langtfra noget Sted, der egnede sig til at sætte een i en særlig festlig Stemning.

Jeg var næppe færdig med at tage Værelset i Øjesyn, før jeg hørte Skridt henad Gangen; Døren gik op, og min Ven fra Vognen kom ind. Han meddelte, at Middagsmaden var rede, og med mange Buk og Undskyldninger, fordi han

havde ladet mig blive siddende i »Afskedigelsesværelset«, førte han mig ned ad Gangen og ind i et stort, smukt møbleret Værelse. Midt i dette stod et Bord, dækket til to, og foran Kaminen stod en Mand, kun faa Aar ældre end jeg. Han vendte sig om, idet jeg kom ind, og kom mig i Møde med alle Tegn paa den dybeste Ærbødighed.

»Det er Hr. Dimidoff,« antager jeg.

»Nej, min Herre,« sagde han og saa paa mig med sine graa Øjne. »Mit Navn er Petrokine; De antager mig formodentlig for en af de andre. Men nu ikke et Ord om Forretninger, før Raadet samles. Prøv Deres Chefs Suppe; jeg tror nok, De vil finde den udmærket!«

Hvem Petrokine eller »de andre« kunde være, var mig ubegribeligt. Muligvis Godsforvalter hos Hr. Dimidoff, skønt Navnet jo ikke lod til at være min Bordfælle særlig velbekendt. Da han imidlertid i Øjeblikket syntes at undgaa ethvert Emne, der stod i Forbindelse med Forretninger, rettede jeg mig efter ham, og vi begyndte en Samtale om engelske Forhold, som han lod til at kende nøje og drøftede med en vis Skarp-sindighed. Hans Bemærkninger om Malthus og dennes »Grundsætninger for Befolkningen« var mærkeligt træffende, skønt de smagte noget af Radikalisme.

»Det er sandt,« bemærkede han, medens vi røg en Cigar til vor Vin, »vi kunde da ikke have kendt Dem, hvis De ikke havde haft de engelske Sedler paa Deres Rejsegods; det var da et mageløst Held, at Alexander bemærkede dem. Vi havde ingen Beskrivelse faaet af Deres Person; sandt at sige havde vi ventet en noget ældre Mand. De er unægteligt meget ung til at paa-tage Dem et saa vigtigt Ærinde.«

»Mine Overordnede stoler paa mig,« svarede jeg; »og i vor Forretning har vi erfaret, at Ungdom og Skarpsindighed godt kan følges ad.«

»Meget rigtigt bemærket,« sagde min nye Ven; men det forbavser mig at høre Dem kalde vort stolte Kald en Forretning! Et saadant Udtryk passer sandelig ikke paa en Skare Mænd, der har sluttet sig sammen for at skaffe Verden det, den hungrer efter, og som den uden vore Anstrængelser aldrig kan haabe at opnaa. Et aandeligt Broderskab vilde være en mere passende Benævnelse.«

»Hillemænd!« tænkte jeg; »det var sgu noget for Principalen! Han her maa jo selv have været i vor Branche, hvem han saa end er.«

»Naa,« sagde Petrokine, »nu er Klokken jo snart otte, og Raadet maa allerede være forsamlet. Lad os gaa sammen ovenpaa, saa vil

jeg forestille Dem. Jeg behøver næppe at sige Dem, at der bevares den største Hemmelighedsfuldhed, og at Deres Komme ventes med Spænding.«

Mens jeg fulgte ham, overvejede jeg, hvorledes jeg bedst kunde udrette mit Ærinde og skaffe mit Firma de mest fordelagtige Vilkaar. De syntes at være ligesaa ivrige som jeg, og da der jo ikke lod til at være nogen Modstand, gjorde jeg maaske bedst i at vente og se, hvad de vilde foreslaa.

Næppe havde jeg taget denne Bestemmelse, før min Fører aabnede en bred Dør for Enden af Gangen og jeg befandt mig i et Værelse, der var baade større og endnu pragtfuldere udstyret end det, hvori jeg havde spist til Middag. Et langt Bord, beklædt med grønt Filt og bedækket med Papirer, stod midt paa Gulvet, og omkring det sad fjorten eller femten Mænd i alvorlig Samtale. Det hele mindede paafaldende om et Spillehelvede, som jeg kort i Forvejen havde besøgt.

Idet vi traadte ind, rejste Selskabet sig og bukkede. Det undgik mig ikke, at medens min Ledsager ingen Opmærksomhed tiltrak sig, hvilede alles Øjne paa mig med en mærkelig Blanding af Forbavselse og næsten slavisk Ærefrygt.

En Mand, der sad for Enden af Bordet, og som udmærkede sig ved en usædvanlig bleg Ansigtssfarve, der dannede en stærk Modsætning til hans blaasorte Haar og Overskæg, vinkede mig hen til en Plads ved sin Side, og jeg satte mig ned.

»Jeg behøver næppe at sige,« sagde Petrokine, at den engelske Agent, Gustav Berger, nu bærer os med sin Nærværelse. Han er unægtelig ung, Alexis,« tilføjede han, henvendt til min blege Nabo, »og dog er han europæisk berømt.«

»Naa—aa, det er der da Maade med!« tænkte jeg, men tilføjede højt: »Dersom det er mig, de mener, mine Herrer, saa tillader jeg mig at bemærke, at om jeg end er her som engelsk Agent, saa er mit Navn ikke Berger, men Robinson — Tom Robinson, til Deres Tjeneste.«

Der hørtes Latter rundt om Bordet.

»Lad gaa da, lad gaa da,« sagde den Mand, de kaldte Alexis. »Jeg paaskønner Deres Forsigtighed, Højstærede, Man kan ikke være for omhyggelig. Bevar De blot Deres engelske Navn. Jeg beklager meget, at vi paa denne højtidelige Aften maa fuldføre et pinligt Hverv; men vore Love maa efterleves, hvad det end maatte koste os, og en Afskedigelse er uundgaaelig i Aften.«

»Hvor Pokker vil han hen?« tænkte jeg.

Hvad kommer det mig ved, at han sætter sine Tjenestefolk paa Porten? Hvem end denne Dimidoff er, saa lader det til, at han har en Slags Privatklinik for Sindssyge!»

»*Tag Knevlen ud!*« Ordene virkede paa mig som et elektrisk Stød, og det gav et Sæt i mig. Nu først saa jeg, at en stor svær Mand, som sad ved den modsatte Ende af Bordet, havde Armene bundet paa Ryggen og et Tørklæde for Munden. En skrækkelig Mistanke sneg sig ind paa mig. Hvor var jeg? Var jeg hos Hr. Dimidoff? Hvem var disse Mænd med deres sælsomme Tale?

»*Tag Knevlen ud!*« gentog Petrokine, og Lommetørklædet blev taget bort.

»Naa, Paul Ivanovitch,« sagde han, hvad har De at sige før Deres Bortgang?»

»De maa ikke afskedige mig, mine Herrer,« sagde han bønfoldende. »De maa ikke afskedige mig; alt andet, blot ikke det. Jeg vil rejse langt bort, og min Mund skal være lukket for stedse. Jeg vil gøre alt, hvad Selskabet forlanger af mig; men jeg beder og bønfalder Dem om ikke at afskedige mig.«

»De kender vore Love og De kender Deres Forbrydelse,« sagde Alexis i en kold, haard Tone. »Hvem drev os bort fra Odessa med sin falske

Tunge og sin Dobbeltthed? Hvem skrev det anonyme Brev til Guvernøren? Hvem overskar den Traad, der skulde have bragt Død over Erke-Tyrannen? Det gjorde De, Paul Ivanovitch; og derfor maa De dø.«

Jeg lænede mig tilbage i Stolen og stønnede.

»Før ham bort!« sagde Petrokine; og Manden fra Droschen sammen med to andre førte ham med Magt ud af Stuen.

Jeg hørte deres Fodtrin henad Gangen, saa blev en Dør aabnet og lukket igen. Derpaa fulgte en Lyd som af en Kamp, der endte med et tungt bragende Slag og et dumpt Fald.

»Saaledes omkommer alle de, der svigter deres Ed,« sagde Alexis højtideligt, og et hæst »Amen« lød fra hans Kammerater.

»Kun Døden kan løse os fra vort Forbund,« sagde en anden Mand længere nede; »men Hr. Berg — Hr. Robinson er bleg. Dette Optrin har taget for meget paa ham efter hans lange Rejse fra England.«

»Tom, Tom,« tænkte jeg, »dersom du nogensinde slipper ud af denne Knibe, skal du begynde et nyt Liv. Du er ikke beredt til at dø, saa meget er vist.« Det var mig nu kun altfor klart, at jeg ved en eller anden mærkelig Fejltagelse var falden imellem en Bande koldblodige

Nihilister, som antog mig for et Medlem af deres Selskab. Jeg indsaa, at efter hvad jeg havde været Vidne til, var der ingen anden Redning for mig end at søge at spille den Rolle til Ende, der var bleven mig paatvungen, indtil der maatte frembyde sig en Lejlighed til at undslippe. Jeg gjorde derfor en Kraftanstrengelse for at genvinde min Fatning, som jeg nær havde mistet.

»Træt er jeg unægteligt,« svarede jeg; »men nu føler jeg mig bedre. Undskyld min øjeblikkelige Svaghed.«

»Den var ganske naturlig,« sagde en Mand med et tæt Skæg, der sad paa min højre Side. »Men sig os nu, Højstærede, hvorledes staar vor Sag i England?«

»Ganske udmærket,« svarede jeg.

»Har Storkommissæren været saa naadig at sende noget Bud til Solteff-Afdelingen?« spurgte Petrokine.

»Intet skrevet,« svarede jeg.

»Men han har talt om den.«

»Ja, han sagde, at han har fulgt dens Arbejde med den største Tilfredshed,« svarede jeg atter.

»Det var godt! det var godt!« lød det rundt om Bordet.

Jeg følte mig svimmel og syg i min kritiske

Stilling. Hvert Øjeblik kunde jeg vente et Spørgsmaal, der vilde tvinge mig til at bekende Kulør. Jeg rejste mig og skænkede mig et Glas Cognak af en Karaffe, der stod paa et lille Bord ved Væggen. Den stærke Drik havde sin Virkning paa mine ophidsede Nerver, og da jeg atter satte mig ned, følte jeg mig sorgløs nok til næsten at more mig over min Stilling og oplagt til at spøge lidt med mine Plageaander.

»De har jo været i Birmingham?« spurgte den skæggede.

»Ja, mange Gange,« sagde jeg.

»Saa har De naturligvis set Værkstedet og Arsenalet?«

»Jeg har set det hele mere end en Gang.«

»Politiet har vel stadig ingensomhelst Mistanke?« vedblev den spørgende.

»Ikke den fjærneste,« svarede jeg.

»Kan De sige mig, hvorledes det gaar til, at et saa stort Foretagende kan holdes saa fuldstændig hemmeligt.«

Nu sad jeg fast; men min medfødte Frækhed og Cognaken kom mig til Hjælp.

»Saadanne Oplysninger.« svarede jeg, »anser jeg mig ikke for berettiget til at give, ikke engang her. I denne Henseende handler jeg efter Storkommissærens udtrykkelige Befaling.«

»De har Ret, fuldkommen Ret,« sagde Petrokine, min Ven fra Middagsbordet. »De vil formodentlig først indsende Deres Rapport til Hovedkontoret i Moskov, før De giver udførligere Oplysninger.«

»Ja, netop,« svarede jeg, kun altfor glad over at slippe saa let over Vanskeligheden.

»Vi har hørt,« sagde Alexis, »at De er bleven sendt til Livadia for at inspicere. Kan De give os nogen nøjere Oplysning derom?«

»Jeg vil forsøge at besvare de Spørgsmaal, De maatte gøre mig,« svarede jeg med Fortvivlelsens Frækhed.

»Er der udgaaet nogen Ordre desangaaende fra Birmingham?«

»Der var ingen udgaaet, da jeg forlod England?«

»Ja, ja, der er jo Tid nok,« sagde den skæggede. — »Mange Maaneder. Skal Bunden være af Træ eller Jærn?«

»Af Træ,« svarede jeg paa maa og faa.

»Godt!« sagde en anden. »Og hvor bred er saa Clyde ved Greenock?«

»Det er forskelligt,« sagde jeg; »gennemsnitligt omtrent firsindstyve Yards.«

»Hvor mange Mænd kan den bære?« spurgte en blegstog Yngling, som sad ved Enden af

Bordet og saa ud til snarere at høre hjemme i en Skole end i denne Morderhule.

»Omtrent tre Hundrede,« svarede jeg.

»En flydende Ligkiste!« sagde den unge Nihilist med Gravrøst.

»Er Magasinerne i Højde med eller under Kahytterne?« spurgte Petrokine.

»Underneden,« sagde jeg bestemt, skønt jeg næppe behøver at sige, at jeg ikke havde den svageste Forestilling derom.

»Men sig os nu, Højstærede,« sagde Alexis, »hvorledes lød Bauers Svar paa den tyske Socialist Ravinskys Proklamation?«

Nu var jeg for Alvor kørt fast. Hvor vidt min Snuhed vilde have bragt mig ud af denne Knibe, er et Spørgsmaal, der aldrig blev afgjort; thi Forsynet friede mig af min Forlegenhed — for at bringe mig i en, der var meget værre.

En Dør blev smækket i nedenunder og hurtige Fodtrin nærmede sig. Saa lød der en Banken paa vor Dør, et stærkt Slag efterfulgt af to svagere.

»Det er Selskabets Tegn,« sagde Petrokine, men vi er jo alle samlede; hvem kan det være?«

Døren blev revet op, og en Mand traadte ind, støvet og tilsmudset af Rejsen, men med et Præg af Myndighed og Aandskraft i hvert Træk

af sit haarde, udtryksfulde Ansigt. Han saa sig om og betragtede nøje hvert Ansigt ved Bordet. Alle for overraskede op. Han var aabenbart fremmed for dem.

»Hvad betyder denne Indtrængen, min Herre?« sagde min skæggede Ven.

»Indtrængen!« svarede den Fremmede; »man havde sagt mig, at jeg blev ventet, og jeg havde glædet mig til en varmere Velkomst fra mine Brødre. Jeg er Dem ikke personlig bekendt, mine Herrer, men jeg kan med Stolthed sige, at mit Navn har Krav paa at nævnes med Agtelse iblandt dem. Jeg er Gustav Berger, Agenten fra England, som bringer Breve fra Storkommis-særen til hans kære Brødre i Solteff.

Hvis en af deres egne Bomber var sprungen midt imellem dem, kunde den næppe have vakt større Forbavselse. Alles Øjne rettedes skiftevis mod mig og mod den nyankomne Agent.

»Dersom De virkelig er Gustav Berger,« sagde Petrokine, »hvem er da han?«

»At jeg er Gustav Berger, det vil mine Kreditiver bevise,« sagde den fremmede og kastede en Pakke paa Bordet. »Hvem den Mand kan være, ved jeg ikke; men dersom han har trængt sig herind i Logen under et falskt Paaskud, er det klart, at han aldrig maa bringe med sig ud

af dette Værelse, hvad han har hørt. »Tal,« tilføjede han, henvendt til mig: »hvem og hvad er De?«

Jeg følte, at min sidste Time var kommen. Jeg havde min Revolver i Bukselommen; men hvad betød den overfor saa mange fortvivlede Mænd. Jeg greb dog fastere om den, som en druknende klynger sig til et Halmstraa, og søgte at bevare min Koldblodighed, medens jeg saa mig om mellem de kolde, hævn-gerrige Ansigter, der var vendt imod mig.

»Mine Herrer,« sagde jeg, »den Rolle, jeg har spillet i Aften, har for mit Vedkommende været ganske ufrivillig. Jeg er ingen Politispion, som De synes at antage; paa den anden Side har jeg heller ikke den Ære at være Medlem af Deres Selskab. Jeg er en harmløs Kornhandler, som ved en mærkelig Fejltagelse er bleven bragt i denne ubehagelige og skæve Stilling.«

Jeg holdt inde et Øjeblik. Var det Indbildning, at jeg hørte en besynderlig Støj paa Gaden — en Lyd som af mange Fødder, der gik sagte? Nej, nu døde den hen; det var kun Lyden af mit eget Hjertes Slag.

»Jeg behøver næppe at sige,« vedblev jeg, »at intet Ord af, hvad jeg har hørt i Aften, skal komme over mine Læber. Jeg giver Dem mit

Æresord som Gentlemen paa, at det skal blive bevaret som den dybeste Hemmelighed.«

Naar Mennesker er stedt i stor Livsfare, bliver deres Sanser mærkeligt skærpede. Min Ryg var vendt imod Døren, men jeg turde have gjort min Ed paa, at jeg hørte tunge Aandedrag bag den. Var det de tre Sendebud, som jeg havde set under Udøvelse af deres skrækkelige Hverv, og som lig Aadselgribbe havde vejret et nyt Offer?

Jeg saa mig om i Kredsen. Ansigterne bar stadig det samme haarde, grusomme Udtryk. Ikke et deltagende Blik mødte mit. Jeg spændte Hanen paa Revolveren i min Lomme.

Der fulgte en pinlig Tavshed, som brødes af Petrokines haarde, skrattende Stemme.

»Løfter er lette at give og lette at bryde,« sagde han. »Der er kun een Sikkerhed for evig Tavshed. Det er enten vore Liv eller Deres. Lad den højeste iblandt os tale.«

»De har Ret,« sagde den engelske Agent; »der er kun eet at gøre. Han maa afskediges!«

Jeg vidste, hvad det betød i deres fordømte Jargon og sprang op fra min Stol.

»Saa sandt jeg lever,« raabte jeg og satte Ryggen imod Døren, »skal De ikke slagte en fri

Engelskmand som et andet Stykke Kvæg! Den første, der rører sig, er Dødsens!»

En Mand sprang løs paa mig. Foran Løbet af min Revolver saa jeg Glimtet af en Kniv og Gustav Bergers djævelske Ansigt. Saa trykkede jeg af, og medens et hæst Skrig lød i mine Øren, blev jeg reven omkuld ved et voldsomt Slag bagfra. Halv sanseløs følte jeg mig trykket ned mod Gulvet af en tung Vægt; saa hørte jeg Støj af Raab og Slag omkring mig, og saa tabte jeg Bevidstheden.

Da jeg igen kom til mig selv, laa jeg mellem Stumperne af Døren, som var bleven slaaet ind over mig. Ligeoverfor mig saa jeg en halv Snes af de Mænd, der nylig havde siddet til Doms over mig, bundne sammen to og to og bevogtede af en halv Snes russiske Soldater. Ved min Side laa Liget af den ulykkelige engelske Agent, hvis Ansigt var ilde tilredt af Revolver-skuddet. Alexis og Petrokine laa begge paa Gulvet ligesom jeg og blødte stærkt.

»Naa, unge Mand, det slap De godt fra,« sagde en munter Stemme i Øret paa mig.

Jeg saa op og genkendte min sortøjede Bekendt fra Jærnbane-kupéen.

»Rejs Dem op,« sagde han, »De er kun lidt

ør i Hovedet; der er ingen Ben brækkede. Det er saamænd intet Under, at jeg antog Dem for den nihilistiske Agent, siden selve Logen lod sig narre. Ja, De er da den eneste fremmede, der nogensinde er sluppen levende ud af denne Hule. Kom nu med mig nedenunder. Jeg ved, hvem De er og hvad De vil her; jeg vil føre Dem til Hr. Dimidoff. Nej, der skal De ikke gaa ind,« sagde han hastigt, da jeg gik henimod Døren til den Celle, hvor jeg først var bleven ført ind. »Hold Dem bare derfra, De har set uhyggelige Syn nok for i Dag. Kom nu ned og faa Dem et Glas Cognac.«

Medens vi gik sammen til Hotellet, forklarede han mig, at Politiet i Solteff, for hvilket han var Chef, for nogen Tid siden var bleven advaret og siden stadig havde været paa Udkig efter det nihilistiske Sendebud, der skulde komme. Min Ankomst til et saa lidet besøgt Sted i Forbindelse med mit hemmelighedsfulde Væsen og de engelske Sedler paa Gregorys Vadsæk havde foranlediget Fejltagelsen.

Der er ikke meget mere at fortælle. Mine nihilistiske Bekendte blev alle enten forviste til Sibirien eller henrettede. Jeg udrettede mit Ærinde til mine Overordnedes Tilfredshed. Den Maade, hvorpaa jeg tilendebragte Sagen, skaffede

mig Forfremmelse, og mine Fremtidsudsigter har været en Del lysere siden hin frygtelige Nat, som endnu faar mig til at gyse, naar jeg tænker paa den.

Vampyren.

Man vilde maaske finde det dristigt af mig at paastaa, at min Ven, John Barrington Cowles's Død skulde skyldes overnaturlige Aarsager. Jeg er vel vidende om, at den offentlige Mening i vore Dage kræver en meget stærk Kæde af Beviser, før den indrømmer Muligheden af en saadan Forklaring.

Jeg vil derfor indskrænke mig til ganske simpelt at berette om de Begivenheder, som gik forud for den sørgelige Hændelse; jeg skal gøre min Fortælling saa kortfattet og klar som mulig og lade mine Læsere drage deres egne Slutninger. Maaske vil en eller anden være i Stand til at kaste Lys over, hvad der forekommer mig dunkelt.

Jeg traf første Gang Barrington Cowles, mens jeg studerede Medicin ved Universitetet i Edin-

burg. Min Værtinde i Northumberland Gade havde et stort Hus, og da hun var Enke uden Børn, tjente hun en Del ved at leje Værelser ud til Studerende.

Barrington Cowles havde lejet et Sovekammer i samme Etage som jeg, og da vi blev bedre bekendte, lejede vi i Forening en lille Dagligstue, hvor vi indtog vore Maaltider. Saaledes opstod der imellem os et Venskab, der bestod uforandret lige til hans Dødsdag.

Cowles's Fader var Oberst for et indisk Regiment og havde i mange Aar været borte fra England. Han tilstod Sønnen en mere end rigelig aarlig Sum, men viste ikke paa nogen anden Maade sin faderlige Kærlighed og skrev kun sjældent og yderst kortfattet.

Min Ven, som var født i Indien og var af en varmhjærtet, næsten sydlandsk Sindsbeskaffenhed, led meget under Faderens Ligegyldighed. Moderen var død og han havde ingen andre Paarørende i Verden, der kunde udfylde Tomheden.

Saaledes gik det til, at jeg efterhaanden blev Genstand for hans varmeste Hengivenhed og at der imellem os opstod en Fortrolighed, som er ualmindelig imellem Mænd. Selv da en stærkere og dybere Følelse greb ind i hans

Liv, gjorde dette intet Skaar i vort hjærtelige Forhold.

Cowles var en høj, slank ung Mand med en brunlig Lød, et Ansigt som Velasquez's Portræter og mørke, drømmende Øjne. Jeg har sjældent set en Mand, der var mere selvskreven til at gøre Indtryk paa Kvinder og til at sætte deres Fantasi i Bevægelse. Hans Ansigt bar i Reglen et drømmende, næsten træt Udtryk; men dersom nogen bragte et Emne paa Bane, der interesserede ham, var han paa Øjeblikket lutter Fyr og Flamme. Ved saadanne Lejligheder fik han Farve i Kinderne, hans Øjne straaledede og han udfoldede en Veltalenhed, som rev hans Tilhørere med.

Til Trods for sine medfødte Fortrin førte han et ensomt Liv, undgik kvindeligt Selskab og læste meget flittigt. Han var en af de dygtigste det Aar, fik Medalje for Anatomi og den Neil Arnott'ske Præmie for Fysik.

Hvor tydeligt husker jeg ikke den første Gang, vi traf hende! Mange Gange senere har jeg i Tanken genoplevet det hele og søgt nøjagtigt at genkalde mig det Indtryk, hun den Gang gjorde paa mig. Da vi først havde lært hende at kende, var min Dom stærkt paavirket, saa det interesserer mig at erindre mit allerførste, ganske instinktmæssige Indtryk.

Det var ved Aabningen af det Kongelige, Skotske Akademis Foraarsudstilling 1879. Min Ven nærede en varm Kærlighed til Kunsten under dens forskelligste Former, og skønne Toner eller en fin Farvevirkning paa Lærredet beredte hans modtagelige Sind en levende Glæde. Vi var sammen gaaet hen for at se paa Billederne og stod nu i den store Midterhal, da jeg bemærkede en ualmindelig smuk Pige der stod i den modsatte Ende af Salen. Aldrig i mit Liv har jeg set et Ansigt af en saa klassisk Renhed i Trækkene. Det var den ægte, græske Type — den brede, meget lave, marmorhvide Pande, kranset af let bølgende Lokker, den lige skarptskaarne Næse, de noget tynde Læber, de skønt rundede Kinder og den fine, men dog kraftige Hage, der tydede paa en ualmindelig Viljekraft.

Men disse Øjne — disse vidunderlige Øjne! Kunde jeg blot nogenlunde antyde deres skiftende Udtryk, hvorledes de snart var haarde som en blinkende Staalklinge, snart kvindeligt blide, snart stolte og bydende for saa pludselig igen at blive milde og rørende i deres vigende Svaghed — men nu taler jeg om mine senere Indtryk.

Sammen med Damen stod en høj, lyshaaret ung Mand, i hvem jeg straks genkendte en juri-

disk Studerende, til hvem jeg havde et flygtigt Bekendtskab.

Archibald Reeves — saaledes hed han — var en flot, køn Fyr, som i sin Tid altid førte an ved Universitetet, naar det gjaldt om at more sig; i den senere Tid havde jeg imidlertid kun set lidt til ham og det hed sig, at han var bleven forlovet. Jeg antog derfor, at hans Ledsagerske var hans Forlovede. Jeg satte mig paa den runde Fløjelssofa midt i Salen og kastede stjaalne Blikke paa Parret, skjult bag min Katalog.

Jo mere jeg saa paa hende, des mere maatte jeg beundre hendes Skønhed. Noget vel lille af Vækst var hun rigtignok; men hendes Figur var saa fuldkommen og hun førte sig med en saadan Anstand, at man først opdagede, at hun var under Middelhøjde, ved at sammenligne hende med andre.

Medens jeg betragtede dem, forlod Reeves hende et Øjeblik, og hun blev alene tilbage. Hun vendte nu Ryggen til Billederne og tilbragte Tiden til hendes Ledsager kom tilbage, med at tage de tilstedeværende i Øjesyn uden i mindste Maade at lade sig forstyrre af at mindst en halv Snes Øjenpar, tiltrukne af hendes Elegance og Skønhed, var fæstede nysgerrigt paa hende. Hendes ene Haand hvilede paa den

røde Silkesnor, der dannede Skillerum langs Billederne, og hun lod langsomt Øjnene glide fra Ansigt til Ansigt ligesaa utvungent, som om hun betragtede Figurerne paa Lærredet bagved sig. Pludselig saa jeg hendes Blik blive mere dvælende og ligesom mere gennemtrængende. Jeg fulgte dets Retning, nysgerrig efter at se, hvad der tiltrak sig hendes Opmærksomhed.

John Barrington Cowles stod for et Billede — jeg tror et af Noel Patons — i det mindste var Emnet ædelt og ophøjet. Han vendte Siden til os og aldrig har jeg set ham saaledes tage sig ud til sin Fordel. Jeg har sagt, at han var en ualmindelig smuk ung Mand; men i det Øjeblik var han ligefrem skøn. Han havde øjensynligt ganske glemt Omgivelserne og gik med hele sin Sjæl op i det Billede, han saa paa. Hans Øjne straaledede og en svag Rødme skød op i hans brune Kinder. Hun vedblev at stirre vist paa ham med et iagttagende Udtryk, til han paa en Gang vaagnede op af sine Drømmerier med et Sæt og pludseligt vendte sig om, saa at deres Øjne mødtes. Hun saa straks til den anden Side; men han vedblev at stirre paa hende i nogle Minutter. Billedet var allerede glemt og hans Sjæl atter vendt tilbage til Jorden.

Vi saa et Glimt af hende endnu et Par

Gange, før vi gik, og hver Gang bemærkede jeg, at min Ven saa efter hende. Han sagde dog ingenting, før vi var kommen udenfor og Arm i Arm gik ned ad Gaden.

»Lagde du Mærke til den smukke Dame i den mørke Dragt med det hvide Pelsværk?« spurgte han.

»Ja, jeg saa hende nok,« svarede jeg.

»Kender du hende?« spurgte han ivrigt. »Har du nogensomhelst Anelse om, hvem hun er?«

»Personligt kender jeg hende ikke,« svarede jeg. »Men jeg tror nok, jeg kunde skaffe dig alt at vide om hende, for jeg tror, hun er forlovet med Archibald Reeves, og han og jeg har mange fælles Venner.«

»Forlovet?« udbrød Cowles.

»Hør, min Dreng,« svarede jeg leende, »du vil da ikke bilde mig ind, at du er saa let antændelig, at du bliver ude af dig selv, fordi du hører, at en ung Pige, som du aldrig i dit Liv har talt med, er forlovet?«

»Ude af mig selv er jeg just ikke,« svarede han med en lidt tvungen Latter; »men overfor dig, Armitage, har jeg ikke noget imod at indrømme, at jeg aldrig før har været saa betaget af nogen. Det var ikke blot Ansigtets Skønhed — skønt det jo var aldeles fuldkomment

— men det var den Karakter og Intelligens, der stod at læse i det. Dersom hun virkelig er forlovet, vil jeg haabe, at det er med en Mand, der er hende værdig.«

»Naa,« sagde jeg, »du taler ligefrem med Følelse. Du er nok bleven ramt lige i Centrum, Jack. For at give dig din Sjælefred tilbage, vil jeg gøre mig Umage for at skaffe alle Oplysninger om hende, naar jeg træffer nogen, som ved Besked.«

Barrington Cowles takkede mig, og Samtalen drejede sig nu om andre Emner. Mange Dage gik, uden at nogen af os kom tilbage til denne Episode, skønt min Ven maaske var lidt mere drømmende og tankefuld end sædvanlig. Jeg havde næsten glemt den lille Hændelse, da den unge Brodie, som er min Halvfætter, en Dag kom hen til mig paa Universitetstrappen med et Ansigt som om han havde nyt at melde.

»Hør,« sagde han, »du kender jo Reeves, ikke sandt?«

»Jo, hvad er der med ham?«

»Hans Forlovelse er hævet.«

»Hævet!« udbrød jeg. »Ja, jeg har rigtig nok først lige faaet at vide, at den eksisterede.«

»Jo, den er forbi. Hans Broder fortalte mig det. Det er skammeligt af Reeves, dersom det

er ham, der har trukket sig tilbage, for hun er en ualmindelig sød Pige.«

»Jeg har set hende,« sagde jeg; »men jeg ved ikke, hvad hun hedder.«

»Det er en Frøken Northcott, som bor sammen med en gammel Tante paa Abercrombie Plads. Ingen kender noget til hendes Familie eller ved, hvor hun kommer fra. Men saa meget ved jeg, at hun er den mest beklagelsesværdige Pige i Verden, stakkels Barn!«

»Hvorfor beklagelsesværdig?«

»Jo, ser du, det var anden Gang, hun var forlovet,« sagde den unge Brodie, som havde en mærkelig Evne til at skaffe sig Underretning om alt og alle. »Hun var forlovet med Prescott-William-Prescott, som døde. Det var en meget sørgelig Historie. Bryllupsdagen var fastsat, og det hele var i den skønneste Orden da Krakket kom.«

»Hvilket Krak?« spurgte jeg med en ubestemt Erindring om at have hørt noget før.

Prescotts Død, naturligvis. Han kom en Aften til Abercrombie Plads og blev, til det var meget sent. Ingen ved rigtig, naar han gik derfra, men ved Ettiden var der een, der saa ham gaa hurtigt henimod »Dronningens Park.« Han sagde god Aften til ham; men Prescott skyndte

sig videre uden at ænse ham, og det var sidste Gang, nogen saa ham i live. Tre Dage efter fandt man hans Lig flydende i St. Margarethe Søen lige under St. Antonius's Kapel. Der var ingen, der kunde forstaa det; og man gættede naturligvis paa et pludseligt Anfald af Sindsforvirring.«

»Det var meget mærkeligt,« sagde jeg.

»Ja, og det var ogsaa Synd for Pigebarnet,« svarede Brodie. »Nu da dette nye Slag har ramt hende, er hun selvfølgelig ganske knust. Hun er saa blid og kvindelig.«

»Du kender hende altsaa personligt?« spurgte jeg.

»Ja, vist kender jeg hende. Jeg har været flere Gange sammen med hende. Jeg kan sagtens sørge for, at du bliver forestillet for hende.«

»Ja,« svarede jeg, »det er ikke saa meget for min egen Skyld, som for en Vens, men for Resten tager hun vel ikke Del i noget for det første. Naar hun igen tager ud, vil jeg benytte mig af dit Tilbud.«

Vi tog Afsked, og i nogen Tid tænkte jeg ikke videre over Sagen.

Næste Gang jeg blev mindet om Frøken Northcotts Navn, skete dette paa en højst pinlig Maade. Jeg maa imidlertid være saa nøjagtig i

min Beretning som muligt, da Hændelsen maaske kan kaste noget Lys over de følgende Tildragelser. En raakold Aften, flere Maaneder efter, at jeg havde haft den ovenfor gengivne Samtale med min Halvfætter, kom jeg paa Hjemvejen fra et Sygebesøg gennem en af Byens Smaagader. Det var meget sent og jeg prøvede netop paa at komme uantastet forbi de mange snavsede Dagdrivere, der stod i Klyger udenfor Dørene til en stor Knejspe, da i det samme en Mand ravede ud af Klyngen og med et Grin rakte Haanden ud imod mig. Gaslygtens Skin faldt lige paa hans Ansigt og til min grænseløse Forbavselse genkendte jeg i dette forfaldne Menneske min tidligere Bekendt, den unge Reeves, der før havde været anset for den eleganteste og mest pertentlige Student ved Universitetet. Jeg var saa overvældet af Forbavselse, at jeg næppe turde tro mine egne Øjne; men Trækkene var ikke til at tage fejl af, for, skønt Ansigtet var oppustet af Drik, kunde man endnu se, at han en Gang havde været en køn Fyr. Jeg bestemte straks at frelse ham, i det mindste for denne Nat, fra det Selskab, han var kommen i Lag med.

»Hvad! er det Dem Reeves!« sagde jeg.
»Kom De bare med mig. Jeg skal samme Vej som De.«

Han mumlede en halvt usammenhængende Undskyldning for sin Tilstand og tog saa min Arm. Mens jeg gik med ham til hans Bolig, saa jeg, at han ikke alene led under Følgerne af øjeblikkelige Udskejelser, men at hans Hjerne og Nerver var stærkt angrebne som Følge af længere Tids Umaadelighed. Da jeg berørte hans Haand, var den tør og feberhed, og han foer sammen, hver Gang en Skygge faldt henover Brostenene. Han stammede ogsaa i sin Tale paa en Maade, der snarere tydede paa den Feber-tilstand, der skyldes Sygdom, end paa den Svag-
hed, der skriver sig fra Drukkenskab.

Da jeg havde faaet ham op i hans Bolig, klædte jeg ham af og lagde ham paa Sengen. Pulsen var meget høj, han havde aabenbart stærk Feber. Han lod dog nu til at være falden hen, og jeg vilde netop til at liste mig ud af Værelset for at tale med hans Værtinde, da han pludseligt foer op og greb fat i mit Frakkeærme.

»Gaa ikke!« skreg han. »Jeg har det bedre naar De er her. Saa kan hun ikke gøre mig noget.«

»Hun!« sagde jeg. »Hvem mener De?«

»Hun! Hun!« svarede han pirreligt. »Aa, De kender hende ikke. Hun er Djævelen selv. Aa, saa skøn, saa skøn! men Djævelen selv.«

»De har Feber og Deres Hjerne er ophidset,« svarede jeg. »Prøv paa at sove lidt. Naar De vaagner igen, er De nok bedre.«

»Sove!« stønnede han. »Hvorledes skulde jeg kunne sove, naar jeg ser hende sidde dernede ved Fodenden af Sengen og se paa mig med sine store Øjne Time efter Time? Jeg siger Dem, det suger al Saft og Kraft ud af mig. Det er derfor jeg drikker. Gud hjælpe mig — jeg er jo halvt drukken nu!«

»De er meget syg,« svarede jeg, og badede hans Tindinger med Eddike. »De taler i Vildelse og ved ikke, hvad De selv siger!«

»Jo, vidst ved jeg det,« afbrød han mig vredt og saa op paa mig. »Jeg ved meget godt, hvad jeg selv siger. Jeg har bragt det over mit eget Hoved. Det var mit frie Valg. Men jeg kunde jo ikke — aa, Gud, aa Gud, jeg kunde jo ikke — vælge det andet. Jeg kunde ikke holde mit Ord til hende. Det var mere, end noget Menneske kunde gøre.«

Jeg sad ved Siden af Sengen og holdt hans brændende Haand i mine, medens jeg grundede over hans besynderlige Tale. Han laa stille i nogle Minutter, saa saa han igen op paa mig og sagde i en ynkeligt klagende Tone. —

»Hvorfor advarede hun mig ikke før? Hvor-

for ventede hun, til jeg havde lært at elske hende saa højt?»

Han gentog dette Spørgsmaal flere Gange og vedblev at flytte sit feberglødende Hoved omkring paa Pudren, indtil han omsider faldt i en urolig Søvn. Jeg sneg mig ud af Værelset, og da jeg havde sørget for, at han blev ordentligt plejet, gik jeg hjem. Men i mange Dage vedblev hans Ord at lyde i mine Øren, og i Belysning af de Begivenheder, der fulgte efter, fik de efterhaanden en dybere Betydning.

Min Ven, Garrington Cowles, havde været borte i Sommerferien, og i flere Maaneder havde jeg intet hørt fra ham. Men da Semestret begyndte, fik jeg et Telegram fra ham, hvori han bad mig leje hans gamle Værelser i Northumberland Gade til ham og sagde mig, med hvilket Tog han vilde komme. Jeg tog imod ham paa Banegaarden og glædede mig ved at se ham saa ualmindeligt fornøjet og vel tilpas.

»Det er sandt,« sagde han paa een Gang samme Aften, mens vi sad i vore Kaminstole og snakkede om Feriens Begivenheder, »du har jo endnu slet ikke ønsket mig til Lykke!«

»Til hvad, min Dreng?« spurgte jeg.

»Hvad for noget! du vil da vel ikke sige, at du ikke har hørt om min Forlovelse?«

»Din Forlovelse! Nej, det har jeg rigtignok ikke,« svarede jeg. »Men det glæder mig naturligvis meget at høre om den nu, og jeg lykønsker dig af mit ganske Hjærte.«

»Det var da mærkeligt, at det ikke er kommen dig for Øre,« sagde han. »Ja det var mærkeligt, som det gik til. Du husker nok den unge Pige, som vi begge beundrede saa meget paa Foraarsudstillingen?«

»Hvad for noget!« udbrød jeg med en ubestemt Følelse af Skræk. »Du vil da vel ikke sige, at du er forlovet med hende?«

»Jeg tænkte nok, du vilde blive forbavset,« svarede han. »Medens jeg var i Besøg hos en gammel Tante i Peterhead i Aberdeenshire, kom Northcotts tilfældigvis der paa Visit, og da vi havde mange fælles Bekendte, traf vi snart sammen igen. Jeg opdagede, at det var blind Allarm med hendes Forlovelse, og saa — ja du ved jo nok, hvordan det er, naar man kommer meget sammen med en Pige som hende paa saadant et Sted som Peterhead. Ikke,« tilføjede han, »fordi jeg anser det for at være taabeligt eller forhastet; det maa du endelig ikke tro. Jeg har aldrig et Øjeblik fortrudt det. Jo bedre jeg lærer Kate at kende, desmere beundrer og elsker jeg hende. Men du maa nu selv lære hende at

kende, saa kan du bedst danne dig en Mening om hende.«

Jeg udtrykte min Glæde over hans Fremtidsudsigter og søgte at drøfte Sagen med Cowles saa muntert som muligt, men jeg følte mig beklemmt og ængstelig til Mode. Reeves'es Ord og Prescotts sørgelige Skæbne stod for mine Tanker, og skønt jeg ikke kunde give nogen egentlig Grund derfor, indgød denne Kvinde mig en uforklarlig Frygt og Mistillid. Muligvis var dette en taabelig Fordom og Overtro, og maaske har jeg uvilkaarligt forvansket hendes senere Ord og Handlinger saaledes, at de er kommen til at passe ind i nogle fantastiske Ideer, der halvvejs havde dannet sig i min Hjerne. Paa den Maade har andre ment at maatte forklare min Beretning. Jeg skal ikke fortænke dem i at indtage dette Standpunkt naar det lader sig forene med de Kendsgerninger, som jeg nu skal berette om.

Nogle Dage efter tog min Ven mig med paa Besøg hos Frøken Northcott. Jeg husker, at vi da vi gik over Abercrombie Plads, hørte en gennemtrængende Hysten fra en Hund, og at denne Støj viste sig at komme fra det Hus, som vi netop styrede henimod. Vi blev vist ovenpaa, og der blev jeg forestillet for gamle Fru Merton,

Frøken Northcotts Tante, og for den unge Dame selv. Hun var saa smuk som nogensinde, og jeg kunde ikke undres over, at min Ven var saa betaget af hende. Hendes Kinder havde lidt stærkere Farve end sædvanligt og i Haanden holdt hun en svær Hundepisk, med hvilken hun havde tugtet en lille skotsk Terrier; det var dens Skrig, vi havde hørt ude paa Gaden. Det stakkels Kræ krøb sammen henne ved Væggen og peb ynkeligt, den var aabenbart fuldstændig kuert.

»Naa Kate,« sagde min Ven, efter at vi havde sat os ned, »har du nu igen været uens med Carlo?«

»Aa, det var kun en ganske lille Strid denne Gang,« sagde hun, med et fortryllende Smil. Han er et skikkeligt gammelt Skind; men han trænger til Tugt af og til.« Saa sagde hun, henvendt til mig — det gør vi allesammen, ikke sandt Hr. Armitage? Vilde det ikke være udmærket, om vi istedet for at faa vor Straf paa een Gang, naar vort Liv er til Ende, kunde faa den straks, hver Gang vi gjorde noget ondt, ligesom Hundene. Tror De saa ikke, vi vilde passe bedre paa?«

Jeg indrømmede, at det vilde vi vistnok.

»Tænk, hvis det nu var saaledes, at hver Gang et Menneske bar sig galt ad, blev han

greben af en kæmpemæssig Haand, som piskede ham igennem til han tabte Bevidstheden« — hun klemte sine hvide Fingre fast om Hundepisken, mens hun talte, og slog et Smæld med den i Luften — »tror De ikke, det vilde have mere Virkning paa ham end en Bunke ophøjede moralske Forskrifter.«

»Men Kate dog,« sagde min Ven, »du er jo ganske grum i Dag.«

»Nej, Jack,« sagde hun leende. »Jeg fremsætter blot mine Tanker til Overvejelse for Hr. Armitage.«

De begyndte nu en Samtale om deres Minde fra Aberdeenshire, og jeg fik saaledes Tid til at se paa Fru Merton, som havde forholdt sig tavs, medens vi andre talte sammen. Hun var en gammel Dame af et højst mærkeligt Udseende. Det mest paafaldende ved hendes Ydre var hendes fuldstændige Farveløshed. Hendes Haar var hvidt som Sne og hendes Ansigt var overordentligt blegt. Læberne var blodløse og selv Øjnenes Blaa var saa svagt i Farven, at de næppe dannede nogen Modsætning til den øvrige Farveløshed. Hun var klædt i en graa Silkekjole, der ganske passede til hendes Ydre. Og hendes Ansigt havde et ejendommeligt Udtryk, som jeg i Øjeblikket ikke kunde bestemme nærmere.

Hun syede paa et Slags gammeldags Broderi, og ved hver af hendes Bevægelser raslede Kjolen med en tør, melankolsk Lyd, der mindede om Bladenes Dans ved Løvfaldstid. Der var noget trist og nedtrykkende ved Synet af hende. Jeg rykkede min Stol lidt nærmere hen til hende og spurgte, hvad hun syntes om Edinburg, og om hun havde været der længe.

Da jeg talte til hende, for hun sammen og saa forskræmt op paa mig. Nu forstod jeg straks, hvad det var for et Udtryk, jeg havde set i hendes Ansigt. Det var Frygt, den tydeligste, mest ublandede Frygt. Den var saa udpræget, at jeg kunde have væddet hvadsomhelst paa, at den Kvinde, jeg her saa for mig, en Gang i sit Liv havde haft en eller anden frygtelig Oplevelse. -

»Jo, jeg synes meget godt om den,« sagde hun med blid, næsten frygtsom Stemme; »og vi har været her længe — det vil sige, ikke saa meget længe. Vi rejser en Del omkring.« Hun tøvede hele Tiden, som om hun var bange for at forløbe sig.

»De hører vel hjemme her i Skotland?« sagde jeg.

»Nej, det vil sige, ikke helt. Vi hører ikke hjemme noget Steds. Vi er Cosmopoliter, skal jeg sige Dem.« Hun saa hen til sin Niece, mens

hun talte; men de to unge sad stadigt ved Vinduet og snakkede. Saa bøjede hun sig paa een Gang hen imod mig, saa indtrængende og alvorligt paa mig og sagde:

»Tal endelig ikke mere til mig. Hun kan ikke lide det, og jeg maa lide for det bagefter. Jeg beder Dem, gør det endelig ikke.«

Jeg skulde lige til at spørge hende om Grunden til denne mærkelige Anmodning; men da hun saa, at jeg paany vilde henvende mig til hende, rejste hun sig og gik langsomt ud af Stuen. I samme Øjeblik opdagede jeg, at de Forlovede havde ophørt at tale sammen og at Frøken Northcotts graa Øjne hvilede paa mig med et gennemtrængende Blik.

»De maa have min Tante undskyldt, Hr. Armitage,« sagde hun; »hun er gammel og bliver hurtigt træt. Kom her hen og se paa mit Album.«

Vi tilbragte nogen Tid med at se paa Portrætterne. Frøken Northcotts Fader og Moder var tilsyneladende almindelige dødelige, og jeg kunde ikke hos nogen af dem opdage mindste Spor af de Karaktertræk, der prægede deres Datters Ansigt. Der var imidlertid et gammelt Daguerreotypi, som tiltrak sig min Opmærksomhed. Det forestillede en ualmindelig smuk Mand paa omtrent 40 Aar. Han var skæggløs og havde

et ualmindelig karakterfuldt Underansigt med fremspringende Hage og smalle, fast sammenklemte Læber. Saa snart jeg fik Øje paa hans Hoved, pegede jeg næsten instinktmæssigt paa det og udbrød:

»Der er Deres Prototype i Familien,« Frøken.

»Tror De?« sagde hun. »Jeg er bange for, det er en uheldig Compliment, De der siger mig. Onkel Anthon har altid været anset for det sorte Faar i Familien.«

»Virkeligt!« svarede jeg; »ja saa var min Bemærkning jo ret uheldig.«

»Aa, bryd Dem ikke om det,« svarede hun; »jeg har altid tænkt, at der var mere ved ham end ved alle de andre tilsammen. Han var Officer i det enogfyrretyvende Regiment og faldt i en Træfning i den persiske Krig — saa han fik da i det mindste en hæderfuld Død.«

»Ja, saadan en Død vilde jeg synes om,« sagde Cowles, og hans mørke Øjne flammede, som altid naar han blev ivrig; »jeg ønsker ofte, at jeg var gaaet samme Vej som min Fader, i Steden for at indlade mig paa dette væmmelige Plastersmørieri.«

»Nej, hør nu, Jack,« sagde hun og lagde kærligt sin Haand i hans; »Du skal overhovedet ikke tænke paa nogen Slags Død endnu.«

Jeg forstod ikke denne Kvinde. Der var en mærkelig Blanding af mandig Bestemthed og kvindelig Blødhed hos hende og bagved det igen noget, der var helt ejendommelig for hende; hendes Væsen var mig gaadefuldt. Jeg vidste derfor næppe, hvad jeg skulde svare Cowles, da vi gik ned ad Gaden og han gjorde mig det temmeligt omfattende Spørgsmaal —

»Naa, hvad synes du saa om hende?«

»Jeg finder hende overordentlig smuk,« svarede jeg forsigtigt.

»Ja, naturligvis,« svarede han pirreligt. »Det vidste Du jo i Forvejen!«

»Jeg tror ogsaa, hun er et udmærket Hoved,« vedblev jeg.

Barrington Cowles gik tavs ved min Side i nogle Minutter, saa vendte han sig pludselig om imod mig med følgende Spørgsmaal —

»Tror du, hun er grusom? Tror du, hun er af den Slags Kvinder, som finder Fornøjelse i at tilføje andre Smærte?«

»Kære Ven,« svarede jeg, »jeg har virkelig ikke endnu faaet Tid til at danne mig en Mening.«

Vi gik atter videre i Tavshed.

»Hun er et gammelt Tossehoved,« mumlede Cowles endelig. »Hun er gal.«

»Hvem?« spurgte jeg.

»Den gamle, naturligvis — Kates Tante — Fru Merton, eller hvad hun nu hedder.«

Nu forstod jeg, at min stakkels farveløse Veninde ogsaa havde talt til Cowles; men han lod sig aldrig nogensinde forlyde med, hvad hun havde sagt.

Min Ven gik tidligt i Seng den Aften, men jeg blev længe siddende foran Ilden og tænkte paa alt, hvad jeg havde set og hørt. Jeg anede, at der var noget hemmelighedsfuldt ved Pige-barnet — noget uhyggeligt og skæbnesvangert, som dog trodsede enhver Gætning. Jeg tænkte paa Toiscotts Samtale med hende før Brylluppet og paa den tragiske Afslutning, som fulgte paa. Jeg sammenholdt det med den stakkels, berusede Reeves'es klagende Udbrud: »Hvorfor sagde hun mig det ikke før?« og med, hvad han ellers havde sagt. Saa tænkte jeg paa Fru Mertons Advarsel til mig, paa Cowles' Bemærkning om hende og tilsidst paa det lille Optrin med Pisken og den klynkende Hund.

Den Slutning, hvortil disse Betragtninger førte mig, var alt andet end opmuntrende, og dog havde jeg ingen faste Holdepunkter for min Anklage mod den unge Pige. Det vilde ikke være tilraadeligt at søge at advare min Ven, før

det stod mig fuldstændig klart, hvad jeg skulde advare ham imod. Han vilde med Foragt afvise enhver Anklage imod hende. Hvad skulde jeg gøre? Hvorledes skulde jeg skaffe mig paa-lidelig Underretning om hendes Karakter og Fortid? Ingen i Edinburg havde kendt dem ret længe. Hun var forældreløs, og saa vidt jeg vidste, havde hun ikke ladet sig forlyde med, hvor hun før havde haft sit Hjem. Pludselig fik jeg en Idée. Iblandt min Faders Venner var der en Oberst Joyce, som i lang Tid havde gjort Tjeneste ved Generalstaben i Indien, og som sikkert maatte kende de fleste af de Officerer, som havde været derovre siden Oprøret. Jeg satte mig straks til at skrive til Obersten. Jeg fortalte ham, at jeg meget gerne vilde have nogle Oplysninger om en vis Kaptejn Nortcotth, som havde tjent i det enogfyrretyvende Infanteriregiment og var falden i den persiske Krig. Jeg beskrev Manden, saa godt som jeg kunde efter min Erindring om Daguerreotypiet, skrev uden-paa Brevet og lagde det straks i Brevkassen, hvorefter jeg gik i Seng i Bevidstheden om, at jeg havde gjort, hvad jeg kunde, men i en saa ængstelig Sindstilstand, at jeg ikke kunde falde i Søvn.

ANDEN DEL

To Dage efter fik jeg Svar fra Leicester, hvor Obersten boede. Jeg har det liggende for mig i dette Øjeblik og gengiver det ordret:

»Kære Rob,« skrev han, »jeg husker meget godt Manden. Vi var sammen i Calcutta og senere i Hyderabad. Han var en løjerlig inde-sluttet Fyr, men en tapper Soldat var han, for han udmærkede sig ved Sobraon og blev, saa vidt jeg erindrer, saaret der. Han var ikke afholdt blandt Officererne — det hed sig, at han var følelsesløs og grusom, og egennyttig at være sammen med. Der gik ogsaa det Rygte, at han gav sig af med Djævlebesværgelse eller sligt, og at han bavde onde Øjne, hvilket naturligvis var noget Vrøvl. Jeg husker, at han havde nogle mærkelige Teorier om den menneskelige Vilje og om Aandens Herredømme over Materien.

Hvorledes gaar det dig med dine medicinske Studier? Glem aldrig, min Dreng, at du som din Faders Søn altid kan komme til mig, naar jeg paa nogen Maade kan være dig til Nytte. —

Din altid hengivne

Edward Joyce.

E. S. — Det er sandt, Northcott faldt ikke i Krigen. Han omkom efter Fredsslutningen

under et vanvittigt Forsøg paa at røve noget af den evige Ild fra Soldyrkernes Tempel. Der var noget meget hemmelighedsfuldt ved hans Død.«

Jeg gennemlæste dette Brev flere Gange — i Begyndelsen med en vis Tilfredsstillelse, men derefter med en Følelse af Skuffelse. Jeg havde jo faaet ret mærkelige Oplysninger, men dog ingen, som kunde hjælpe mig. Manden havde været eksentrisk og havde givet sig af med Djævlebesværgelse, og det hed sig, at han havde haft onde Øjne. Jeg kunde tænke mig, at den unge Dames Øjne, naar der var det kolde graa Lys i dem, som jeg et Par Gange havde bemærket, var i Stand til at gøre alt det onde, som Menneskeøjne overhovedet kunde gøre; men alt saadant var dog kun taabelig Overtro. Laa der ikke meget mere i den Sætning, som fulgte efter — »Han havde nogle mærkelige Teorier om den menneskelige Vilje og om Aandens Herredømme over Materien?« Jeg huskede en Gang at have læst en besynderlig Afhandling, som jeg da ansaa for det rene Humbug; den handlede om den Magt, som visse Menneskers Vilje kunde udøve over andres, selv paa Afstand. Var Frøken Northcott udrustet med en saadan ejendommelig Magt? Denne Forestilling fik mere og mere Over-

haand i mit Sind, og ikke længe efter blev jeg Vidne til et Optrin, der overbeviste mig om, at jeg havde haft Ret i min Formodning.

Paa samme Tid, som mine Tanker var optaget af dette Emne, saa jeg tilfældigvis i Bladene, at vor By vilde faa Besøg af den bekendte Hypnotisør og Tankelæser Dr. Messinger. Messinger var en Mand, hvis Præstationer Gang paa Gang af sagkyndige Dommere var blevet erklæret for at være blottet for enhver Slags Humbug. Han var hævet over den Slags Kneb og havde Ord for at være den største nulevende Autoritet paa den dyriske Magnetismes og Elektro-Biologiens pseudovidenskabelige Omraade. I den Hensigt at se, hvad den menneskelige Vilje kunde udrette under saa vanskelige Forhold, som Tribunen og den straalende Lamperække maatte frembyde, tog jeg derfor en Billet til den første Forestilling og gik derhen sammen med nogle andre Studenter.

Vi havde taget en Loge paa den ene Side og kom først, efter at Forestillingen var begyndt. Jeg havde næppe sat mig ned, førend jeg saa Barrington Cowles sammen med sin Forlovede og gamle Fru Merton paa en af Parkettes første Rækker. De opdagede mig næsten i samme Øjeblik og vi hilste paa hinanden. Den første

Del af Forestillingen var ikke særlig interessant, da Magnetisøren fremviste nogle almindelige Taskenspillerkunster samt et Par Eksempler paa Magnitisering, hvortil han benyttede et Medium, som han havde med sig. Næste Nummer paa Programmet var Tankelæsning. Doktoren lod Mediet falde i Søvn, hvorefter han forlangte nøjagtige Oplysninger om, hvad fraværende Venner foretog sig og hvor skjulte Genstande var gemt. Alle disse Spørgsmaal besvarede Mediet tilfredsstillende; alt dette havde jeg imidlertid set før, men det, jeg ønskede at se var, hvilken Magt Hypnotisørens Vilje kunde have paa en ham ganske fremmed Person blandt Tilskuerne.

Dette Forsøg viste sig at være Forestillingens Slutningsnummer. »Jeg har nu vist Dem,« sagde han, »hvorledes et hypnotiseret Medium ganske beherskes af Hypnotisørens Vilje. Han mister al Evne til at ville; ikke en Gang hans Tanker er selvstændige, men indgives ham af den Hjerne, der behersker hans. Men det samme Resultat kan opnaas uden Forberedelser. En stærk Vilje kan, udelukkende i Kraft af sin Styrke, faa et saadant Herredømme over den svagere Vilje, at den, selv paa Afstand, kan bestemme alle Indskydelser og Handlinger hos det saaledes paa-virkede Individ. Dersom det kunde tænkes, at

et Menneske i Verden havde en uendelig meget stærkere udviklet Vilje end den øvrige Menneskehed, er der ingen Grund til, at han ikke skulde kunne herske over den og dermed gøre sine Medmennesker til en Slags Automater. Heldigvis er den aandelige Kraft eller rettere Afmagt saa nogenlunde ligelig fordelt iblandt os Mennesker, at et saadant Tilfælde næppe vil kunne indtræffe; men selv indenfor vort indskrænkede Omraade kan vi iagttage Afskygninger, og Virkningerne af dette Forhold kan være overraskende. Jeg vil nu udvælge en af Tilskuerne og »ved Hjælp af min blotte Viljekraft« søge at tvinge ham til at komme her op paa Tribunen og sige og gøre, hvad jeg ønsker. Jeg kan forsikre Dem, at der ikke er noget aftalt Spil, og at det Medium, som jeg maatte vælge, har sin fulde Frihed til af al Magt at modarbejde den Indskydelse, som jeg maatte prøve at paatvinge ham.«

Med disse Ord gik Hypnotisøren hen til Randen af Tribunen og lod sit Blik glide hen over de forreste Rækker paa Gulvet. Uden Tvivl blev han straks opmærksom paa Cowles's mørke Lød og straalende Øjne, der tydede paa, at han var et Menneske med en særlig stærk Modtagelighed for Indtryk; thi hans Øjne fæstedes næsten øjeblikkelig paa den unge Mand. Jeg

saa min Ven fare let sammen ligesom af Overraskelse og derpaa sætte sig til Rette i sin Stol med en Mine, som om han var bestemt paa ikke at give efter for Hypnotisørens Indflydelse. Messingers Hoved var just ikke af den Slags, der tyder paa særlig stærk Aandskraft, men hans Blik var ualmindelig fast og gennemtrængende. Under Indflydelse af dette Blik gjorde Cowles et Par krampagtige Bevægelser med Hænderne, som om han vilde gribe fat om Kanterne af Stolen og rejste sig derpaa halvt op, men satte sig straks efter ned igen, om end med synlig Anstrængelse. Jeg iagttog opmærksomt dette Optrin, da mit Blik tilfældigvis strejfede Frøken Northcotts Ansigt. Hun sad der og stirrede ufravendt paa Hypnotisøren og i hendes Træk stod at læse en saa uhyre Viljesanspændelse, som jeg endnu aldrig har set i noget menneskeligt Væsens Ansigt. Munden var fast sammenklemmt og hele Ansigtet var ubevægeligt, som om hun havde været en skøn Statue, hugget i det rene Marmor. Øjenbrynene var trukne sammen og under dem syntes hendes graa Øjne at funkke med en besynderlig kold Glans.

Jeg saa igen paa Cowles og ventede hvert Øjeblik at se ham rejse sig og adlyde Hypnotisørens Vilje; men pludselig lød der fra Tribunen

et Udbrud, ligesom en kort Stønnen fra et Menneske, der sank udmattet sammen efter en længere Kamp. Messinger støttede sig til Bordet og tog sig til Panden, medens Sveden strømmede ham ned ad Ansigtet. »Jeg kan ikke blive ved,« udbrød han, henvendt til Publikum. »Her er en stærkere Vilje til Stede, der modvirker min. De maa have mig undskyldt for i Aften. Manden følte sig aabenbart syg og ude af Stand til at fortsætte, hvorfor Tæppet gik ned og Tilskuerne spredtes, medens de ivrigt drøftede Hypnotisørens pludselige Ildebefindende.

Jeg ventede udenfor, indtil min Ven viste sig med Damerne. Cowles lo af det, han lige havde oplevet.

»Mig havde han ikke meget Held med, hvad Rob,« sagde han triumferende, idet han trykkede min Haand. »Der kom han nok til den urette.«

»Ja,« sagde Frøken Northcott, »jeg synes, Jack maa være stolt af min Viljekraft; synes De ikke, Hr. Armitage?«

»Jeg maatte for Resten ordentlig anstrænge mig,« sagde min Ven alvorligt. »Du kan ikke tænke dig, hvor mærkelig den Følelse var, der et Par Gange kom over mig. Det var, som om al Kraft forlod mig — især lige før han selv opgav Ævred.«

Jeg fulgte med Cowles til Damernes Bolig. Han selv gik foran med Fru Merton, jeg gik bagved med den unge Dame. Vi gik Side om Side et Par Minutter uden at tale sammen, saa for det mig ud af Munden med en Pludselighed, som maaske nok var lidt overraskende —

»Det gjorde De, Frøken Northcott.«

»Hvilket?« spurgte hun skarpt.

»De hypnotiserede jo Hypnotisøren — det er vel det mest betegnende Udtryk for, hvad De foretog Dem.«

»Det var da en besynderlig Idé!« sagde hun leende. »De tiltror mig altsaa megen Viljekraft?«

»Ja,« svarede jeg, »en meget farlig Viljekraft.«

»Hvorfor farlig?« spurgte hun i en forbavset Tone.

»Fordi jeg tror,« svarede jeg, »at en hvilken-somhelst Vilje, der udøver en saa stor Magt, maa kaldes farlig paa Grund af den blotte Mulighed for at anvende den i slette Øjemed.«

»De taler, som om jeg var et skrækkeligt Væsen, Hr. Armitage,« sagde hun; saa saa hun mig pludselig ind i Ansigtet og vedblev — »De har aldrig kunnet lide mig. De har Mistillid til mig, skønt jeg aldrig har givet Dem Grund dertil.«

Denne Paastand kom saa pludseligt og var saa sand, at jeg i Øjeblikket intet kunde svare. Hun tav et Øjeblik, saa sagde hun i en kold, haard Tone —

»De skal ikke af Deres Fordom lade Dem forlede til at blande Dem i mine Sager, eller til at sige noget til Deres Ven, Hr. Cowles, saa at der kunde opstaa nogen Uenighed imellem os. Det vilde De komme til at fortryde.«

Der var noget i Tonen, som gjorde Ordene til en ligefrem Trudsel.

»Det staar ikke i min Magt,« sagde jeg, »at blande mig i Deres Fremtidsplaner. Men efter hvad jeg har set og hørt, kan jeg ikke lade være at ængstes for min Vens Skyld.«

»Ængstes,« gentog hun foragteligt. »Hvad er det da, De har set og hørt. Er det maaske noget, der kommer fra Reeves — han var nok ogsaa en Ven af Dem.«

»Han har aldrig nævnet Deres Navn til mig,« svarede jeg ganske i Overensstemmelse med Sandheden. »Det vil vel ellers gøre Dem ondt at høre, at han ligger for Døden.« Idet jeg sagde det, gik vi netop forbi et oplyst Vindue, og jeg saa ned for at iagttage Virkningen af mine Ord. Hun lo — der var ingen Tvivl om det, hun lo sagte ved sig selv. Jeg saa Munterhed i hendes

Træk. Fra dette Øjeblik af frygtede og mistroede jeg denne Kvinde mere en nogensinde.

Der blev ikke sagt meget mere den Aften. Da vi skiltes, tilkastede hun mig et hurtigt, advarende Blik, som om hun vilde minde mig om hvad hun havde sagt, og om Faren ved at blande sig i hendes Sager. Jeg vilde dog ikke have bekymret mig om hendes Advarsler, naar jeg blot kunde have gavnet Barrington Cowles ved at sige noget. Men hvad skulde jeg sige? jeg kunde maaske sige, at hendes tidligere Tilbedere havde haft en ulykkelig Skæbne. Jeg kunde maaske sige, at jeg ansaa hende for en hjærteløs Kvinde. Jeg kunde maaske sige, at jeg ansaa hende for at være i Besiddelse af en vidunderlig, næsten overnaturlig Magt. Hvad Virkning vilde alle disse Anklager gøre paa en glødende Tilbeder — en Mand med et saa letbevægeligt Sind som min Ven? Jeg indsaa det unyttige i at fremkomme med saadanne Beskyldninger, og derfor tav jeg.

Og nu er jeg ved Begyndelsen til Enden. Hidtil har min Fortælling kun støttet sig paa Gætninger, løse Slutninger og hvad jeg har hørt af andre. Det er nu min pinlige Pligt, saa roligt og nøjagtigt som muligt at berette om, hvad jeg selv har været Vidne til, idet jeg nedskriver

de Begivenheder, der gik forud for min Vens Død.

Henimod Vinterens Slutning meddelte Cowles mig, at han havde i Sinde at holde Bryllup saa snart som muligt — maaske allerede i Løbet af Foraaret. Han var, som jeg alt har sagt, ret velhavende, og da den unge Dame selv ogsaa havde lidt Formue, behøvede Forlovelsestiden ikke at trække ud af Pengehensyn. »Vi vil leje et lille Hus i Corstorphine,« sagde han, og vi haaber at se dig ved vort Bord, Bob, saa ofte, som du paa nogen Maade kan komme.« Jeg takkede ham og søgte at ryste min Ængstelse af og overtale mig til at tro, at alt vilde gaa efter Ønske.

Omtrent en tre Ugers Tid før den fastsatte Bryllupsdag sagde Cowles en Aften til mig, at han vistnok vilde komme sent hjem. »Jeg har haft et Par Ord fra Kate,« sagde han; »hun beder mig komme der i Aften ved Ellevetiden. Det er noget sent; men maaske har hun et eller andet at tale med mig om, naar gamle Fru Merton er gaaet til Ro.«

Først efter at min Ven var gaaet, kom jeg i Tanker om det hemmelighedsfulde Besøg, som den unge Prescoth efter Sigende skulde have aflagt sin Forlovede, lige før han begik Selvmord.

Saa tænkte jeg paa stakkels Reeves'es forvildede Ord, som forekom mig endnu mere ildevarslende, fordi jeg netop samme Dag havde hørt om hans Død. Hvad betød dog alt dette? Havde denne Kvinde en eller anden skrækkelig Hemmelighed, som maatte afsløres før hendes Bryllup? Var det en Grund, der forbød hende at gifte sig? Eller var det maaske en Grund, der forbød andre at gifte sig med hende? Jeg var saa urolig til Mode, at jeg gjerne vilde have fulgt efter Cowles, selv om jeg derved skulde udsætte mig for at fornærme ham; men da jeg saa paa Uret, opdagede jeg, at det allerede var for sent.

Jeg bestemte at blive oppe, til han kom tilbage, lagde flere Kul paa Ilden og tog saa en Roman ned fra Boghylden. Men da mine Tanker opfyldte mig mere end Bogen, lagde jeg snart denne til Side. En ubestemt Følelse af Ængstelse og Mismod tyngede paa mig. Klokken blev tolv og halveet; men min Ven viste sig stadigt ikke. Den var næsten eet, da jeg paa een Gang hørte Trin paa Gaden udenfor og en Banken paa Døren. Jeg blev overrasket herover, da jeg vidste, at min Ven altid havde en Nøgle hos sig, men skyndte mig naturligvis ned og trak Slaaen fra. I samme Øjeblik, som Døren gik op, forstod jeg, at min værste Frygt var be-

grundet. Garrington Cowles stod støttet til Gelænderet udenfor, med Hovedet sunket ned mod Brystet, og hele hans Udseende udtrykte den dybeste Fortvivlelse. Idet han gik indenfor, vaklede han og vilde være falden, hvis jeg ikke havde holdt ham oppe med min venstre Arm. Jeg vedblev at støtte ham med den ene Arm, medens jeg holdt Lampen i den anden Haand, og saaledes gik vi langsomt op ad Trappen til vor Dagligstue. Han lod sig falde ned i Sofaen uden at sige et Ord. Nu, da jeg rigtigt kunde se ham, blev jeg rædselsslagen over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans Ansigt var dødblegt og hans Læber var blodløse. Hans Kinder og Pande var fugtige, Øjnene stod stive i Hovedet og hele Ansigtsudtrykket var som forvandlet. Han saa ud som et Menneske, der havde gennemlevet noget rædselsfuldt og hvis hele Kraft var lammet.

»Men, kære Ven, hvad er der dog i Vejen?« spurgte jeg for at bryde Stilheden. »Der er da vel ikke sket noget. Er du ikke rask?«

»Kognak,« stønnede han, giv mig noget Kognak!«

Jeg tog Karaflen og skulde netop til at skænke for ham, da han med sin skælvende Haand rev den fra mig og skænkede sig næsten

et halvt Vandglas fuldt af den stærke Drik. Han var til Dagligbrug et yderst maadeholdent Menneske, men nu skyllede han det hele ned paa een Gang uden at blande Vand i. Det lod til at gøre ham godt, thi Farven vendte tilbage i hans Kinder og han rejste sig op paa Albuen.

»Min Forlovelse er forbi, Bob,« sagde han med et Forsøg paa at tale roligt, men med en Stemme, hvis Skælven han ikke kunde skjule. »Det hele er forbi.«

»Frisk Mod!« svarede jeg for at opmuntre ham. »Du maa ikke lade dig gaa paa. Hvorledes gik det til? Hvad var Grunden til det?«

»Grunden,« stønnede han, og holdt Hænderne for Øjnene. »Dersom jeg fortalte dig det, Bob, vilde du ikke tro mig. Det er skrækkeligt — for frygteligt — for uudsigeligt rædselsfuldt og utroligt. Aa Kate, Kate!« Han sad og rokkede frem og tilbage i sin Sorg; »jeg ansaa dig for en Engel, og nu ser jeg, at du er en — —«

»En hvad?« spurgte jeg, da han standsede.

Han saa paa mig med et underligt tomt Blik, saa løftede han Armen op over Hovedet og det brast ud af ham: »En Djævel! et Uhyre fra Afgrundens Dyb! En Vampyr-Sjæl, der skjuler sig bag et yndigt Aasyn! Aa, Gud hjælpe mig!« vedblev han sagtere med Ansigtet vendt

ind mod Væggen; »Nu har jeg sagt mere, end jeg burde. Jeg har elsket hende for højt til, at jeg kan tale om hende, som hun virkelig er. Jeg elsker hende altfor højt endnu.

Han laa længe stille, og jeg haabede, at Kognaken havde virket som et Sovemiddel; men pludselig vendte han igen Ansigtet om imod mig.

»Har du nogensinde læst om Varulve?« spurgte han.

Jeg svarede bekræftende.

»I en af Marryats Bøger,« vedblev han tankefuld, »er der en Historie om en skøn Kvinde, som om Natten paatog sig en Ulvs Skikkelse og sønderrev sine egne Børn. Jeg gad vide, hvor Marryat fik den Idee fra?«

Han laa grundende i et Par Minutter, saa forlangte han mere Kognak. Der stod en lille Flaske Landanum paa Bordet, og da jeg havde overtalt ham til at lade mig skænke, saa jeg mit Snit til at blande lidt i Kognaken. Han drak det ud og Hovedet sank atter tilbage paa Puden. »Alt andet var at foretrække,« stønnede han. »Døden var bedre end det. Forbrydelse og Grusomhed; Grusomhed og Forbrydelse. Alt andet er bedre end det.« Disse Ord blev han ved at gentage som et Slags ensformigt Omkvæd, indtil Ordene tilsidst blev utydelige, Øjenlaagene luk-

kede sig over de trætte Øjne og han faldt i en dyb Søvn. Jeg bar ham ind i hans Sovekammer, uden at han vaagnede; derpaa redte jeg mig et Leje paa nogle Stole og blev liggende ved Siden af ham hele Natten.

Den næste Morgen havde Barrington Cowles høj Feber. I mange Uger svævede han mellem Liv og Død. De ægyptiske Læger i Edinburg blev tilkaldt, og langt om længe fik hans kraftige Konstitution Bugt med Sygdommen. Jeg plejede ham i denne sørgelige Tid, men selv i hans vildeste Feberfantasier kom der aldrig et Ord over hans Læber, der kunde forklare Hemmeligheden mellem ham og Frøken Northcott. Undertiden talte han om hende i de ømmeste Ord og med den kærligste Stemme. Ved andre Lejligheder skreg han, at hun var en Djævel og strakte Armene ud, som om han vilde støde hende fra sig. Flere Gange raabte han, at han ikke vilde sælge sin Sjæl for et smukt Ansigt, og derefter jamrede han ofte i en hjerteskerende Tone: »Ja, men jeg elsker hende — jeg elsker hende jo alligevel; jeg vil aldrig holde op at elske hende.«

Da han atter kom til sin Bevidsthed, var han ganske forandret. Efter den svære Sygdom var han i høj Grad afmagret; men hans mørke

Øjne straaledede lige klart. De funkledede med usædvanlig Glans under de mørke fremspringende Bryn. Han var eksentrisk og hans Sindsstemning skiftede tit; snart var han pirrelig, snart munter indtil Overgivenhed, men naturlig var han aldrig. Han saa sig ofte om paa en løjerlig Maade, som om han var bange for noget, men knap selv vidste, hvad det var, han frygtede. Frøken Northcotts Navn kom aldrig over hans Læber — førend den sidste sørgelige Aften, som jeg nu vil fortælle om.

Da jeg mente, at nye Indtryk maaske vilde lede hans Tanker i en anden Retning, rejste jeg med ham gennem de skotske Bjerge og bagefter ned langst Østkysten. Paa en af disse Ture besøgte vi Øen May, som ligger nær ved Forth-Fjordens Munding og som udenfor Turistmaanederne er ualmindelig øde og forladt. Foruden Fyrmesteren bor der kun et Par fattige Fiskerfamilier, som lever kammeratligt af at fange Fisk og Vandfugle. Dette triste Sted tiltalte Cowles saa meget, at vi lejede et Værelse i en af Fiskerhytterne for at slaa os til Ro i en Ugestid eller to. Jeg syntes, der var meget kedeligt, men Ensomheden lod til at gøre min Vens syge Sind godt. Det frygtsomme Udtryk forsvandt fra hans Ansigt, og han begyndte at blive sig selv igen.

Han spadserede omkring paa Øen hele Dagen igennem og saa fra de høje Klipper langs Kysten ned paa de lange grønne Bølger, der kom brusende ind og brødes til en Regn af Skum, der sprøjtede op over Klippeblokkene paa Bredden.

En Aften — jeg tror det var den tredje eller fjerde, vi tilbragte paa Øen — var Barrington Cowles og jeg gaaet lidt udenfor, inden vi skulde i Seng, thi vort Værelse var lille, og Osen fra den daarlige Lampe havde forplumret det, saa at vi trængte til frisk Luft. Hvor tydeligt husker jeg ikke hver lille Enkelthed blandt Aftenens Begivenheder! Vejret saa truende ud, for Skyerne taarnede sig op i Nordvest og Maanen skjultes af og til af deres mørke Masser, saa at Lys og Skygge vekslede over Øens klippefulde Kyst og over den urolige Sø.

Vi stod og talte sammen nærved Hyttens Dør, og jeg tænkte netop paa, at min Ven var livligere og mere fornøjet, end han havde været siden sin Sygdom, da han pludseligt udstødte et gennemtrængende Skrig, og idet jeg vendte mig om, saa jeg ved Maanelyset et Udtryk af uudsigelig Rædsel brede sig over hans Ansigt. Hans Øjne blev stive og stirrende, som om de var fæstede ufravendt paa noget, der nærmede sig, og idet han strakte sin lange, tynde Haand

ud i Luften, pegede han med rystende Fingre frem for sig.

»Se der!« raabte han. »Det er hende! Det er hende! Ser du hende ikke komme ned ad Skrænten der henne?« Han greb mig krampagtigt om Haandleddet, medens han talte. »Der er hun, hun kommer hen imod os!«

»Hvem?« raabte jeg og søgte at gennemtrænge Mørket med mine Øjne.

»Hun — Kate — Kate Northcott!« skreg han. »Hun er kommen for at hente mig. Hold paa mig, gamle Ven. Slip mig ikke!«

»Naa, naa, Jack,« sagde jeg og klappede ham paa Skulderen. »Kom til dig selv, du drømmer jo. Der er ikke noget at være bange for.«

»Hun er borte,« stønnede han med et Lettelssens Suk. »Aa Gud, nej! der er hun igen — nærmere — aa, hun kommer nærmere. Hun sagde, at hun vilde komme og hente mig, og hun holder Ord.«

»Kom med ind i Huset,« sagde jeg. Jeg greb hans Haand, den var kold som Is.

»Aa, jeg vidste det jo!« raabte han. »Der er hun, hun vinker med Armene. Hun kalder paa mig. Det er Signalet. Jeg maa bort. Jeg kommer, jeg kommer, Kate!«

Jeg slog mine Arme om ham; men han sled

sig løs med overmenneskelige Kræfter og for ud i Nattens Mørke. Jeg løb efter ham og raabte til ham, at han skulde standse; men han løb blot hurtigere. Da i det samme Maanen kom frem, saa jeg et Glimt af hans mørke Skikkelse; han løb ligefrem i en bestemt Retning, som om han styrede imod et Maal. Maaske var det Indbildning; men mig forekom det, at jeg i det usikre Lys kunde skelne et ubestemt Noget, en flimrende Skikkelse, som undveg ham og stadigt lokkede ham videre. Jeg saa hans Skikkelse tegne sig skarpt imod Himmelen bagved, medens han steg op ad en høj Skrænt; saa forsvandt han for mit Blik — og aldrig siden har noget menneskeligt Øje set Barrington Cowles.

Fiskerne og jeg gik hele Natten rundt om Øen med Lygter og undersøgte hver Krog og hver Plet uden at finde mindste Spor af min forsvundne Ven. Han var løben henimod en Række Klipper, hvis takkede Kamme ludede ud over Havet. Et Sted var Klippens Yderkant brudt, og paa Grønsværet saas Spor, som kunde skrive sig fra Menneskefødder. Vi lagde os ned paa vore Ansigter og kiggede ved Lygteskinnet ud over Randen af Klippen ned paa den brølende Brænding to hundrede Fod under os. Medens

vi laa der, hævede der sig pludseligt over Bølgernes Brusen og Vindens Hysten et underligt vildt Skrig, der udgik fra Afgrunden nedenunder. Fiskerne, der jo altid er overtroiske, paastod, at det var Kvindelatter, og jeg kunde kun med Møje overtale dem til at fortsætte vor Søgen. Jeg for mit Vedkommende mener, at det maa have været Skriget af en Søfugl, som Lygtens Skin har skræmmet op af Reden. Hvad det end har været, saa ønsker jeg, at jeg aldrig maa høre et saadant Skrig igen.

Nu har jeg altsaa fuldført det sørgelige Hverv, jeg havde paataget mig. Jeg har, saa kortfattet og klart som muligt, fortalt om min Ven, John Barrington Cowles'es Død og om de Begivenheder, der gik forud. Jeg ved vel, at denne triste Historie i andres Øjne maa tage sig ret hverdagsagtig ud. Jeg hidsætter den prosaiske Beretning, som nogle Dage efter stod at læse i Bladet »Skotten«. —

»Ulykkelig Hændelse paa Øen May. — Paa Øen May er der foregaaet en højst sørgelig Begivenhed. Student John Barrington Cowles, som var vel kendt i Universitetskredse og en meget lovende ung Mand og som var den nuværende Indehaver af den Neil Arnottske Fysikpræmie, havde i nogen Tid for sit Helbreds Skyld op-

holdt sig paa dette ensomme Sted. Natten til i Gaar forlod han pludseligt sin Ven, Hr. Robert Armitage, og er ikke siden bleven set. Man tør næppe tvivle om, at han er kommen af Dage ved et Fald ud over de stejle Klipper, der omgiver Øen. Cowles' Helbred havde i den senere Tid været noget svækket, dels paa Grund af Overarbejde dels paa Grund af Familiesorger. I ham mister Universitetet en af sine mest lovende Sønner.«

Jeg har intet mere at tilføje. Jeg har lettet mit Sind for alt, hvad jeg ved om denne Sag. Jeg indser, at mange, efter at have vejet alt ikke vil se nogen Grund til Anklage imod Frøken Northcott. De vil sige, at fordi en Mand, der af Naturen er nervøs og letpaavirkelig, taler og opfører sig paa en forstyrret Maade og tilsidst endogsaa begaar Selvmord efter en pludselig og stor Skuffelse, er der dog ingen Grund til at rette en ganske ubestemmelig Anklage mod en ung Dame. Jeg maa hertil svare, at de kan tænke, som de vil. Jeg for mit Vedkommende gør denne Kvinde lige saa ansvarlig for William Prescotts, Archibald Reeves'es og John Barrington Cowles'es Død, som hvis jeg havde set hende støde en Dolk i deres Hjærte.

Nu vil man formodentlig spørge, hvorledes jeg da selv vil forklare alle disse mærkelige Kendsgerninger. Jeg kan ikke forklare dem, eller i bedste Fald, jeg kan kun forklare dem paa en taaget og ganske ubestemt Maade. Jeg er ganske overbevist om, at Frøken Northcott besad en ganske usædvanlig Magt over andres Sind og gennem Sindene tillige over Legemerne, og at hun benyttede denne Magt i lave og grusomme Formaals Tjeneste. At der bag denne Karakterens Stolthed laa noget andet langt mere djævelsk og frygteligt, noget rædselsfuldt, som hun nødvendigvis maatte aabenbare før Brylluppet, er en Slutning, hvortil hendes tre Bejleres Skæbne nødvendigvis maa bringe Een; og hvor grufuld denne Hemmelighed maa have været, kan man forstaa, naar man erindrer, at, saasnart hun blot havde nævnet den, flyede de, som havde elsket hende saa lidenskabeligt, fra hende for stedse. Den Skæbne, der senere ramte dem, var efter min Mening, den Hævn, hun tog over deres Frafald; og at hun havde advaret dem i Forvejen, forstod jeg saavel af Reeves'es som af Cowles'es Ord. Udover dette ved jeg intet. Jeg fremlægger Kendsgerningerne for Offentligheden, ganske som jeg har oplevet dem og saa ædrueligt som muligt. Jeg har aldrig senere set Frø-

ken Northcott og ønsker heller ikke at træffe hende. Dersom det, jeg har skrevet, muligvis kan redde et andet Menneske fra at lade sig besnære af disse straalende Øjne og dette skønne Ansigt, saa vil jeg lægge Pennen fra mig i Bevidstheden om, at min stakkels Ven dog ikke er død forgæves.

CONAN DOYLE

ETIENNE GERARDS EVENTYR

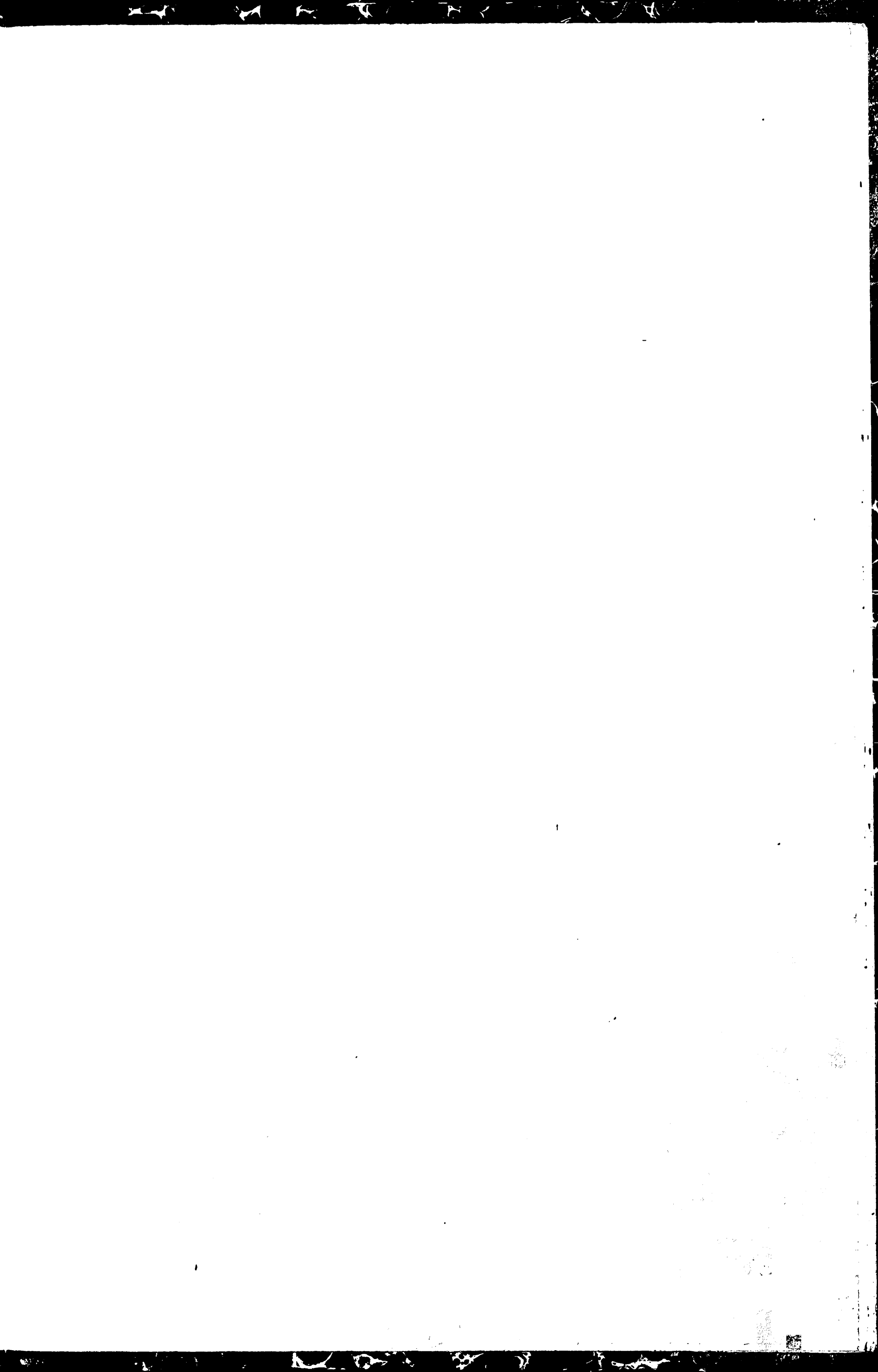
I—III SAMLING



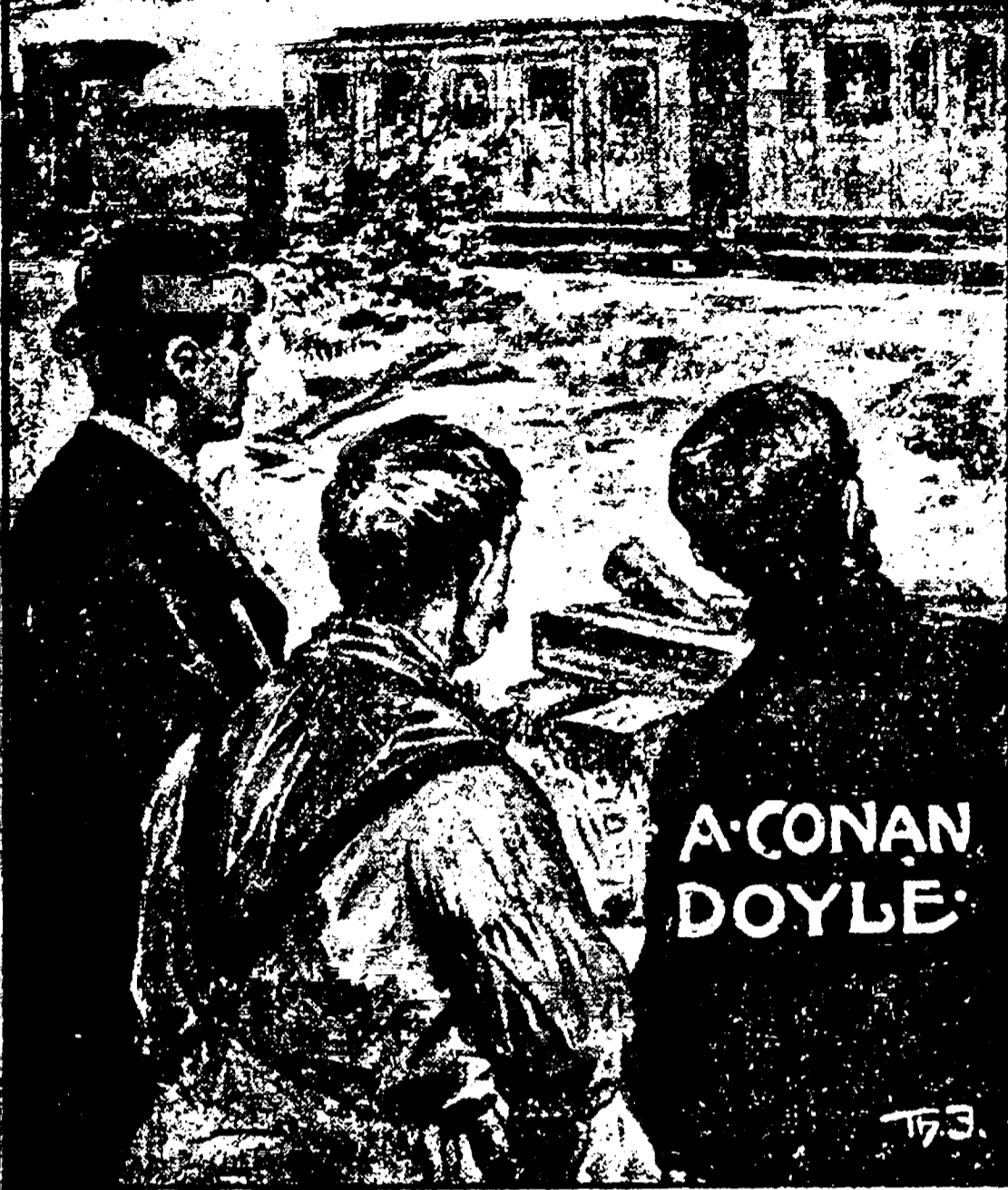
Under denne Titel er der paa E. JESPERSENS Forlag udkommet en ny Serie Fortællinger af CONAN DOYLE, „Scherlock Holmes“ navnkundige Forfatter.

Det er denne Gang ikke et Bind af de sædvanlige Kriminalhistorier, der sendes ud i Verden, men en Række ikke mindre interessante Krigseventyr, der fortælles af Oberst Etienne Gerard, en berømmelig Chef for Conflans Husarer i Napoleon den Stores uovervindelige Kavalleri. Conan Doyle viser sig atter her som en Mand [med] Fantasi og Kombinationsevne. **Der er mere „Handling“ i dette enkelte Bind end i en hel Aargang dansk Skønlitteratur, som der skrives nu til Dags.** Man føres rundt til gamle Fængselsafgrunde i Italien; man faar Lejlighed til at følge den store Armé paa et Stykke af dens skæbnesvangre Tilbagetog fra Moskau; man overværer de afgørende Episoder i Slaget ved Waterloo, og tilsidst sér man, hvorledes Fortælleren ved Snarraadighed og sin Rytterfærdighed frelser sin store Kejser fra at falde i Fjendens Fangenskab. **Det er altsammen fremstillet med en Ansækelighed og Troværdighed, der ikke lader Kritik komme til Orde under Læsningen.** Man følger med den yderste Spænding Begivenhedernes Gang.

(NATIONALT.)



DET FORSVUNDNE EKSTRATOG



A. CONAN
DOYLE

173

SØLVØKSEN



à 50 Øre.

Det forseglede Værelse



af
A. Conan
Doyle

Manden med Klumpfoden

af A. CONAN DOYLE



NY BØGER AF

„SHERLOCK HOLMES“

FORFATTER: CONAN DOYLE

FRISTET AF DJÆVELEN

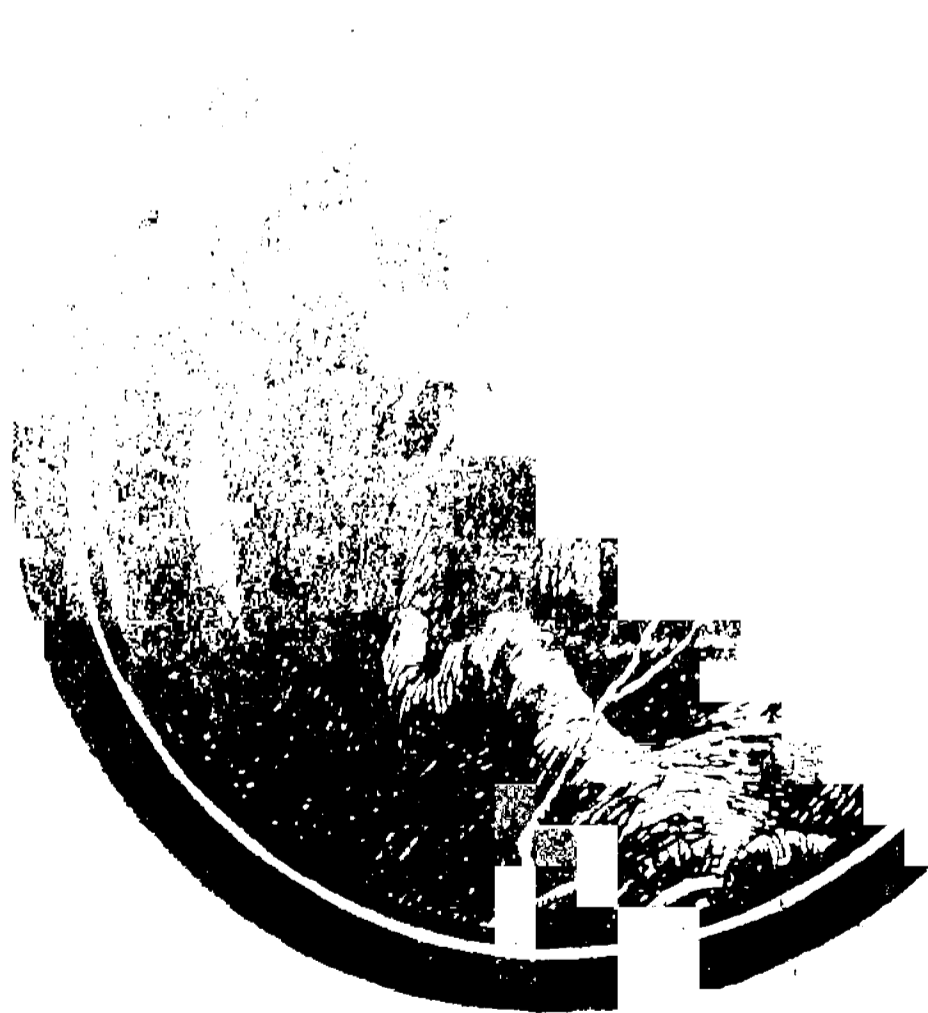
ETIENNE GERARDS EVENTYR III SAM-
LING

PRIS 2.25

MØRKETS SLOT

ETIENNE GERARDS EVENTYR II SAM-
LING

PRIS 2.25



E. JESPERSENS FORLAG



